

КЕЙТИ ХАН

ЗАДРЪЖ ЗВЕЗДИТЕ ОЩЕ МИГ

Превод от английски: Иван Иванов, 2017

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

1.

— Това е краят.

Те изплуват на фокус: Карис диша тежко, паническото ѝ пъхтене изпълва кръглия ѝ стъклен шлем.

— Мамка му — казва тя. — Ще умра.

Посяга към Макс, но движението го извърта настрани, извън обсега ѝ.

— Няма да умрем.

— Ще умрем. — Гласът ѝ е накъсан от учестеното ѝ дишане и звукът отеква силно в шлема на Макс. — О, боже...

— Не говори така — казва той.

— Да, ще умрем. О, боже...

Падат през космоса, отдалечавайки се с въртене от кораба си, две миниатюрни точки върху безбрежно тъмно платно.

— Всичко ще е наред. — Той се оглежда, но тук няма нищо: нищо освен бездънната черна вселена отляво и Земята, увиснала с възхитителните си багри отдясно. Той протяга ръка да хване крака на Карис. Върховете на пръстите му успяват да докоснат ботуша ѝ, преди да се завърти настрани, неспособен да се спре.

— Как може да си толкова спокоен? — казва тя. — Дявол да го вземе...

— Карис, стига. Стегни се.

Кракът ѝ прелита пред лицето му, а лицето му се люшва към коленете ѝ.

— Какво ще правим?

Макс свива крака възможно най-близо до тялото си, опитва се да пресметне сред паниката дали би могъл да промени оста си на въртене. Ос или точка? Не знае.

— Не знам — казва той, — но трябва да се успокоиш и ще го измислим.

— О, боже. — Тя размахва ръце и крака, мъчи се отчаяно да спре отдалечаването им от кораба, но напразно. — Какво ще правим, мамицата му?

Получила е по-голям импулс и отлита по-бързо от него.

— Кари, раздалечаваме се и скоро ще сме на прекалено голямо разстояние един от друг, за да се съберем.

— Падаме по различни траектории.

— Да. — Той се замисля за момент, после казва: — Трябва да се хванем един за друг. Веднага.

— Добре.

— На три протегни ръце към мен, все едно се гмуркаш в басейн. — Той демонстрира движението. — Извий горната част на тялото си колкото можеш повече. Аз ще се опитам да ритна към теб, така че да ме сграбчиш за краката. Ясно?

— На три.

Аудиовръзката им пропуква.

— Едно.

— Две...

— Чакай! — Карис вдига ръка. — Не можем ли да използваме импулса, за да променим курса си обратно към „Лаерт“?

С матовочерни стени и без видими светлини по корпуса, „Лаерт“ висе изоставен над тях — кораб, преминаващ в нощта.

— Как?

— Ако единият от нас блъсне другия достатъчно силно — казва тя, — няма ли да го оттласне назад?

Макс се замисля. Може би. *Може би?*

— Не. Дай първо да се вържем, после ще се тревожим за това. Хайде, преди да е станало прекалено късно — не искам да те загубя тук. Готова ли си?

— Готова съм.

— Сега!

Карис хвърля тялото си напред, докато Макс отмята своето назад. Ръцете ѝ се стрелват, докато той ритна с крака към нея. За секунда двамата увисват като обърнати запетайки, преди импулсът да ги завърти успоредно един на друг и да ги изравни. Тя го сграбчва за краката и го стисва здраво.

— Хванах те.

Като продължават да падат, те използват ръцете си, за да се завъртят бавно един около друг, докато най-сетне се озовават лице в лице.

— Здравсти. — Тя увива ръце около шията му. Той вади въже от джоба на бедрото си и бавно го омотава около тях, привързвайки я към себе си.

Макс си поема дъх.

— Имаме нужда от план. — Поглежда назад към „Лаерт“, мержелеещ се сред сенките на космоса, докато двамата се отдалечават от него с всеки миг. — Трябва да повикаме помощ.

Карис се е преместила зад гърба на Макс и тършува в раницата на сребристия му скафандър.

— Че кой ще ни помогне? Не сме виждали жива душа от...

— Знам.

— Имаме фенерчета — казва тя, — въже, вода... защо не вземем тласкачи? Толкова сме тъпи!

— Бяхме заети да...

— Трябваше да намерим време. Трябваше да ми позволиш да се върна и да взема азота...

— Бяхме в аварийна ситуация! Какво искаше да направя? Да гледам как главата ти се спаружва, докато се задушаваш и умираш?

Тя се завърта, така че да се озоват шлем срещу шлем, и го поглежда с укор.

— Не става така и ти го знаеш. ЕКАВ каза, че спаружването на главата е мит от двайсет и първи век, популяризиран от долнопробните филми.

— ЕКАВ разправя много неща. ЕКАВ каза, че ще сме в пълна безопасност и нищо няма да се обърка. — Макс почуква по синята емблема на Европейската космическа агенция на Войводствата върху ръкава на скафандъра си. — Освен това ни накараха да подпишем документ, с който ги освобождаваме от всякаква отговорност, ако си спомняш.

— Не мога да повярвам, че това се случва. — Тя се оглежда. — Да опитаме ли Озрик?

— Да. Разбира се. Да! — Той я прегръща разпалено.

Карис надява флекса върху дланта си и започва да пише, като мърда с пръсти. Ситната мрежа регистрира свиването на мускулите ѝ и го превръща в печатане по невидима клавиатура.

„Озрик, приемаш ли?“

Тя изчаква.

„Приемаш ли, Озрик?“

Да, Карис. По аудиоканала ѝ отеква звън и думите се появяват в синьо отляво върху стъклото на шлема ѝ.

— Слава богу, Макс. Имам връзка с Озрик. — „Можеш ли да повикаш помощ?“

Разбира се, Карис. На кого искаш да се обадя?

„На базата. На ЕКАВ. На когото и да е!“

— Питай дали наблизко има някакви кораби — обажда се Макс, — просто за всеки случай.

„Има ли някой достатъчно близо, за да ни спаси, Озрик?“

Не, Карис. Съжалявам.

„Сигурен ли си?“

Да, Карис. Съжалявам.

„Можеш ли да говориш със Земята?“

Не, Карис. Съжалявам.

Тя надава вик на безсилие и звукът отеква изкривен в шлема ѝ и по аудиоканала.

„Защо не?“

Приемникът ми беше повреден при злополуката. Мисля, че Макс се опитваше да го поправи, когато загубихме кислорода, Карис.

„Мамка му!“

Моля, Карис?

„Извинявай, Озрик. Печатна грешка.“

Няма проблем, Карис.

„Имаме голям проблем, Озрик. Можеш ли да ни помогнеш?“

Как искаш да ви помогна, Карис?

Тя въздъхва.

— Макс, въртя се в кръг в разговорите си с това нещо.

Той погалва ръкава на скафандъра ѝ.

— Аз нямах време да си свържа флекса, Кари, така че засега ще трябва да го правиш ти. Разбери всичко, което можеш. Има ли някакви апарати в околността?

Тя поклаща глава и пише: „Озрик, можеш ли да пратиш «Лаерт» при нас?“.

Не, Карис. Навигационните системи не отговарят.

„Можеш ли да го преместиш?“

Не. Навигационните системи не отговарят.

„Да го завъртиш?“

Не. Навигационните системи не отговарят, включително системата за управление, която би ми позволила да завъртя „Лаерт“.

Ако Карис можеше да си заскубе косата, би го направила, но ръцете ѝ са покрити с ръкавици, а кестенявата ѝ плетка — затворена в стъклото на шлема. Маргаритката, затъкната зад ухото ѝ, се е разместила леко.

„Можеш ли да ни помогнеш да изчислим как да се върнем на кораба?“

Карис? Ако позволиш да отбележа, има нещо по-належащо...

„Изчисли как да се върнем на кораба, Озрик.“

Ситуационният анализ ми показва, че траекторията, по която се движите, не позволява връщане на „Лаерт“ без азотни тласкачи, Карис. Имате ли азотни тласкачи, Карис?

„Може ли да не слагаш името ми в края на всяко изречение, Озрик?“

Разбира се.

„Благодаря. Не, нямаме тласкачи. Някакъв друг начин?“

Моля, изчакай, докато Ситуационният анализ изчислява.

„Побързай.“

— Озрик казва, че не можем да се върнем на кораба без тласкачи. Макс прави гримаса.

— Сериозно?

Карис? Има нещо по-належащо...

„Изчакай.“

— Какво друго можем да опитаме? Озрик казва, че навигационните системи са извън строя. Да го питам ли дали...

Карис?

„Какво, Озрик?“

Ситуационният анализ показва, че кислородните ви резервоари не са пълни.

„Бяхме извън «Лаерт» доста дълго.“

Сумата на оставащия и изразходвания въздух не е равна на общото количество.

„Какво искаш да кажеш? Говори на нормален език, Озрик. Моля те.“

Кислородните ви резервоари не са били напълнени догоре.

„Какво?“

Освен това Ситуационният анализ показва, че имат теч.

— Какво?! — Изненадата я кара да забрави, че Озрик не я чува, затова тя бърза да набере: „Какво?“.

Кислородните резервоари и на двама ви са пострадали, Карис.

„Колко въздух ни остава?“

— Кари? — обажда се Макс.

Изчислявам...

„Побързай, Озрик.“

Опасявам се, че ви остава въздух само за още деветдесет минути, Карис.

2.

Деветдесет минути

— Кари? Какво има? — Макс я сграбчва за раменете, но тя не може да се успокои. — Какво каза Озрик?

Извинявай, че казах „Карис“, Карис.

— Деветдесет минути — промълвява тя, диша дълбоко и накъсано. — Имаме въздух само за деветдесет минути.

Той се отдръпва зашеметен.

— Не може да бъде. Не е възможно! Би трябвало да имаме поне за четири-пет часа. Ние...

— Ще умрем, Макс. Съвсем скоро. — Тя преглъща сълзите си, докато той търси правилните думи.

— Трябва веднага да се върнем на кораба — казва Макс накрая. — Но всичко по реда си. Първо трябва да спреш да се паникьосваш. Така изразходваш въздуха си по-бързо.

— Имаме теч.

Той трепва.

— Така ли? В момента?

— В момента. Озрик казва, че имаме теч в резервоарите.

— И в двата ли? — пита той.

— И в двата.

— Мамка му! — Този път Макс е този, който ругае. — По-добре да ги запушим веднага. — Поглежда я, преценява степента на паниката ѝ. — Да намеря ли дупката в твоя, докато си поемеш дъх?

— Не, всичко е наред — казва Карис, а сърцето ѝ ще се пръсне. — Първо аз ще оправя твоя. — Тя отпуска свързващото ги въже и двамата се раздалечават почти като балетисти. — Разпери ръце и крака — казва тя и го хваща за китката и глезена, усеща под пръстите си меката тъкан на скафандъра, която покрива кожата му и образува устойчива повърхност под налягане във вакуума на космоса, нещо като водолазен костюм, кръстосан с ризница, но напълно податлив на човешките движения. — Не ме пускай.

Макс разперва ръце и крака, рее се на височината на кръста ѝ. Карис се навежда, без да пуска ръката му, така че повърхността на скафандъра му да се озове на равнището на очите ѝ. Това не е особено лесно, тъй като двамата не са неподвижни — падат непрестанно през мрака на това безбожно място извън Земята.

С бързи движения тя плъзва ръка и очи по сребристата метална раница. Всяка секция е разделена с гладки лети бразди, сините показания на въздухомера отстрани са единственото цветно петънце. Карис оглежда отвсякъде, докато най-сетне го зърва, точно в долния край: малко облаче излитащи въздушни молекули, почти незабележимо за невъоръжено око, ако не го търсеше толкова отчаяно и ако молекулите не се рееха, освободени от гравитацията.

— Намерих го. — Тя вади лепенка от джоба на коляното си, ремонтен комплект, който винаги ѝ е подръка, пригладва я върху кутията и се уверява, че молекулите не могат да се изплъзнат изпод нея.

— Готово ли е? — пита Макс.

„Озрик — набира тя, — това поправи ли теча?“

Синият текст се появява на стъклото ѝ, придружен от някак успокоителен звън.

Да, Карис.

— Готово. — Тя кимва на Макс и издиша тежко.

— Дай да оправим и твоя.

Тя се поколебава.

— Не трябваше да става така — изобщо не трябваше да сме тук.

— Хайде, Кари.

— Остава ни въздух само за деветдесет минути. — Най-после от гърлото ѝ се изтръгва хлип, който заглушава успокоителните му думи, хладнокръвното му държане — защото когато е под напрежение, той прави именно това. Откъсва се от конфронтацията, от стреса, от преливащите в нея емоции: това е неговият начин. Ето, сега ще се пошегува.

— Не знам за теб — казва той, — но аз ще публикувам много лош отзив за космическите пътувания в ОбщУм.

— Млъквай, Макс — казва тя, макар че думите му предсказуемо я успокояват донякъде. — Сега не е време за скапаното ти чувство за хумор.

— Знам.

Шегите му винаги идват в най-неподходящия момент: по време на обучението им за астронавти; на погребения; първия път, когато се запознаха.

— Какво ще правим?

— Ще се успокоим, ще се стегнем и после ще те спася. — Той се усмихва. — Както винаги.

Бяха се запознали три месеца след началото на Ротацията, когато нова жителка на нов европейски град Карис избираше още езици в местната езикова лаборатория.

— Колегата ми се премести тук от Войводство 11 — каза Карис на инструктора, — така че трябва да науча съвременен гръцки.

Езиковата лаборатория на Войводството беше оформена в стила на ретро верига кафенета и имаше таванско осветление, канапета от изкуствена кожа и миризмата на хиляда нискокачествени зърна арабика, препичащи се в тигана. Един жизнерадостен плакат зад тезгяха обявяваше: „Научаването на пет езика ви позволява да говорите със 78 процента от земното население“.

Инструкторът избибипка и светна зелена лампичка, а после върху терминала на Карис започнаха да се проектират ръководства и курсове.

— Благодаря. — Тя надяна флекса на ръцете си и се зае с неблагодарната задача да преписва гръцката азбука отново и отново. По средата на третия препис се сети за вечерята. По трите стени течеше водопад от информация в реално време — СтенРеките предаваха непрекъснат поток от новини, прогнози за времето и ъпдейти. Карис бързо набра кратко запитване по ОбщУм, местния канал. „Някой знае ли къде във Войводство 6 може да се купи гъша мас?“ Думите се появиха на безупречен испански и запулсираха за няколко секунди върху стената, преди да се загубят в реката от коментари, въпроси и вицове на множество езици от всички краища на Войводства. Тя стигна до омега и започна гръцката азбука отначало.

Дзън. Карис вдигна очи. Някой ѝ беше отговорил.

„За какво ти е гъша мас в тези наши времена?“ Беше написано на френски.

Обзета от бунтарско настроение, тя отговори на каталонски: „За готвене“.

Дзън.

Румънски: „За какво готвиш в тези наши времена?“.

„Печени картофи.“ На португалски.

„Попитах за какво готвиш?“ На немски.

Германските езици не ѝ бяха силната страна, затова Карис мина на италиански, а в ъгълчетата на устата ѝ трепна наченка на усмивка. „Нови съседни. Искам да им сервирам хрускави печени картофи. Някакви идеи?“

Пак на италиански. „За съседите ти ли? Не. Съжалявам.“

В лингвистичното им надиграване това повторение на езика всъщност бе една малка победа и този път тя открито се усмихна.

„Може ти да си един от съседите ми. Може би по-късно ще ти сервирам печен картоф, толкова жилав, че ще е все едно дъвчеш гумена топка. Тогава ще ти се прииска да си ми помогнал в издирването на малко гъша мас.“

Дзън.

„Не се доверявам на непознати да готвят за мен.“

„Със сигурност непознати готвят за теб в ресторантите“, набра тя.

„Всъщност не. Аз съм готвач, така че е лесно.“

Карис се позабави.

„Работиш в ресторант?“

„Аха.“

„Страхотно. Може би ще ми помогнеш с един готварски съвет. Случайно да знаеш къде мога да намеря гъша мас?“

Нямаше отговор.

„Моля те!“ Тя добави едно смайли, за да смекчи тона.

Дзън.

„Опитай в класическия супермаркет до Паседж.“

„Благодаря.“

„Там продават даже консерви, ако можеш да го повярваш в тези наши времена.“

„Май си вманиачен по израза «в тези наши времена» — написа в отговор Карис. — Използваш го вече за трети път.“

„Че кой не го използва? Толкова много се е променило.“

„Вярно. Благодаря ти за помощта, по-късно ще отида до супермаркета.“ Тя повтори шест пъти гръцката азбука и свали мрежата от китките си; умът ѝ беше пълен с печени картофи на седем езика.

Излезе в прекрасната септемврийска вечер. Лек полъх на вятъра се носеше сред руините. Гладки стъкло-стоманени здания стърчаха от тухли и основи на отдавна несъществуващи сгради, чиито призрачни черупки бяха запазени и укрепени с нов интериор. Тук-там се виждаха останки от тесни улички и високи, измазани с хоросан стени, подсилени със стоманени греди. Вътре руините съдържаха стаи, образувани от гигантски листове стъкло — като гигантски модерни матрьошки в разрушените древни сгради.

Светлината помръкваше към оранжево. Карис вървеше през осеяните с кафенета площи, притиснала голите си ръце към гърдите си. Чипът ѝ се позабави, карайки я да спре на един ъгъл.

— По-ведро, миличка, може никога да не стане — подвижна някой и тя завъртя раздразнено китката си.

— Ако метеорите почнат да заличават човечеството, знам кой искам да е първият — промърмори, докато чипът ѝ най-сетне показва в коя посока да поеме.

Стигна до широка павирана улица, оградена с дървета, и сви към редица магазини, чиито фасади бяха провиснали от старост и се крепяха от стоманени греди. Шарена мънистена завеса бележеше малък вход, а над прозореца грееше надпис „Супермаркети Фокс“. Отпред имаше вестникарско табло и на него проблясваше водещото заглавие: „Радиацията в САЩ най-после на безопасни нива“.

От двете страни на вратата се редяха старомодни телени кошници и колички. Тя отмести мънистата с ритмично тракане и влезе в супермаркета.

На осмия ред един мъж беше клекнал и подреждаше пирамида от консерви.

— Извинете за безпокойството — каза тя, — но бихте ли ме упътили към гъшата мас, ако имате такава?

Той се обърна. Беше мургав, с леко къдрава коса, която падаше пред сини очи, вече изпълнени с веселие, сякаш тя бе пропуснала някаква шега.

— Ти трябва да си Карис. — Той довърши подреждането на консервите, изправи се и ѝ подаде една. — Говорихме одева. Здравсти.

Тя протегна объркано ръка и взе консервата.

— Ти... чакай. Какво?

— По ОбщУм.

— Но ти не каза ли... че си готвач? В ресторант?

— Не. Да. Почти. — Имаше благоприличието да се изчерви. — Или поне ще бъда. Изкарах цялото обучение миналата Ротация и се надявам, че тукашните ресторанти ще ме вземат. Веднага щом се намери някой да ми помогне със семейния бизнес — той посочи рафтовете наоколо, — се махам оттук.

— Ясно — каза тя, докато въртеше гъшата мас в ръце. — Надявам се да намериш човек.

— Благодаря — каза той. — А ти с какво се занимаваш?

Тя се поколеба.

— Летя.

— С хвърчило?

— Със совалки.

Той направи впечатлена физиономия.

— Яко.

Карис отстъпи малка крачка назад.

— Съжалявам, но трябва да бягам. Закъснявам с вечерята. Благодаря ти за помощта и... радвам се, че се запознахме.

— Няма проблеми. Между другото, аз съм Макс.

— Карис. — Тя протегна неловко ръка и той я стисна. — Как откри запитването ми? — поинтересува се тя.

— Запитванията с хранителни ключови думи в ОбщУм се пренасочват насам. Маркират се, така че магазините и ресторантите да могат да им отговорят.

— Логично. — Тя кимна, обърна се и си тръгна. — Благодаря.

— Освен това — извика той към гърба ѝ — изглеждаш сладка на профилната снимка и това също помогна.

Карис хвърли поглед през рамо.

— Управител на магазин, готвач и мрежов сваляч? Сигурно си много зает — отбеляза, макар че тонът ѝ беше шеговит.

— Три работи на пълен работен ден — каза той. — Пък и ти ми отговори, когато писах на френски — езикът от последната ми

Ротация.

Тя повдигна вежда и пак се обърна към него.

— Наистина ли? Предполагах, че използваш превеждащ чип. —
Посочи китката си.

— Не.

— И аз — каза Карис и двамата се усмихнаха. — Аз също живеях във В-8. Преди две Ротации. В южната част, край морето.

— Аз прекарах три години в Париж. Там се научих да готвя —
права жестоко суфле.

След миг забавяне тя каза:

— Знаеш ли, поканила съм няколко от новите си съседи на
вечеря днес. Просто шепа хора, за да се сприятелим. Нищо официално,
тук не познавам сульо и пульо. Искаш ли да дойдеш?

— С удоволствие. Кои са Сульо и Пульо?

— Това е израз. Но по усмивката ти разбирам, че знаеш това и ме
дразниш. Добавям дразненето в списъка след лекото свалячество.
Значи довечера в осем? Ще ти пратя адреса. Донеси нещо. Каквото и
да е. — Повтори процедурата с кимането, обръщането и тръгването. —
Е, ще се видим по-късно.

Светлината на свещите се отразяваше в шест кристални винени и
още толкова водни чаши — вечерното парти беше в разгара си. Две от
стените в хола на Карис бяха посветени на СтенРеките: гигантски
вградени екрани, по единия от които течаха новини, а по другия —
бъбренето на ОбщУм; тя беше настроила текста и на двете стени в
топло оранжево. Фасадата на сградата беше в испански стил и
решетките на балкона хвърляха сенки в стаята, а шумът на морето се
промъкваше през старите кепенци. Поднесените блюда включваха
печено пиле, зеленчуци, йоркширски пудинг и прословутите печени
картофи на Карис.

— Йоркширски пудинг с пиле? — каза Лиляна, една от новите ѝ
колежки. — Това не е ли малко...?

— Нетрадиционно — обади се Джон, строителен инженер и
новият ѝ съсед отсреща, докато посягаше за лъжицата. — Там,
откъдето идвам аз, ядеш каквото ти харесва, пък майната им на
условностите.

— А откъде идваш, Джон? — попита Карис, като му хвърли благодарен поглед.

Джон се размърда неловко.

— Ами, като всички нас, не знам наистина. Но първите ми спомени са от Войводство 3. Бях петгодишен. Баба ми ме заведе да си вземем риба с картофки, но аз исках само пудинг. Бях злостно дете, не си бях изяждал всичко от цяла вечност. Готвачът в ресторанта събра две и две и ми даде пържено блокче шоколад с картофки. — Всички около масата се засмяха. — Да, знам. Но бях малък и това свърши работа — накара ме да си омета чинията. Баба ме възнагради, задето си изядох всичко, и до края на месеца правех все така.

— Пия за това — Лиляна вдигна чаша и всички на масата я последваха. — За омитането на чинията.

Джон сияеше, докато се чукваха.

— Ами ти, Лиляна, откъде идваш?

— Произнася се „Лиляна“ — поправи го тя. — Знам, че изглежда различно в ОбщУм.

— Извинявай, Лиляна. — Този път той го произнесе правилно. — Хубаво име.

— Родителите ми били на Ротация край Адриатическо море, когато ме заченали, и името ми идва оттам, макар че произходът ми е чисто африкански. За последно живях във Войводство 1.

— Произход — рече замислено Оливие, с когото Карис се бе запознала в езиковата лаборатория и го беше поканила във внезапен пристъп на любезност. — Ние европейците от трето поколение не говорим много за произход.

— Войводство 1 ли? — каза Карис, пренебрегвайки намесата на Оливие. — Как ти се стори животът в централното Войводство?

— Утопичен — каза Лиляна и всички се засмяха. — И все пак съм доста горда.

— Така и трябва — рече Джон. — Да живееш свободно, независимо, в едно вечно променящо се смесено общество — има много, с което да се гордееш.

— Вярно — каза Лиляна, преди деликатно да вметне утопичния тост: — В чие име правите всичко?

— Не за бог, не за крал, не за държава — отвърнаха всички вкупом.

— В чие име?

— В свое собствено.

Оливие се възползва от възможността да си налее още пино гриджо.

— Обаче не е ли интересно — каза той, като завъртя виното в чашата си, че вече не говорим за това откъде сме, а къде сме били?

— В това е цялата прелест на Ротацията — каза Макс. — Да видиш света, да живееш на различни места и никои три години да не си приличат...

Астрид се приведе напред.

— Аз съм била кръстена в северните войводства и на шестата ми Ротация ме пратиха обратно там. Беше прекрасно да поживея пак в Скандинавия. Но много студено.

Групата се засмя.

— Кое е най-студеното място, на което сте живели? — попита Джон.

— Русия — каза Лиляна. — В-13. В тамошните офиси на Космическата агенция температурата често падаше до минус десет.

Оливие потрепери.

— Ирландия.

Карис повдигна вежда.

— Ирландия? Най-студеното?

— Слаба работа — изхихика Астрид. — Била съм там и времето определено е меко.

— Преди три Ротации живях във Войводство 5 и беше кучешки студ — настоя Оливие. — Ходила ли си в бар на река Лифи, където пеят народни песни?

Астрид поклати глава.

Той не се обезкуражи.

— Наистина фантастично място. — Глътна още малко вино и се надигна от стола си. — Карис, мисля, че би ти харесало. Веднъж изпах там една песен — класическа любовна песен. Сега ще я изпея и на теб.

„О, боже!“

— Ама наистина, няма нужда. Макс е донесъл пудинг...

Оливие взе китарата и докато Карис проклинаше майка си, че я е накарала да се грижи за тъпия инструмент, започна да дрънка и да върви към нея.

„О, боже, о, боже!“ Тя горещо се молеше да не запее директно на нея. Когато той отвори уста и запя...

— Дай да ти помогна — каза Макс и се приближи да разчисти чиниите пред Карис, деликатно намествайки се между нея и нейния обожател. Огледа хората около масата и попита: — Някой иска ли десерт?

— Чудесна идея — каза тя.

— Защо не ми помогнеш? — подхвърли той, докато Оливие дрънкаше яростно на китарата зад тях.

— Разбира се. — Тя се опита да се измъкне покрай все още пеещия Оливие, но той се приведе към нея. От дъха му лъхаше на вино.

Карис се дръпна, а в същото време Макс посегна и сложи пръсти на грифа на китарата. Звучите заглъхнаха с глух метален екот. Ухажорът на Карис спря объркано.

— Десерт? — попита мило Макс.

Победен, Оливър се свлече обратно в стола си и Астрид го потупа по китката.

— Някои хора не разбират голямото изкуство. — Гаврътна чашата си и се извъртя към него. — Просто не го разбират.

Макс и Карис отнесоха чиниите в кухнята и тя затвори вратата. Облегна се на нея и издиша силно. Макс последва примера ѝ.

— Дявол да го вземе — каза тя, забила поглед в тавана. — Това беше на косъм. Благодаря ти.

— Не мога да повярвам, че хората правят такива работи на цивилизовани вечерни партита. Мислиш ли — продължи той, — че е искал да се присъединим към него и... да си спретнем джемсешън? Аз бих могъл да се включа с бонгоси, а Лиляна да трака с лъжици вместо маракаси...

— И да наврем главата на Оливие между два огромни цимбала...

— Със сигурност може да се уреди.

— Аз бих могла да се развихря на клавишните...

— Свириш на пиано?

Карис кимна.

— Страхотно. Къде е?

Тя протегна пръсти, в които все още държеше чиниите, и се усмихна.

— О, ама разбира се. Можеш да свириш на клавишни навсякъде. Просто... защото имаш старомодна китара. В другата стая.

— На майка ми е. Разменяме си я, в зависимост от това кой живее на по-хладен климат. Тя казва, че влажността поврежда инструмента или нещо такова. Всъщност е обсебена от нея. Аз съм пазителката на китарата на Гуен само за ограничен период.

— Значи тя би се натъжила, ако разбере на какви гаври е била подложена китарата тази вечер? — Засмяха се пак, тихичко, и Карис остави чиниите до мивката. Макс извади памучна кърпа и я метна на рамото си, докато нареждаше шест купички за десерт. Затананика мелодията на Оливие и двамата се разкикотиха. — Къде е семейството ти сега?

Тя се облегна на плота, гледаше го как пълни и украсява купичките.

— Мама и татко живеят във В-14. Брат ми работи в хуманитарните екипи в бившите Съединени щати...

— Мамка му. Наистина ли?

— Да. Не сме го чували от известно време — както може да се очаква, предполагам, но е трудно. Вероятно комуникациите не са им толкова важни, колкото да доставят храна и вода на оцелелите. Сестра ми е в португалското Войводство.

— Аха — каза Макс, докато прокараваше с пръст кърпата по ръба на купичките. — Значи оттам са умопомрачителните ти познания по португалски одеде, по ОбщУм.

Тя се усмихна.

— Забелязал си значи?

— Колко езици знаеш, между другото?

— Пет. Шест всъщност. Скоро ще са шест. Започнах да уча гръцки. А ти наистина ли говориш всички онези езици?

— Приличам ли ти на човек, който разчита на чипа си да му превежда? — Той повдигна вежди.

— Не — отвърна тя. — Приличаш на човек, който работи усърдно. — Посегна и завъртя ръката му. — Черноработник. — Осъзна колко обидно звучи и се изчерви. — Някой, който си печели препитанието сам. Който поддържа един магазин, защото така е обещал. — Направи пауза. — Близо ли съм?

— По-близо от повечето.

— Наистина ли?

— Да. Главно заради това, че стоиш на педя от мен. — Тя завъртя очи. Звънлив смях, долетял от другата стая, ги върна към настоящето. — Е — каза той с по-различен глас, — ти пилотираш совалки, не обичаш серенадите и питаш хора, които са прекарвали целия си живот в Ротации, откъде са? — Килна глава и я изгледа замислено.

— А — каза тя и почна да бърше плота. — Все забравям, че когато съм в компанията на хора като Лиляна, имам склонност да дрънкам глупости.

— Какво имаш предвид с това „хора като Лиляна“?

— Горди. Утопични. Вярващи.

Макс килна глава.

— Значи хора като мен.

— Ти такъв ли си?

— Да. Семейството ми... Ние сме страстни защитници на Ротациите и тяхната важност.

— Да се местиш насам-натам, да живееш сам в различни градове е важно?

— Да.

Карис сви рамене.

— Значи вероятно аз съм била отгледана по различен начин от теб.

— Как така?

Тя премести тавата, разклащайки мазнината, и кухнята отново се изпълни с аромата на печено пиле.

— Това е съвсем друга история за съвсем друго време. Ще носим ли десерта?

Нещо премина по лицето му, той грабна ловко четири купички и ги закрепил върху ръката си.

— Разбира се. А може би по-късно ще ми разкажеш за произхода си.

— Може би — каза небрежно Карис и тръгна към вратата с другите две, — но моля те, не споменавай думата „произход“ в присъствието на Оливие. Ще изкараш нас, европейците трето поколение, извън нерви.

— Точно така — казва Карис. — Ти винаги си ме спасявал, Макс. Истински бял рицар. — Изпълненият със звезди мрак ги заобикаля, докато падат, увиснали в космоса като кукли на конци. — Но това е нещо по-сериозно от печените ми картофи.

— Е, поне си малко по-спокойна — казва той — и използваш въздуха си по-мъдро.

— Добре — казва тя, — можеш да престанеш с покровителственото държане. Върнах се. Тук съм. Дишам. — Тя оглежда мрака наоколо, после пак насочва очи към сините показания на въздушния им запас. — Какво, по дяволите, ще правим?

— Не се тревожи — казва Макс. — Имам план.

3.

Осемдесет и седем минути

Той развързва въжето и двамата се отделят един от друг; продължават да се носят все по-далеч от кораба.

— Сега е твой ред — казва Макс и я хваща за китката и глезена, — защото първата част от плана е да намерим теча в твоя контейнер.

— О, боже — казва тя, докато гледа как бялото въже плува между тях, и се опитва да потисне надигания се ужас, който заплашва да я залее отново. Подава на Макс залепващата лента и той започва да търси излитащи молекули, както е направила и тя с него. — Мъничка е — казва Карис. — Може би няма да успееш да я видиш. Обърни ме така, че мракът да е отзад — това е единственият начин да си проличи.

Без да обели и дума, той я извърта, докато погледът му не се насочва навън към слънчевата система, със Земята зад гърба му, така че зад Карис да се простира лилавият Млечен път.

— Знаеш ли — казва тя, за да се разсее, докато Макс търси теча, — че в космоса има повече звезди, отколкото песъчинки на всички плажове на Земята.

— Това е ужасяващо.

— Някои казват, че имало по десет хиляди звезди за всяка песъчинка. Представи си колко по-големи са някои от тях от нашето слънце.

След малко той затиска с пръста си тънка струйка въздух.

— На дъното е.

— И твоята беше там. Можеш ли да я запечаташ?

— Да. — Той залепва лентата и я разтърква силно, за да се увери, че държи здраво, после въздъхва с облекчение. — Това го свършихме. Сега не мърдай — искам да проверя дали ще подейства.

— Кое дали ще подейства?

Макс плъзга опипом ръце по въздушния контейнер на Карис, докато не открива ръчния контрол на различните отделения, а после и тръбичката, водеща от раницата ѝ към шлема. Тя е напъхана дълбоко в един жлеб и той се отчайва — няма да излезе лесно.

— Макс?

— Дай ми секунда. Имам идея, но трябва да я обмисля за минутка.

— Да не си луд? — пита тя. — Не са ни останали толкова много минути.

— Тогава половин. Довери ми се. — Той успява да хване с пръсти тръбичката и я завърта силно. Усеща я как поддава. Продължава да я върти с палец и показалец, развинтва я от дългия нарез, който я държи на мястото ѝ. В основата на раницата на Карис гумената тръбичка се усуква и навива в спирали, докато Макс върти горния ѝ край. Той обаче продължава, въпреки че му е неудобно.

— Как върви?

— Трябва ми дюза — казва той. — Какво можем да използваме?

— Колко голяма?

— Малка. — Той показва, сближавайки пръсти. — Ей толкова тясна.

— Имаме тръбичката от водния резервоар — казва тя тихо. — Но ако я вземем, после няма да можем...

— Остава ни другият резервоар. Той ще ни изкара...

— Ще ни изкара колко — осемдесет и шест минути? Толкова дълго ли се опитваме да оцелеем?

— Не, разбира се, че не. Но ако не направим опит да се спасим сега, няма да има значение, че имаме вода за два дни. Нищо няма да има значение, като ни свърши...

Двамата се споглеждат, без да казват нищо. Той слага ръка върху нейната.

— Моля те.

— Прав си — казва тя и покрива ръката му със своята. — Прав си. Трябва да опитаме.

— Благодаря.

Тя посяга към водния контейнер, отделя бялата прозрачна сламка и му я подава — малък символ на надежда сред обширната бездна на нищото. Той посяга да я вземе — „Направи така, че да си струва“, казва тя — и я хваща внимателно с палец и показалец.

Прищипва сламката, така че да образува фуния, огъвайки пластмасата, за да запази тази си форма.

— Ще ти оставя кислород за една минута и ще ти прекъсна захранването. Пести го колкото можеш повече, става ли?

Тя премигва, после кимва.

— Скоро всичко ще свърши. — Той доразвинтва тръбичката от въздушния контейнер на Карис. — Пригответи се.

— За какво? — прошепва тя.

— Не говори. Дишай бавно, или даже въобще не дишай. И не се паникьосвай. — Той откача тръбичката и натиква импровизираната дюза в края ѝ. Същевременно изключва обезопасителните системи на раницата ѝ и през сламката със съскане започва да изтича струя кислород. Импулсът тласка тялото ѝ напред. Тя изминава около сантиметър и той се засмива от облекчение. — Работи! — Пуска ръката ѝ, докато тя напредва още малко, и гледа как съска кислородът.

— Чакай... — Карис размахва ръце, посяга и го сграбчва. Не е в състояние да говори свободно, преди той да свърже отново въздуха ѝ.

— Движиш се, Кари...

Тя му дава трескаво знаци, зелените ѝ очи са овлажнели. Кислородът излита твърде бързо, тя не изминава достатъчно разстояние...

Тя не изминава достатъчно разстояние, а той хаби запасите ѝ въздух. Макс я сграбчва за раницата и — вече паникьосан — непохватно свързва отново тръбичката за въздуха, завива я на обратно. Усуканата долна част на тръбичката отскача и той я улавя, докато се мята и разпръсква още кислород в безвъздушното пространство.

Всяка секунда е важна.

Той придърпва тръбичката, вкарва я в жлеба и я завинтва.

— Макс — изпъшква Карис.

— Добре ли си?

— Да не би да правеше тласкач?

— Да.

— Никога няма да измина достатъчно разстояние така. Газът трябва да се нагрее, за да се получи тяга — казва тя; капки пот плуват покрай лицето ѝ в стъкления шлем.

— Но аз си мислех — казва Макс, — че ще се получи, ако налягането...

— Не. — Карис посяга да избърше очите си, но не може, затова разклаща глава насам-натам да махне течността. Капките се събират в

косата ѝ, като ореол около главата ѝ, встрани от лицето. Адреналинът я изпълва и мониторът на сърдечната и дейност започва да бибипка. Тя изключва алармата, но пулсът ѝ продължава да се учестява.

— Съжалявам — казва той.

Алармата ѝ зазвучава отново.

— За тяга е нужно високо налягане.

— Не знаех. Съжалявам. — Той посяга към нея.

— Не мога да повярвам, че щеше да ме пратиш обратно сама, без дори да ми го кажеш.

Ръката на Макс спира по средата, докато посяга към нея.

— Всъщност затова си бясна, нали?

— Колко въздух изгубих?

— Не много. — Очите му се стрелват към показанията отстрани на раницата ѝ. — Ще ти се реванширам — следващия път ще използваме моята раница.

— Следващия път ли? — извиква тя и гласът ѝ пресеква. — Сега имам по-малко въздух от теб, така че вероятно ще си принуден да ме гледаш как умирам. Хубава шега!

— Не издивявай. Опитвах се да помогна.

— Да, ама не помагаш. И сега ми остава по-малко време с теб, за да го измислим.

— Ако се беше получило, щеше да си в безопасност. Можеше да те спасят...

— Боже! — Карис поклаща глава. — Нямам нужда от бял рицар, Макс.

Гласът му звучи жално.

— Просто се опитвам да постъпя правилно.

— Не е твоя работа да ме спасяваш.

Той си тръгна от вечерното парти след полунощ и тя го изпрати до вратата. Облегна се на касата, пхнала ръце под жилетката си заради студа.

— Благодаря ти за вечерта — каза той. — Благодаря ти, че покани още един напълно непознат на вечеря.

— Благодаря ти, че помогна на печените ми картофи да изглеждат добре. — И двамата се засмяха. — Какво ще правиш утре?

— Ще работя в магазина. Ами ти?

— Същото. Ще работя.

Той все още се мотаеше.

— Ще учиш ли още гръцки в скоро време?

— О, без съмнение.

— В езиковата лаборатория?

Тя кимна.

— Добре. Значи знам къде да те намеря. — Той изчака. — До скоро, Карис.

Хвърли два-три погледа назад, докато тя стоеше, озарена от оранжевата светлина на уличните лампи, преди накрая да се махне от вратата.

Не му отне дълго да се прибере вкъщи. Чипът на китката му разпозна дома му, когато се приближи, и вратата се отвори с щракване, освобождавайки металното резе. Лампата в коридора се включи автоматично щом влезе, но за разлика от дома на Карис, където вградените рамки по стените бяха пълни със снимки, предавани от чипа ѝ, тези тук бяха празни. По стените на кухнята още висяха снимки на обитателите от миналата Ротация и Макс готвеше под тях, без да обръща внимание на усмихнатите им лица и великолепните залези.

Сети се за нещо, което Карис беше казала оде на партито: как декорираше дома си още щом се нанесла, свързала се по ОбщУм с новите си съседы и провела разговори с приятелите и семейството си в другите Войводства. Нейният живот беше пълен с хора, с шум и бъркотия.

— Наистина ли искаш цялата тази сган в дома си денонощно? — бе попитал той и бе кимнал към Астрид и Оливие, които се сприятеляваха на дивана. Оливие разплискваше вино от чашата си върху светлия килим на Карис.

— Защо не? — отвърна тя. — По-добре е, отколкото да си вечно сам.

Той не беше сигурен, че е съгласен.

Качи се на горния етаж, като гледаше да избягва скърцащите дъски. Влезе безшумно в банята и чукна по таблото, за да програмира миенето на зъбите си. Подпря се на мивката и се втренчи в

отражението си в огледалото. Все още усещаше искриците в погледа ѝ и знаеше, че не иска тази нощ да свършва, не още.

Докосна по рамото мъжа на вратата на клуба и той веднага го пусна — Карис не беше единствената, възползвала се от помощта на Макс по ОбщУм. Вече беше почти един след полунощ, но „Капандурата“ бе доста оживена като за четвъртък. Групи нови приятели, на новите си Ротации, разпускаха още преди уикенда в бара долу и на стъкления дансинг над главата му. Той вдигна очи и се възхити на ярките шарки, създавани от стъпките на танцуващите: при всяко тяхно движение чувствителното към допир стъкло грейваше в пъстри багри под нозете им. Ефектът беше завладяващ и бе единствената украса, от която се нуждаеше някогашната църква. След като Европия беше обединила всички религиозни системи във Вярa (а неверниците в Не-Вярa), много от старите религиозни сгради бяха сменили предназначението си и поразителната им архитектура се бе превърнала в култова обстановка за нощния живот на Войводствата.

— Макс! Насам — извика Лиу от вехтите канапета край бара-олтар долу. Изтъкнат китайски дисидент, Лиу винаги привличаше големи тълпи с невероятните си истории. Беше заобиколен от няколко момичета, които явно още не се чувстваха удобно в новата си компания. Макс се приближи, като пригладжаше носената цял ден тениска, и отметна косата от лицето си.

— Здравсти — каза той. Отвърна му хор от „здравсти“, произнесени с различен тон, и той се усмихна сърдечно.

— Не мислех, че ще излизаш тази вечер — каза Лиу и стана, за да сложи ръце на раменете на Макс в популярния поздрав на Войводствата. — Мислех, че си приключил за днес.

Макс поклати глава и едно момиче с червена рокля с цепки скочи.

— Чували сме за теб. Прочутият Макс.

— О?

— Няма нужда да се правиш на срамежлив. — Тя облиза солта от китката си и гаврътна текилата. Макс забеляза, че устните ѝ са в същия оттенък като роклята. — Всички сме чували, че си астронавт, който ще спаси света...

Макс изглеждаше разтревожен.

— Лиу, ела да ми помогнеш да донесем нещо за пиене.

Двамата отидоха до бара и опряха лакти на старото дърво, докато пред тях разливаха шотове текила.

— Какво става тук, друже? — попита Макс.

— О, ами знаеш, обичайното — каза Лиу с вида на Чеширския котарак. — Тия ще ги взимаш ли? — И посочи наредените на бара питиета.

— Не мога да си ги позволя с моята не астронавтска заплата.

Лиу се усмихна още по-широко.

— Подгрях ги за теб.

— Ти дори не знаеше, че ще дойда.

Лиу се засмя и го тупна по гърба.

— Значи имам голям късмет, че си тук, защото аз не мога да се справя с тези жени, нали?

Макс го сръга в ребрата.

— Идиот такъв.

— Просто се надявах, че ще се появиш както обикновено, а ако ли не, поне щях да си създам нови приятели, заслепени от моето великолепие и копнеещи да се запознаят с моя прочут приятел астронавт.

— Опасна игра играеш — каза Макс. — Утре сигурно ще обслужа половината от тях в магазина.

— Някоя от тях да ти прилича на човек, който си приготвя храната сам? — Лиу направи скептична физиономия. — Сериозно?

— Не.

— Точно така. Нашата малка митология не е особено застрашена.

— Твоята митология — поправи го Макс и Лиу пак се засмя. — Тази вечер се запознах с едно момиче. Тоест днес. В магазина.

— Санди от магазина? Русата Санди? И как мина?

— Не е тя. Друга е.

Лиу кимна мъдро.

— Жените са като автобуси.

— Стига, човече — каза Макс, — говориш сякаш...

— Не се тревожи, аз съм изцяло за равенството на половете, така че овеществявам мъжете по абсолютно същия начин.

Макс гаврътна един от шотовете и трепна.

— Не се и съмнявам.

— Хайде, тогава — каза Лиу. — Разкажи ми за новото си момиче.

Отекна познат ритъм и групата на канапето запищя и се юрна вкупом нагоре по стълбите към стъкления дансинг. Макс постоя, гледайки ги над себе си, после каза:

— Тя е... мога да разговарям с нея. За истински неща.

— Неща?

— Неща. Така, както си приказвам с теб. Не за свалки, разбира се. — Обърна се и се облегна на бара. — Но за разлика от тази пасмина тук...

— И Санди — каза Лиу.

— За разлика от тази пасмина тук и Санди — поправи се Макс, — го чувствах по-съдържателно, ако ми схващаш мисълта. Всичко друго ми се струва толкова... преходно.

— Ротацията е преходна, Макс — каза Лиу.

— Знам. Но това никога досега не ме е тревожело. Винаги ми е харесвало да живея сам — да правя каквото искам, когато искам. А после да продължа нататък, като започне да ми доскучава.

— Това определено е странен начин да опишеш идеала на Индивидуализма — каза Лиу.

— Всичко в свое собствено име, така гласят правилата. Без национална идентичност, без религиозно деление, без разсейвания или сериозни връзки, докато не се утвърдим. Само че...

— Не мога да повярвам. Максимилиан да говори против Ротацията?

Макс сви рамене.

— О, успокой се, няма да започвам революция. Казвам само, че преходността може би е глупост.

— Предполагам — каза замислено Лиу, — че точно тя ни кара да се впускаме в секс с красиви хора, защото след няколко години ще живеем другаде. И мен това ме устройва идеално.

— Да. В следващото море пак ще има предостатъчно рибки.

— Да оставим настрана изтърканите метафори, Макс...

— О, знаеш какво имам предвид, не се преструвай. Това момиче, Карис — тя е различна.

Сега беше ред на Лиу да изглежда разтревожен.

— Различна ли? Максимилиан, нали не мислиш да...? Не и на двайсет и седем години. Не и тук. — Макс мълчеше. — И не с момиче на име Гари.

— Кари, идиот такъв. Карис. Името е уелско. — Макс се засмя. — Знам, знам.

— Прекарал си целия си живот в Европа, нали? Аз може да познавам обичаите й сравнително отскоро, но Правилото за двойките, изглежда, наистина работи. В чие име правим всичко?

Макс се разшава неловко, преди да отговори с думите на обета:

— Нито за бог, нито за крал, нито за държава.

— В чие име? В свое собствено — довърши Лиу, преди Макс да успее да отговори. — Не в името на приятелката ти, приятеля ти, семейството ти или дори децата ти. Обществото е по-добро, ако всеки може да даде всичко от себе си. Затова всички даваме своя принос за утопията като индивиди до момента, когато можем да започнем да мислим за установяване и създаване на семейство.

— А в момента Правилото за двойките определя възрастта за това да е минимум трийсет и пет години. — Той гаврътна питието си. — Индивидуализмът означава свобода, когато си млад, и семейство, когато си стар. Какво повече можеш да искаш? Идеално е.

— Знам — въздъхна Макс.

— Не й се обаждай — посъветва го Лиу. — Това ще ти създаде повече главоболия, отколкото си струва. Нищо няма да излезе от тази работа.

Момичетата се върнаха от дансинга, вече видимо по-сплотени като група. Едното изчезна към тоалетната, докато онова с червената рокля се плъзна към Макс и се приведе над бара, за да смукне продължително от сламката му, без да откъсва очи от лицето му.

— Наблизо ли живееш? — попита.

— Достатъчно близо.

Луи се усмихна и се отдалечи, а момичето протегна ръка. Ноктите му бяха лакирани в яркочервено, в тон с премяната.

— Аз съм Лиза. Харесва ли ти роклята ми? — Изпъна тялото си в неестествена поза и Макс я огледа продължително и оценяващо.

— Определено си я бива.

Тя се приведе към него.

— Хайде да вървим у вас.
— Не мога. Не и тази вечер.

Тя се нацупи.

— Ако утре светът загине от метеори, няма ли да ти се иска да си бил с мен тази нощ? Ела у нас, не е далеч.

— Винаги ли си толкова директна?

— Само когато искам нещо. — Лиза уви ръце около врата му.

— И върши ли работа обикновено?

— Всеки път.

Макс сведе очи към нея.

— Хубаво, тогава. По-добре да... — Млъкна, когато тя долепи уста към неговата, и не каза нищо, когато го поведе за ръка към изхода.

Думите ѝ увисват в космоса между тях и свадата им се охлажда също толкова бързо, колкото се е разгоряла.

— Трябва да се опитам да те спася тук горе, Кари. Трябва да те поставям на първо място. — Той я поглежда с отчаяна физиономия.

— Защо?

— Защото никога не съм го правил там долу.

— Какво имаш предвид?

— Всичко, което мразиш, всичко, което си мислеше, че не съм...

Аз никога не съм те заслужавал, от самото начало. — Той поклаща глава. — Даже в нощта, когато се запознахме, се прибрах с друга. И предишната също. — Тя не казва нищо, а Макс изглежда така, сякаш му се иска да си върне признанието. — Изобщо не биваше да... но предполагам, че сега не му е времето.

— Не — казва тя. — Точно сега му е времето. Аз...

Той опипва свързващото ги въже.

— Съжалявам.

— Знам.

— Все избирам неподходящия момент.

Карис се замисля как да обясни какво е направила, след като се запознаха.

— Не, Макс. Искам да кажа, наистина *знам*!

4.

Осемдесет минути

Карис знае, че при оставащи им само осемдесет минути въздух е лукс да говорят повече, но не може да устои на възможността да обсъди нещо, което не са засягали досега. Хваща края на въжето, от което Макс я е развързал, за да я прати обратно на „Лаерт“, и започва да връзва здрав моряшки възел, за да не се разделят повече. Корабът им може да е повреден, но връщането им на него е най-добрата им надежда за оцеляване в необятния космос и Карис иска да е сигурна, че Макс няма да може да я прати обратно без себе си. Където и да отиват, тя иска да отидат заедно.

— След като се запознахме, Макс, след като между нас се получи онази спойка — каква ужасна дума — мислех, че пак ще те видя. Но после ти не се обади. — Тя вдига поглед към него, говори бързо, изрича припряно думите, докато връзва въжето. — Мисля, че го знаеш. Аз работех от езиковата лаборатория, където ти знаеше, че ще бъда, зададох много готварски въпроси по ОбщУм — нищо. — Докосва замислено кукичките отстриани на раницата му, после прави примка от въжето и пъха края му през образуваната дупка.

— Това, което не знаеш, е, че даже дойдох в супермаркета, където една блондинка с табелка с името си ми каза, че в този ден почиваш. — Карис не спомена как Санди беше завъртяла очи, когато тя попита за Макс, и подметна шеговито: „Още една!“, когато Карис добави, малко ненужно, че Макс ѝ е помогнал по ОбщУм, а после е дошъл на партито ѝ. „И ти, и аз, миличка. Той все помага на хубавелките.“

— Съжалявам — прошепва той.

Тя свива рамене в скафандъра, после промушва края на въжето обратно през примката във форма на осморка.

— Няколко седмици след това отидох на рождения ден на Лиляна в един клуб, разположен в бивша църква, със светлинен дансинг. Аз седях на бара, където някакъв тип сваляше практически всяка жена наоколо. Погледах го известно време. Явно беше гей, но

жените бяха толкова поласкани от вниманието, че сякаш не забелязваха. Беше ми трудно да не подслушвам. Той всъщност изнасяше представление.

— „А сега — Карис си докарва плътен глас, докато закачва примката към куката отстрани на раницата на Макс, — ето го и самия него, най-великия жив и все още неумрял астронавт — продължава тя като конференсие пред публика. — Максимилиан!“ И се появи ти.

Макс я зяпа.

— Защо не каза нищо?

— Е... Чувствата ми бяха наранени — ти изобщо не се обади.

— Аз...

— Знам. Разбирам. Обърнах се към бара, за да не ме видиш, и след като тръгна нанякъде, си побъбрих с конференсието.

— Лиу?

— Да.

— Говорила си с Лиу? Той никога не го е споменавал.

Карис свива рамене и хвърля нервни погледи към сините показания за кислорода.

— Наистина нямаме време за това — казва тя.

— Знам. Кажи ми набързо какво каза Лиу. После ще се върнем към това. — Той посочва „Лаерт“, който лежи в чернотата над тях, а в корпуса му личи пробойна. Около дупката се носят отломки, подобно на вода в банята, която се оттича в канала.

Тя прави същата примка от своята страна на въжето и затяга възела здраво, за да издържи на силно дръпване, ако е нужно.

— Казах на Лиу, че е странно един астронавт да подрежда рафтовете на магазин край Паседж. — Той имаше благоприличието да се изчерви — с усмивката на човек, който е продал сестра си на цирка.

— Естествено. Този човек е порочен.

— Попитах го за какво е тази измама и той изведнъж стана много сериозен. Каза, че имал нужда от номер — нещо, с което да забавлява хората. Тъй като астероидното поле вечно присъствало в новините, нездравата мания на Европия към космоса го правела идеалния гамбит. Това очевидно са негови думи, не мои.

— Очевидно — казва Макс. — Ти никога не би нарекла космоса „нездрава мания“.

— Този човек е роден актьор. Не знам защо още няма собствен канал.

— Може вече да има, особено ако светът там долу знае ролята, която е изиграл за нашето събиране. Макар че не разбирам и за секунда защо сме заедно, след като си знаела всичко това още когато се запознахме.

Тя връзва въжето около раниците им, преди да го пристегне за по-сигурно с възел от двете страни.

— Ти ми хареса — беше ми интересно да си говоря с теб и ме караше да се чувствам желана. Бях достатъчно неуверена, за да се полаская, и нямам проблеми с това. Но така и не разбрах за какво ти е този номер с астронавта.

Макс слага ръка върху въжето.

— Това караше хората да си мислят, че съм някой.

— Аз мислех, че си някой.

— Работех в магазин.

— Е, и? — Тя е раздразнена.

— Повечето хора в Европа могат да правят каквото им е приятно — казва той, — но не и аз.

— Ти искаше да бъдеш готвач. Защо не се представяше за готвач?

Той се усмихва със съжаление.

— Не е много възвишено, нали?

— А пътуването в космоса е обвито в бляскав ореол? — Карис се оглежда.

Той прави същото, готов да пусне някоя шега, но сега не му е времето, така че я преглъща. Двата падат през безкрайния мрак, вързани един за друг през кръста.

Тя перва въжето с китка и то се извива между тях като кардиограма.

— Добре — казва Карис: изпитва моментно задоволство от тази проба за издръжливост. — Сега вече няма да се разделим. Ще е нужно нещо много остро, за да среже това.

— Като например микрометеороид? — пита Макс. — Защото под нас има много такива. Какво ще правим?

— Мисля — казва тя. Откакто са запушили течовете, премиятането им е станало по-плавно, тъй като слабото изтичане на

молекули от резервоарите им е правило падането хаотично. Макс беше направил дюза и бе използвал кислород. Ами ако...

— Не можех да ти се обадя, Кари.

Мамка му! Тя се намръщва.

— Когато се запознахме... Знаеш в какво вярвам. В какво вярвах.

— Да.

— Ти беше — си — истински пилот, а аз бях управител на магазин.

— Но накрая получи работа там, където работех и аз.

— Ти каза само, че пилотираш совалки. Мислех, че може да работиш за някоя въздушна линия. Не знаех, че си там, когато се свързаха с мен.

— Ти не си подавал молба за ЕКАВ? — Тя го казва неспринудено, сякаш обсъждат връзката си на някоя пейка в парка.

— Не — казва Макс. — Те ме намериха.

Когато се появиха, беше работил в магазина девет дни без почивка. Беше му се искало да се обади на Карис, но смътно съзнаваше, че да харесваш някого — наистина да го харесваш — може да ти обърка живота, и част от него не искаше да се излага на този риск. Родителите му се бяха събрали след трийсет и пет годишна възраст, според правилата, и той разполагаше с близо десетилетие, за да си намери някоя Карис, с която да подаде молба за установяване, ако го иска. Но все пак... Макс се чудеше. Ами ако...? Нямаше правило против кратките сексуални връзки — във Войводствата те процъфтяваха. Целта на Ротацията беше да запази индивидуалността на човек, свободата му от национална идентичност или общ социален натиск — но това не означаваше, че трябва да е самотен. Може би щеше да изфабрикува някоя среща. Войводството беше малко, вече се бяха срещнали веднъж... Колко трудно би могло да бъде?

Колата им се плъзна по Паседж дел Борн като мъгла по пладне, кислородните двигатели свистяха върху паважа. Макс дръпна мънистената завеса на входа на магазина, за да гледа. От колата излязоха трима мъже: възрастен господин с бастунче и двуреден раиран костюм, ограден от двама телохранители със слънчеви очила. Макс ги гледаше изненадано, докато вървяха към магазина му,

наведоха се да влязат, спряха и си свалиха очилата, та очите им да свикнат с осветлението вътре.

— Търсим Макс Фокс — каза единият телохранител.

— Аха — рече Макс. — Може ли да попитам защо?

Мъжът с костюма пристъпи напред.

— Поверително е. Но няма повод за притеснение, така че ако...

— той се подпря на бастунчето и се втренчи в Макс — случайно знаете къде е Макс в момента, бихте могли да промените живота му.

Макс преглътна.

— Е, това е предложение, което не мога да отхвърля. Здравсти, аз съм Макс. — Вдигна ръка в традиционния Войводски поздрав и мъжът му отговори, както се полага, слагайки длан на рамото му. Копчетата на ръкавелите му проблеснаха на луминесцентното осветление.

— Радвам се да се запознаем. Съжалявам, че съм толкова официален, но може ли да покажете чипа си на моя уважаван колега... Идеално. Благодаря.

— Казвам се Олдъс — продължи той. — Оглавявам службата за набиране на кадри на ЕКАВ. Търсим таланти от Войводствата, които да се включат в нашата космическа програма. Чували сме много за вашите знания и бихме искали да ви поканим да се присъедините към нас като техник специалист.

— Съжалявам. Това някакъв номер ли е? — Макс остави консервата от ананас, която държеше.

— В никакъв случай.

— Лиу ли ви праща? Ще го убия.

— Кой е Лиу? — На Олдъс и окото му не трепна. — Макс, надяваме се, че както каза, това е предложение, което не можеш да отхвърлиш. — Той си нагласи маншета. — Ти съвсем сам си отговорил на повечето хранителни запитвания по ОбщУм в това Войводство от началото на Ротацията преди пет месеца и ни беше препоръчан директно.

— Така ли?

— Така. Обичаш ли да готвиш?

— Учил съм при Ван дер Камп в Париж — каза Макс с гордост. Олдъс кимна одобрително.

— Искаш ли да дойдеш с нас?

Макс прокара ръка през косата си.

— Работата е там, че този магазин е на семейството ми. Трябва да го управлявам през цялата Ротация и във всяко Войводство има по един такъв. Не мога да го нарежа заради интервю или за да участвам в процеса на кандидатстване — обвързан съм за неопределено време.

— Ще ти осигурим управител на пълно работно време, който да се грижи за супермаркета на баща ти вместо теб и да ти подава ежедневни и ежеседмични доклади. Това задоволително ли е?

Макс зяпна.

— Докато кандидатствам?

— За постоянно. Макс, ние набираме хората си въз основа на препоръки за дадена роля. Разбираш ли какво означава това? — Макс започна да кима, но по средата го промени на клатене на глава. — Означава, че наемаме само хора, за които изрично ни е казано от собствените ни служители, че са подходящи за работата. Това е заявлението ти, ако щеш. Няма друг начин да се присъединиш към нас. Няма обяви за тази работа. Не можеш да кандидатстваш по-късно. Така че, опасявам се, ще имаме нужда от отговор сега.

Те стояха мълчаливо, прекъснати за момент от русата глава на Санди, подала се над един рафт със зърнени закуски, който се разклати застрашително.

— Звучи ми почти прекалено хубаво, за да е истина — каза Макс. — Трябват ви кулинали за космическия ви екип?

Олдъс повдигна вежда.

— Дори космонавтите трябва да ядат.

Макс се залюля на пети, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си, преценяваше вариантите.

— Добре — каза бавно. — Бройте ме.

— Ще дойдат да те вземат утре. Пригответи си нещата за девет нула-нула. — А после странно елегантният Олдъс докосна периферията на шапката си и тримата излязоха, като оставиха Макс да се взира след тях.

Карис извързва поглед и гледа мрака, който пада върху част от Земята, докато слънцето залязва там долу, макар и не тук горе.

— Това е наистина удивително. Получил си комбинация от работата, която искаш, и онази, която се преструваш, че имаш, за да

вкарваш жени в леглото си.

Той трепва, но пренебрегва заяждането.

— Казаха, че било заради броя кулинарни запитвания по ОбщУм, на които съм отговорил.

— Препоръка за ролята. — Тя кимва.

— Мислех, че повторната ни среща е чиста случайност — казва той.

— На обяда ли? Да.

— Не можех да повярвам, като те видях отново. Животът ми се преобръщаше и имах възможност да се занимавам с изумителни неща. Най-после можех да кажа, че съм астронавт, повече или по-малко...

— Бас държа, че момичетата са били във възторг от това...

— И се бях уредил на наистина добро място, когато се появи ти — една жена, която глупаво бях позволил да ми се изплъзне. — Той млъква. — Кари. Преди две минути каза, че винаги си знаела какъв съм.

За да избегне повторението на спора, което е характерно за всички двойки, след като са преодолели гнева си и са се сдобрили само за да започнат отначало след една остра забележка, Карис казва просто:

— Извинявай. — После не успява да се сдържи. — Но ти току-що ме нарече „една жена, която ми се изплъзна“.

— Е, и?

— „Една“ намеква за много.

— Не е вярно. — Макс въздъхва. — Намеква, че знаех, че съм пропуснал възможност с теб. Ти си оставаше в ума ми, но не ни беше позволено да сме заедно по този начин — не още — и аз не бях в състояние да направя нищо по въпроса. — Очите им се срещат. Той слага ръка върху нейната на въжето и я поглежда право в шлема. — Защо се съсредоточаваме върху това?

— Прав си — казва тя и поглежда надолу към синьото сияние на Земята в мрака под тях. — Имаме работа. Сега не мърдай.

5.

Седемдесет и пет минути

Докато падат бавно, отдалечавайки се от „Лаерт“, Карис се извива в опит да види въздухомера отстрани на раницата си, после вместо това поглежда въздухомера на Макс точно пред себе си. Седемдесет и пет минути. Въздухът им е намалял с пет минути, докато са говорили. Боже! Тя плъзва ръце по раницата си, търси различните отделения по набраздената с жлеbove повърхност.

— Най-добрият ни шанс е да се върнем на кораба, права ли съм?

— Права си.

— Там имаме много по-добри шансове — тя прави физиономия, — ако успеем някак си да запушим пробойната и да си върнем контрола над „Лаерт“.

Макс кимва.

— Ще попитам Озрик за изхвърления въглероден диоксид.

Тя пише бързо, ръцете ѝ се движат пред него. Почти мигновено жестовата технология превръща мускулните ѝ движения в комбинации от букви, буквите в текст, а текста в най-вероятната за контекста дума. Неверните изречения се заместват с махване на ръката. Това работи почти гладко, но също като повечето софтуер, не и без някоя автоматично коригирана правописна грешка. Тя спира, за да прочете отговора на Озрик.

— Ще ми кажеш ли защо? — пита Макс.

— Да. — Тя намира аварийния бутон на раницата на Макс и го опипва за момент, чуди се дали да го натисне. — Озрик казва, че кислородът се съхранява в горната част — чете Карис от стъклото си, — а въглеродният диоксид е затворен в медна мрежа точно под него.

— Добре. За какво си мислиш? — пита той.

Ръката на Карис още си играе с пластмасовия бутон.

— Ти се опита да използваш кислорода за създаване на тяга. Защо не въглеродния диоксид? Той и без това не ни трябва.

— О.

— Така или иначе, струва си да пробваме.

Макс прави физиономия.

— Толкова очевидно ли било? Аз съм идиот.

— Не — казва Карис. — Работата е там, че той не се съхранява като газ. Скафандърът замразява отделения въглероден диоксид във вентилационната тръба. Цялата система е едно охлаждащо съоръжение.

— Което означава...

— Той представлява замръзнало блокче. А за да го използваме за тяга, трябва да спрем замръзването му.

— Добре — казва той. — Кажи ми, когато го измислиш.

Тя спира и го поглежда.

— Извинявай. Ти знаеш за това повече от мен.

— Общо взето... заедно с Озрик — казва Карис, за да го успокои. — Въглеродният диоксид се замразява в металната мрежа при минус 140 градуса. — Поглежда показанията, пратени ѝ от Озрик. — После се пуска в контейнер за лед и се подава обратно към шлемовете ни, за да попречи на замъгляването на лицевите стъкла. Така че ще трябва... — тя млъква замислено — да прекъснем потока, преди въглеродният диоксид да стигне до медната мрежа и да замръзне.

— И как ще го направим, генийче?

— Ще извадим мрежата.

Той е изненадан.

— Искаш да махнеш част от раницата, тук навън?

— А какъв друг избор имаме? — пита тя.

— Ами ако я изпуснеш?

— Ще остане да се рее. Или пък ти можеш да я подържиш.

— Но в такъв случай — гласът на Макс притихва — въглеродният диоксид няма да бъде изхвърлян от скафандрите ни. Ще го дишаме.

— Това няма да има значение, ако се движим обратно към „Лаерт“.

— Ще има значение, ако загубим съзнание — отвърща разумно той.

— Няма да има значение, ако се върнем.

Той помълчава само за част от секундата.

— Добре. Давай, опитай. — Сърцето му бие бясно, докато ѝ обръща гръб, за да ѝ даде достъп до раницата си. — Върши си

работата. Хайде наште!

— Добре, почвам. Ще ти махна мрежата и ще разкача контейнера за лед, а без тези два студени елемента газът би трябвало да е достатъчно топъл...

— По-малко „би трябвало“, ако обичаш. И повече „сърс сигурност“.

— Газът *би трябвало* да е достатъчно топъл — повтаря тя и отваря средното отделение на скафандъра му. — А после ще използвам изходящата тръбичка като дюза. — Поколебава се за секунда, после натиска пластмасовия бутон отстрани. Отделението се плъзга напред и се отваря със съскане. Тя измъква модула с пръсти, конусовидната мрежа излиза бавно, леденостудена. Карис хваща обвивката, после изважда мрежата и я пуска да се носи в космическия вакуум, увиснала в свободно падане като тях двамата. — Готово — казва тя и побутва леко частта към Макс, който я улавя с ръкавиците си.

„Озрик — набира Карис, — трябва ми инструкции как да освободя тръбичката за изходящите газове на Макс.“

Здравей, Карис. Трябва да те предупредя, че премахването на медната мрежа ще доведе до хиперкапния за Макс.

„Дай определение за хиперкапния.“

Безсъзнание. За времето, за което изходящата тръбичка изхвърля един фунт въглероден диоксид, Макс ще вдишва три пъти по толкова преработен CO₂ в скафандъра си. Това няма да е достатъчно да му даде тласък, но ще повлияе на дишането и оставането му в съзнание.

„Докъде ще го оттласне?“

Не достатъчно далеч, Карис, преди сърс сигурност да изпадне в хиперкапния.

— Дай ми конуса — казва рязко Карис и Макс трепва.

— Какво?

— Трябва да го сложа обратно.

Той ѝ подава телената мрежа.

— Следва: повторно вкарване.

Съжалявам, Карис. Молекулният филтър е сложна физика.

— Надменен копелдак — промърморва тя и Макс вдига очи.

Както виждаш, като премахнеш мрежата, получаваш директен достъп до главния кислороден запас на скафандъра на Макс.

Карис спира.

— Добре ли си? — пита загрижено Макс.

Тя се обръща към него и на лицето ѝ заплашва да изгрее усмивка.

— Поддръж конуса за момент, става ли? Ще опитаме нещо друго.

Макс изглежда объркан.

— Това беше план Б — обяснява тя. — Сега ще опитаме план В.

— По-добър ли е?

— Да.

— Имахме деветдесет минути, Кари. Сега са... — той поглежда въздухомера и прехапва устна — седемдесет и три. Да опитаме всичко възможно да спечелим още.

— Добре — казва тя. — Хайде да измислим как да направим тази химична реакция.

— Реакция ли?

— Ще променя химическата формула на кислорода в резервоара ти. — Тя посочва раницата му. — Зад теб.

Макс изстенва.

— Химия. Никога не съм бил добър по химия. Така и не стигнах по-далеч от птичките и пчеличките.

Тя го поглежда смаяно.

— Макс, това е биология.

Когато го видя отново, той стоеше малко пред нея на опашката за обяд и се смееше високо на нещо, което тя не беше чула. Столовата на ЕКАВ ехтеше от гласове и дрънчене на тенджери. Слънчев лъч падна върху него и контрастът между загорялото му лице с изпъстрената с лунички гърбица на носа му и белите му зъби беше поразителен. Тя затвори очи и се насили да не се обърне и да се изниже, и в този момент я връхлетя прилив на адреналин — точно това бе искала, да го види такъв. „Той не е всичко онова. Той е просто човек.“ Сведе поглед към стандартната си синя тениска, пое си дълбоко дъх и се приведе напред под претекста, че оглежда месото.

— Това телешко ли е? — попита възможно по-спокойно и механичният сервитюр избибипка. Напред в редицата той не се обърна при звука на гласа ѝ и Карис изруга наум. Излезе от опашката

— „Днес май искам зеленчуци“ — и отиде до зеленчуковия щанд, само на сантиметри пред него.

— Може ли малко броколи? — обърна се към сервитьора и видя с крайчеца на окото си как Макс се обръща. — И картофи, ако имате.

— Печени? — попита той, като пристъпи до нея, но отправи въпроса си към сервитьора. — Знаеш ли, има една тайна рецепта за страхотни печени картофи. Искаш ли я? — И прошепна драматично отговора: — Гъша мас.

— Някои неща никога не се променят — каза Карис.

— И все пак — каза той и я погледна, — изглежда, всичко се е променило.

— Здравсти, Макс.

— Карис. — Той ѝ се поклони почтително; чупливата му коса стърчеше във всички посоки.

— Помниш името ми — каза тя и вдигна чинията си. — Каква изненада да те видя тук.

— Колко си забавна. Казваш го, сякаш е нещо естествено, но всъщност от всички места на света...

— ... ти влезе в моята столова — довърши тя. — Доста е невероятно. Как си?

Хуморът изчезна от очите му.

— Искях да ти се обадя.

— Така ли? — Карис беше стъписана от това как той смени скоростта, но се помъчи да не го показва.

— Наистина. — Изглеждаше искрен.

— Не е станало кой знае какво.

— Всеки ден от два месеца се сдържам да не ти се обадя. Семейството ми...

Тя се отблъсна с хълбок от зеленчуковия щанд.

— Избързваш малко — каза му с небрежен тон. — Мислех, че може да си поговорим за времето. — Той се усмихна, но не продължи. — Добре де — въздъхна тя. — Но не се обади.

Той се позабави с отговора.

— Мислех, че може би сме прекалено различни.

Носеха еднакви сини тениски на ЕКАВ, държаха еднакви табли и стояха в една и съща столова на Войводство 6. Карис го изгледа цинично.

— Не бях сигурен какво да кажа — добави той.

— Имаше предостатъчно неща за казване, когато се запознахме — подразни го тя. — На всякакви езици.

— Ама беше добро, нали? — попита той.

— Много добро. — Лицето му грейна и тя усети как вътрешностите ѝ се отпускат. — Много елегантно.

— Не беше преструвка — каза той. — Не го правех, за да те впечатля... — Тя повдигна вежда. — Освен ако не те е впечатлило?

Засмяха се и Макс я огледа: стройна и заякнала от обучението в ЕКАВ, с дълга светлокестенява коса, сипеща се по раменете, с няколко косъмчета, блестящи като злато в изкуствената светлина на столовата.

— Радвам се да те видя пак.

— И аз теб.

— Напоследък да си правила импровизирани джемсешъни?

— Всъщност не — каза тя. — Гледам да стоя настрани от мъже, които размахват китари.

— Браво на теб. — В този момент стените засияха в зелено, показвайки, че започват следобедните занятия. — По дяволите — измърмори Макс, — още не съм ял, но трябва да се връщам. — Зае се да трупа обяда си между две дебели филии хляб. — Любимото ядене на братчето ми. Кент би изял всичко, стига да е в сандвич — обясни той.

— Кент — също като политика?

Макс кимна.

— Същият. Кръстен е на създателя на нашата утопия.

Карис се помъчи да не направи гримаса.

— Какво да ти кажа? Родителите ми са негови страстни почитатели. Слушай, може ли да те видя пак?

— Не съм сигурна — отвърна тя.

— Моля те.

— Не знам. — Тя изхъмка и премести чинията в другата си ръка.

— Тази вечер?

— Не мога...

— Моля те, Карис. Искам да ти покажа нещо. Нещо, което се вижда веднъж в живота. — Тя се засмя пак и той направи физиономия.

— Току-що си го повторих наум и да, звучи като свалка. Но сериозно,

тази вечер ще стане нещо, което смятах да направя сам, но с радост бих взел и теб. Можеш ли да се освободиш?

— Може би.

— Моля те.

— Ами, предполагам — предаде се тя, — че ако се появиш на вратата на апартамента ми и наистина става дума за нещо, което се вижда веднъж в живота, бих помислила дали да не изляза.

— Страхотно — каза Макс и затисна обяда си с хляба. — Ще дойда да те взема в десет. Няма да съжаляваш.

— Не мога да се кача на това.

— Опитай — страхотно е.

— Няма начин.

— Опитай. — Макс и Карис стояха на улицата пред дома ѝ и се гледаха над един хибриден велосипед. Макс подаваше подканващо дръжките на Карис и тя скръсти ръце. — Хайде де, докарах го за теб. Моето е отзад.

— Не, Макс. Не се плаша от колелото, а от другите на пътя.

— О. Напълно основателно — хората там навън са луди.

— И още как! Не мога да се кача на това нещо, когато покрай мен фучат трамваи със сто километра в час.

— Да не предпочиташ да вървим пеш? — попита той.

— Да — каза тя. — Съжалявам.

Той въздъхна, избута велосипеда си в страничната уличка и го прикрепил към земята с течна ключалка, която извади от джоба си и разстла върху предното колело. Тя се втвърди и той побутна колелото, за да се увери, че не мърда.

— Чакай. — Карис изпитваше необяснимото чувство, че някак си вече разваля спомена за тази вечер, като не е достатъчно смела. Че по някое време в бъдещето ще погледне назад и ще си спомни как се носят на велосипеди през нощния град и косата ѝ се развява на вятъра, докато той се обръща радостно към нея. Знаеше, че това е един от онези моменти, когато трябва да излезе от утъпкания път, да зареже предпазливостта си; да реагира по-малко на това как изглеждат нещата на повърхността и повече на енергията на момента. — Давай колелото.

Макс се ухили и със замах махна ключалката.

— Няма да съжаляваш, Гари.

Тя го перна по ръката.

— Карис. Кари, ако се чувстваш разнежен. „Тъпачко“, ако не се чувстваш.

Той докара колелото пред нея.

— Ясно. Мятай се на седалката. — Ухили се пак и тя яхна колелото и полетя по улицата, вливайки се във вечерния трафик.

Той я настигна с другия хибриден велосипед, докато чакаше на светофара.

— Дявол да го вземе, ама че си бърза! Мислех, че се чувстваш неуверена на тези неща.

— Трябва да слушаш по-внимателно — извика тя. — Казах, че ме е страх от другите на пътя. Не от себе си. — Светофарът светна зелено и тя се устреми напред. Пилотските ѝ инстинкти се задействаха, когато кривна през трамвайните релси. До нея спря сребрист хибриден трамвай; лъскавите бутала, протягащи се по цялата му дължина, изпускаха кислород при всеки тласък.

— Карис — извика Макс. Тя не го чу. — Кари! Ей, тъпачко!

Тя обърна глава към него.

— Да?

Той се усмихна.

— Свий по втората наляво към Паседж.

— В супермаркета ли отиваме?

— Не, глупаче. Защо не ме оставиш да водя?

— Това с нищо няма да помогне на егото ми — отвърна тя и се устреми отново през трафика. Фаровете очертаваха силуета ѝ.

— В такъв случай... — Макс увеличи скоростта, заобиколи друг велосипедист и за миг кривна върху наклона на паважа, използвайки го, за да набере инерция. Карис на свой ред сви по първата улица вляво, превключи на ръчно и завъртя диво педалите, сменяйки скоростите. Наклони се, докато вземаше завоя, за да изпревари Макс до супермаркета.

— За бога — рече той задъхано, когато спря до нея секунди по-късно.

— Не обичаш да те побеждават, а? — подразни го тя.

Той свали крака на земята и си пое дъх.

— Предпочитам работата в екип.

— Е, и къде отиваме?

— Насам — каза той и двамата подкараха един до друг със сто километра в час.

Спряха до някаква стара ограда от ковано желязо с хералдически лилии, която се опитваше да удържи разрасналия се плет, заплашващ да се изсипе на пътя. Слязоха от велосипедите, заключиха ги и тръгнаха към портата, която беше почти скрита от храстите. Макс отключи желязната врата и натисна силно, за да я отвори. Влязоха. Стъпките им отекваха колебливо в мрака. Тесен път се виеше до каменно стълбище.

— Разрешено ли е...? — започна тя, но размисли и се заизкачва през сенките.

— Вероятно не. — Гласът на Макс беше приглушен.

Малко по-късно:

— Няма ли лампи?

— Никакви.

— Зловещо е.

Изкачиха стълбите в мълчание. На върха на един нисък хълм пътят се разширяваше, за да разкрие гледка към града, грейнал в мрака: хаотична картина от сгради от стъкло и стомана сред рушащи се испански развалини. Точно пред тях се издигаше нисък тъмен купол със затворени кепенци на покрива. Дървото беше изкривено, а около вратата растяха плевели и храсти.

Карис зяпна, после попита:

— Това обсерватория ли е?

— Хайде. — Макс я хвана за ръка и тя за миг се стресна, но бързо се окопоти и тръгна с него към постройката. Той бутна вратата веднъж, два пъти. Тя поддаде и влязоха.

— Как...

— Много питаш.

— Паникьосвам се малко, когато не знам какво става. Обичам да съм наясно как работят нещата — и къде съм. Как си намерил това място? Защо сме тук? Нямах представа, че някоя е оцеляла.

— Намерих я преди няколко седмици. Стара е, от времето, когато астрономическите наблюдения са се правели предимно от земната повърхност.

— Уха. — Карис направи няколко крачки в малката сграда и отпусна ръце върху голямата дървена гредка, делеща стаята като гик на лодка. — Само видима светлина ли използва?

— Не мисля.

— Само видима — каза тя. Очите ѝ се смееха. — Оборудването е наистина старо.

Той сви добродушно рамене.

— Искаш ли да погледнеш?

— Още ли работи? — Тя го изгледа смаяно.

— Затова сме тук. — Макс се захвана да подготвя нещата: отвори един прогнил дървен кепенец и подаде телескопа през отвора. — Днес е последната нощ за близките трийсет години, когато можеш да видиш Сатурн от тази част на света с невъоръжено око.

— Ами космическите мисии?

— Казах с невъоръжено око — повтори той с усмивка. — Над нас, точно където сме сега. Искам да ти покажа пръстените на Сатурн.

— Много романтично.

Той се усмихна лукаво.

— Случва ми се понякога.

— Да, виждам.

Той я обърна с лице към телескопа.

— Завърти лещата, за да го нагласиш на фокус.

Карис се приведе към окуляра и ахна. В него се виждаше Сатурн: малък и кръгъл, опасан от свършени сиви линии.

— Прилича на рисунка. Не може да е истинско.

— Истинско е. — Макс пристъпи зад нея. — Чувал съм, че колкото по-дълго гледаш, толкова по-хубаво ставало.

Докато очите ѝ се приспособяваха, а облакът от астероиди над Земята се движеше, чернотата на небето направи сферата още по-отчетлива и тя видя, че пръстените на Сатурн имат пурпурен оттенък. Той направи още една крачка.

— Изумително е, нали?

— Направо ти секва дъхът. — Тя се обърна и му се усмихна, после пак се наведе към окуляра. — Искан ми се един ден да летя там горе.

— Това би било невероятно. Обичам звездите.

— И аз. — Тя се взираше мълчаливо в пръстените на Сатурн, докато очите ѝ отново изкараха планетата на фокус. — Никой пилот на ЕКАВ не е успял да стигне по-далеч от земната мезосфера след пристигането на метеороидите.

— Ти ще го направиш.

— Надявам се — каза тя. Метеороиден рояк освети телескопния образ, скривайки за момент планетата. — Иска ми се да видя нощното небе без тези фойерверки — все още не съм се издигала над стратосферата.

— А какво правиш по цял ден?

Тя се усмихна, все още загледана през лещата в Сатурн, докато той изплуваше отново сред мрака.

— Космическите агенции открай време набират пилоти. Аз пилотирам совалки за ЕКАВ в земната атмосфера и се уча да летя по-нависоко — за момента предимно симулации и параболични полети. Но някой ден може да стигна до астероидния пояс и току-виж се опитам да намеря изход през него. В момента те картографират астероидното поле. Бих искала да видя Сатурн, без пояс от камъни да ми пречи на гледката.

— Ще го направиш, сигурен съм. — Той повдигна бавно косата ѝ и я целуна по тила.

Карис се притисна към ръката му. Той прокара палец по голото ѝ рамо.

— А какво правиш ти по цял ден? — попита тя.

Макс остави косата ѝ да падне и да се разстеле по гърба ѝ. Стоеше неподвижно зад нея.

— Мислех, че ще съм в кулинарния екип и ще готвя за астронавти като теб — каза той, — само че ме пренасочват към хранителната наука и изследванията.

— Интересно.

— Определено е неочаквано за човек, който вече има три работи на пълен работен ден. — Ръката му проследи извивката на рамото ѝ до кръста.

— Напомни ми какви?

— Магазинерче, готвач и онлайн сваляч на карисоподобни особи.

— Помня. — Тя направи пауза. — Това с всички момичета ли го правиш?

— Кари — каза той спокойно, — мисля, че е справедливо да кажем, че всичко, което правя с теб, е за първи път.

— Като например?

— Не знам... Да нахълтвам в изоставени обсерватории, за да наблюдавам небесни събития, случващи се веднъж в живота. Да преследвам нещо с теб. Да се чудя каква е на вкус кожата на тила ти. — Тя се изчерви и той се засмя. — Ти си различна и това ме кара да се чудя дали аз също мога да съм различен.

Тя извъртя глава, за да го погледне, и се облегна на него.

— Само че не можем да нарушим правилата. Не искам да ме изритат от Европия — ако представителите на Войводствата разберат, или пък семейството ми...

— Заради една дребна връзка? — каза тя весело. — Не мисля, че ще си правят труда.

— По-добре повярвай. Чувал съм какви ли не слухове за хора, които са били накарани да напуснат, след като съзнателно са тръгнали срещу правилата и препоръките. — Лепна още една целувка върху шията ѝ. — Погледни пак нощното небе — прошепна. — Съсредоточи се върху пръстените.

Тя се наведе отново и той я хвана за кръста, усещаше дишането ѝ. Докато Карис се взираше в пръстените на Сатурн, видими за последен път за следващите трийсет години над мястото, на което се намираха, Макс описваше с ръце кръгове по шията и гърба ѝ, прегръщаше я и я топлеше.

6.

Седемдесет минути

— Ще променя химическата формула на кислорода в резервоара зад теб. — Карис се насилва да не поглежда към показателите на намаляващия им въздух.

— Добре — казва Макс.

— Трябва да го обмисля. Трябва да помисля за кислорода.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — На лицето му има съмнение, заради твърде краткото му астронавтско обучение, но Карис кимва и размишлява на глас.

— Кислородът отначало се е наричал „огнен въздух“ — в него всъщност се крие голяма енергия. Хората не разбират това достатъчно добре. Има различни видове кислород: двуатомен кислород O_2 , озон O_3 , O_4 — откривали са почти по един на столетие, в този ред.

— Накъде клониш? — Макс се размърдва нетърпеливо.

— С времето науката едновременно и напредва, и подкопава собствените си основи. Ако живеем достатъчно дълго, повечето теории, които сега приемаме за факт, ще бъдат опровергани. Винаги някъде пред нас има по-добра, по-напредничава наука — просто първо трябва да увеличим собствените си познания.

— Като онова, дето светът бил плосък. — Той свежда поглед към извивката на Земята, а на хоризонта под него се тълпи море от метеороиди.

— Именно. С напредването на физиката кислородът също става по-напредничава. Това не е съвпадение. Учим се да прилагаме по-сложна наука към кислорода и самият кислород еволюира. През 2001-ва се оказало, че O_4 всъщност не е O_4 , а кислородни молекули под налягане, които се използвали в ракетното гориво на ранния двайсет и първи век. Много мощен червен кислород, O_8 — най-мощният.

— Добре, следя ти мисълта, доколкото ми позволява незнанието на химията — казва Макс. — Ще направиш нещо шантаво с кислорода и ще го превърнеш в гориво.

— Окислител.

— Ще направиш нещо шантаво с кислорода и ще го превърнеш в окислител.

— Точно така — казва тя.

Макс вдига разперената си длан в поза „дай пет“. Карис я докосва леко.

„Озрик — пише тя, шавайки с пръсти така, сякаш печата на невидима клавиатура, а флексът регистрира движенията ѝ. — Потвърждаваш ли, че мога да осъществя химична реакция с част от кислорода в раницата, за да създам окислител?“

Здравей, Карис. Ако можеш да генерираш реакция с резултатна двойноромбоидна симетрия, би могла да използваш това като окислител.

„Мощен окислител ли?“

Да.

„Обясни какво е двойноромбоидна симетрия?“

Говорим за O_{16} , Карис.

„Олеле“. Тя се замисля за секунда, поглежда към Земята с ярките ѝ зелени и сини петна на сушата и океаните, очите ѝ се задържат върху изненадващо кафявата пустиня на мястото на някогашните Съединени щати. „Какво ще стане, ако не успеем да създадем достатъчно налягане?“

Може да получите друг алотроп.

„Това лошо ли ще е?“

Не задължително. Ако можете да създадете O_8 Ситуационният анализ показва 50 процента вероятност той да действа като окислител, достатъчно мощен, за да се използва за оттласкване.

„Значи си струва да опитаме — набира тя и в последния момент добавя: — Благодаря.“

Няма защо.

В дъното на ума си тя отбелязва липсата на името си в края на това изречение, но продължава да планира химията.

— Как върви? — Докато Карис е общувала с Озрик, Макс е осъзнал още по-остро тежестта на положението им. Очите му се свеждат към метеороидите долу, после се вдигат пак към „Лаерт“ над тях. — Всичко добре ли е?

— Не е зле. Озрик казва, че трябва да направим O_8 . — Тя говори небрежно, но преценява реакцията му. — Червен кислород.

— Искаш да създадеш червен кислород — тук навън?

— Да.

— В космоса, без средства за контрол. Червен кислород. — Той я гледа цинично. — Не в лаборатория.

— Не.

— В космоса.

— Да.

Тя решава да е откровена.

— Всъщност, за да имаме по-добър шанс за оцеляване, трябва да създадем O_{16} .

— Какво?

— Черен кислород. Но Озрик казва, че ако стигнем близо до O_8 , ще имаме шанс.

— Черен кислород — повтаря той. — Това е невъзможно.

— Трябва да опитаме. — Гласът ѝ е тънък, умоляващ. — Хайде, Макс. Трябва да опитаме.

Той вдига уплашено очи.

— Добре. Какво ще правим?

Карис. Думата просветва в синьо отстрани на стъкления ѝ шлем, неканена, и адреналинът ѝ скача.

„Да, Озрик?“

Панелите на скафандъра ти засичат силен ултравиолетов поток.

„И?“

Директно ли си изложена на слънцето, Карис?

Карис поглежда назад към кораба и вижда ослепителната светлина на изгряващото иззад трюма му слънце.

„Да. Отдалечили сме се от «Лаерт» и вече не сме в сянка.“ Тя пристъпва отново към работа върху раницата на Макс, посяга покрай дупката на мрежестия конус и нагоре към резервоара за кислород.

Карис.

„Какво има, Озрик?“

— Заета съм — промърморва тя и изключва звуковите сигнали на Озрик, преди сърцето ѝ да се е пръснало от прилив на адреналин.

Не бива да боравиш с кислорода под ултравиолетово лъчение.

Карис спира.

„Защо?“

Химическа реакция между кислородните молекули под ултравиолетово лъчение от слънцето има голяма вероятност да доведе до образуването на трикислород.

— Какво става? — пита Макс.

— Изчакай за секунда.

— Каж ми...

Карис, трикислородът няма да подейства като окислител или гориво, а ако го вдишаш...

— Кари, какво става? — Макс я хваща за ръката.

— Нещо за слънцето...

Задната част на раницата на Макс се отмята там, където я е откачила, и се понася в пространството, затова тя се отърсва от ръката му, за да я сграбчи.

„Ами ако молекулите са още в раницата му?“, набира тя.

Не, нивата на трикислорода са прекалено високи.

— Кари, кълна ти се...

— За бога, почакай. Озрик ми говори нещо за кислорода в ултравиолетово...

„Озрик? Дефинирай трикислород.“

Трикислород, O_3 , известен също като озон. По-неустойчив алотроп на дикислорода O_2 ...

— Карис! — възкликва отчаяно Макс.

— Мамицата му. — Тя го хваща за ръката. Той още стиска нейната. — Мамицата му. — Карис внимателно взима мрежестия конус от него и го слага в раницата му, затваря я и се пуска, така че вече е свързана с него само чрез въжето. — Няма да стане.

— Защо?

— Рискът е прекалено голям. Ако не успеем да създадем червен или черен кислород, може да създадем O_3 . Заради слънцето.

— Озон ли?

— Да. — „Озрик: изброй медицинските последствия от вдишването на озон.“

Странични ефекти от озона: възникване на дихателни проблеми. Отслабване на функцията на белите дробове. Възпаление на дихателните пътища. Симптомите могат да включват: кашлица,

дразнене в гърлото; болка, парене или дискомфорт в гърдите при дълбоко вдишване; свиване в гърдите, хрипене, задъхване и в някои случаи — смърт.

„Ясно.“

— Иска ми се да можах да си поговоря с Озрик — казва Макс. — Много гадно, че не си нося ръкавицата.

— Не съм сигурна, че би искал да прочетеш това, което ми праща сега. — Макс прави физиономия и Карис протяга подканващо китката си към него. — Сигурна съм, че можем да препрограмираме някак си моята, ако искаш.

— Не разполагаме с време. Ти продължавай. — Очите му се стрелват към намаляващите показатели на въздуха ѝ.

— Добре.

„Озрик — набира тя импулсивно, — можеш ли да преместиш кораба така, че да блокира ултравиолетовите лъчи на слънцето?“

Не, Карис. Навигационните и маневрените системи са извън строя.

„Аха.“ Секунда пауза. После: „Можеш ли да направиш така, че разговорът ни да се появява и в скафандъра на Макс?“

Да, Карис. Искаш ли да предавам този разговор, за да се изписва и върху екрана в шлема на Макс, пречистен от всякакви ругатни?

„Той не е дете. Можеш да го оставиш дословно.“

Потвърждавам.

Секунда по-късно върху стъклото на Макс светва синият текст на целия разговор между Карис и Озрик, подравнен вляво в зрителното му поле. Макс премигва и казва:

— С теб той разговаря различно.

— Глупости.

— Така е. За бога, Кари, това тук са сериозни медицински предупреждения за озона.

— Знам, но някое от тях по-лошо ли е от сигурната смърт? — пита тя. — Ако се опитаме и не успеем, ще си увредим дробовете. Но не е ли по-добре да опитаме? Току-виж успеем и продължим да живеем.

— Искаш да кажеш — отвърща той, — че е по-добре да имаме шанс за увреден живот, отколкото никакъв?

Тя кимва.

— Не знам дали съм съгласен.
Кари го изглежда втренчено.
— Наистина ли?
— Не и когато рискът е за теб.
— Е — казва тя, — строго погледнато, рискът е за теб. Опитваме го с твоята раница.
Той се засмива и смехът му звучи като хълцане.
— О. Значи всичко е наред.
— Наистина ли? Макс? Сериозно ли говориш? — Той е разсеян, премигва, докато чете разговора между Карис и Озрик. Тя опитва пак.
— Макс. Кажй нещо. Сериозно ли говореше?
Той не отговаря.
— Макс?
— Те не са особено добри в проактивните действия, нали?
— Кой?
— Озрик. ЕКАВ. Почти всичко, което Озрик е изчислил за теб, го е направил защото си поискала.
— Предполагам, че такива са ограниченията на системата — казва тя. — Реактивна е.
— Чудя се дали ще го развият в бъдещите версии.
— Вероятно. Проактивният разум не може да е далеч.
Макс все още чете текста ѝ върху стъкления си екран.
— Кари. Озрик казва, че навигационните и маневрените системи на „Лаерт“ са извън строя. Попитай го кои системи работят.
„Озрик: изброй работещите системи.“
По стъклата на шлемовете им потича син списък. Животоподдържаща система, система за рециклиране на въздуха; оранжерийните системи: за фотосинтеза, соларни панели, напояване; системата за изхвърляне на отпадъците, игралната система, гравитационният симулатор; осветлението, водоснабдяването...
— Оранжерията — казва Макс.
— Какво оранжерията? — пита тя.
— Растенията се нуждаят от светлина. Задействането на процедурата в оранжерията ще разгъне допълнителни соларни панели. Виж разположението на „Лаерт“ — ще трябва да завърти панелите към слънцето. Активирането на оранжерийната процедура ще завърти кораба!

— Прав си — казва Карис и Макс подскача радостно. — Това няма да върне „Лаерт“ при нас — добавя тя, макар че намира вълнението му за заразно и гласът ѝ се изпълва с нова енергия. — Но може да заслони слънцето и да попречи на раницата ти да създаде озон.

— Освен това няма да навреди да го завърти малко по-наблизо.

— В добавка въздушният шлюз ще се окаже обърнат към нас, за в случай че успеем да създадем тяга. Но важното е, че слънцето ще бъде скрито напълно.

— На мен ми изглежда добре.

— Да го направим. Трябва да го направим. — Карис се поклаща нагоре-надолу. — Да го направим ли?

Макс ѝ се усмихва.

— О, да!

„Озрик, задействай оранжерийната процедура.“

За последно процедурата беше задействана преди дванайсет часа. Екосистемата няма нужда от повече фотосинтеза. Потенциална опасност за растителния живот: висока.

— Край! Вече ще го удуша.

— Той е компютър. Не знае какво приказва. Кажи му да го направи — казва Макс. — Пиши така, че Озрик да усети натиска от пръстите ти около виртуалната си шия.

„Отхвърля се. Задействай оранжерийната процедура.“

Парола за потвърждение?

„Паролата е ФОКС. Благодаря ти.“

Потвърдено. Задействам оранжерийната процедура.

Макс и Карис се взират настойчиво в кораба. Нищо не се случва. Те се споглеждат, после отново насочват очи към кораба. Най-сетне „Лаерт“ се размърдва: от двете му страни се подават два пръта, въртящи се в гнездата си като оръдия на боен кораб.

— Не е ли зловещо — казва Карис, — че когато бяхме вътре, можехме да чуем всяко поскърцване на метал, а тук цари пълна тишина?

Още една пауза, после „Лаерт“ бавно-бавно се завърта на деветдесет градуса. Дългият му десен борд сега е обърнат към падащите Карис и Макс.

— Да, много зловещо.

Изведнъж прътовете щръкват с безшумно бавно движение и соларните панели се разтварят като чадъри в проливен дъжд. Бяло-сребърни, те са надупчени от астероидите, но останалата по тях материя осветява мрака, докато се разпъва до широки квадрати и се наглася с лице към слънцето. Макс и Карис се озовават в сянка и надават радостни викове.

— Това беше изумително!

— Никога през живота си не съм се радвала толкова да видя соларен панел.

— Невероятно.

— Гледай, вече се вижда въздушният шлюз.

Той я погалва по ръката, увлечен от момента.

— А сега какво?

Двамата се споглеждат и тя прехапва устна.

— Предполагам, трябва да продължим с тази химична реакция.

И отново Карис се изтегля зад гърба му и започва да бърника раницата му.

— Сигурен ли си за това?

Той кимва.

— Знаем ли как да нагреем кислорода?

Тя спира и го поглежда, затова той се обръща да срещне погледа й.

— Казах ти, Макс, това е охлаждателна система.

Той изсумтява.

— Все едно знам какво означава това.

— Ще махнем контейнерите за лед и ще променим температурата на замръзвания кислород с този много удобен температурен регулатор.

— Със сигурност възможностите му са ограничени.

— Да. Но има и регулатор на налягането.

— Боже, те наистина мислят за всичко. — Той млъква за момент.
— Освен за очевидното.

— И инструкции. — Тя плъзга ръце по сребристите отделения, опипва гъвкавите тръбички, електронните циферблати с множество

числа и показания в ярко електрическо синьо. — Ще го нагреем и ще добавим налягане.

— Искане ми се Озрик да можеше да ни каже какво да правим.

— Това не му влиза в работата — казва Карис, — което е гадно.

— Значи той може само да пуска системите при поискване и да ни уведомява автоматично, когато някоя аварира. Това ли е?

— И да ни дава вероятните изходи чрез Ситуационен анализ.

— Да, като твоите странични ефекти от озона — които ми изкараха акъла.

— Трябва да решим какво ще правим, ако се получи — казва тя. — Ако успеем да създадем окислител за гориво, добре ще е да си готов да полетиш обратно към „Лаерт“. Мислиш ли, че още е в обсега ни?

Макс свива рамене.

— Ти си тази, която би трябвало да знае.

— Да предположим, че е така. Във всеки случай не вреди да сме по-близо, дори и да не го достигнем този път. Май е по-добре да те обърнем в правилната посока.

— Кари...

— Окислителят ще те изстреля напред...

— Какво не е наред? — прекъсва той дърдоренето й.

— Тревожа се, че окислителят ще е нестабилен, докато излита от задния край на раницата ти.

Той повдига вежди.

— И...

— И ако съм зад теб, ще ме отхвърли, въжето ще се изпъне и ще се размятаме накъде ли не. Така че е по-добре да се отвържем.

— Карис, ще ме изслушаш ли? Ако успееш да създадеш O_{16} — ако — той ще е толкова мощен, че мятането насам-натам, докато летим обратно, ще ни е най-малкият проблем.

— Мислиш ли? — пита тя съвсем тихичко.

— Мисля. Да не си посмяла да се отвържеш.

— Добре.

— Задействай реакцията, а после мини отпред, за да се махнеш от пътя на струята, ясно?

— Ясно.

— Надявам се да не умрем — казва той и тя импулсивно увива ръце около врата му в прегръдка.

— Няма. Вече имахме предостатъчно лош късмет.

Макс я притиска към себе си, смутен от липсата на истински физически допир заради обгръщащите ги скафандри. Остават така за момент.

— Колко време ни остава? — пита тя и той хвърля поглед надолу.

— Шейсет и пет минути. — Замисля се за всички случаи, в които се е успивал с повече от час, оставайки в леглото по-дълго време, отколкото имат сега — какво прахосничество!

— Оттук нататък нещата могат само да се подобряват — казва тя. — Е, ще продължим ли с връщането ни на този тъп кораб? — Посочва „Лаерт“. После изведнъж възкликва: — Какво, по...

— Пази се!

Към тях летят големи кубове пресовани отпадъци, които се удрят в Макс и го завъртат, изпъвайки въжето, така че Карис също е отхвърлена. В далечината „Лаерт“ е отворил люковете на десния си борд, точно откъм тях.

„Озрик“, набира Карис, но текстът излиза изопачен, защото пръстите ѝ треперят от паника. „Озрик...“

— Какво, по...? — Макс се върти и премята, вкопчил ръце във въжето.

— Пази се от онзи блок!

— Това изхвърляне на боклука ли е? Защо се изхвърля боклукът, мамицата му?

„Озрик!“

Покрай тях летят останки, които ги изтласкват все по-надалеч от „Лаерт“ и по-близо до заплахата от астероидите долу.

Тук съм, Карис. Добре ли си?

„Защо се изхвърля боклукът?“ пише тя на Озрик, мъчейки се да контролира мускулните си движения, докато отлитат все по-далеч от кораба.

Това е планирано изхвърляне. Въглеродният диоксид беше източен преждевременно заради извънредната оранжерийна процедура. Планираното изхвърляне беше изтеглено за по-рано.

— Карис! — извиква Макс. — Да не се разделяме точно сега. Това въже... Съсредоточи се...

— Отмени го — извиква тя инстинктивно. „Отмени планираното изхвърляне, Озрик! Прекрати го!“

Парола за потвърждение?

„ФОКС. Спри го!“

— Дръж въжето! — извиква Макс, докато се премятат в различни посоки; телата им се разтърсват и гърчат в отчаяния си опит да останат заедно. Тя сграбчва въжето, придърпва се към него и посяга да хване ръцете му. Около тях подскачат молекули като снежни топки, редом с големи кубове пресован боклук, изхвърлени в космоса с тихо съскане.

— Спира...

— Люковете се затварят.

— Трябва да опитаме да се отблъснем от някой блок. Това може да ни помогне да забавим движението си.

— Падаме към...

— Знам. Ще загинем. Изпъни си краката. *Трябва да се отблъснем от този блок!*

— Ако стигнем там долу...

— Скок звезда. С разперени ръце и крака. *Сега!*

Двамата се протягат, изпънали мускулите и сухожилията си, за да достигнат най-големия от изхвърлените блокове. Отскачат от него и почват да забавят ход, докато кубът отлита в противоположната посока. Те продължават да падат, бавно и по-равномерно, но все пак падат.

— Вече сме по-далеч от всякога. — Соларните панели на „Лаерт“ изглеждат колкото коктейлни чадърчета. Идеята да създадат достатъчно черен кислород, за да се върнат при него, вече е далечна фантазия.

7.

— Ще изчезна за известно време — каза изневиделица Карис на Макс няколко седмици след като бяха ходили в обсерваторията.

— Защо?

— Виж. — Тя посочи лентата си за коса.

— Антенки?

— Виж! — Двете жички, стърчащи от главата ѝ, мигом оживяха и върху косата ѝ с червени светодиодни букви се изписа „ХАЙДЕ НАШТЕ“.

Макс се изненада.

— Отиваш на Игрите?

— Аха. — Карис сгъна китка и надписът се разпадна и се промени.

— Страхотно. Малкото ми братче направо ще се влюби в това. Холография?

— Нещо такова.

— Направи го да пише „СКАПАНИЯЦИ“.

Тя го промени на „Я СЕ Ш ● БАЙ“ и той се засмя и я перна лекичко по ръката.

— Не ти е присъща такава автоцензура.

Тя го замери игриво с антенките.

— Толкова се вълнувам! Винаги съм искала да отида.

— И аз също — каза той замислено.

Войводските игри се провеждаха на всеки две години, за да се почетат новите територии, присъединили се към Войводствата. Тази година беше специална: Игрите щяха да се състоят в Австралия — страната, разположена най-далеч от първоначалния Европейски съюз и най-скорошен член на Европия. Русия се беше огънала преди десет години, от нежелание да остане изолирана след войната. Имаше сключени договори с Африка. Китай неохотно се беше съюзил с Европия, макар че това не попречи на дезертъори като Лиу да се прехвърлят отсам, предизвиквайки голям смут в Народната република.

— Трябва да ти кажа нещо — каза той, внезапно сериозен, и стомахът ѝ се сви. През последния месец си бяха откраднали няколко момента като този, изпъстрени с лековати подмятания, че „не е против правилата да се мотаем заедно“, но тя се страхуваше, че Макс може по всяко време да сложи край.

— О? — Беше се зарекла да не ѝ пука, когато той го направи, и все пак...

— Аз също отивам на Игрите. С ЕКАВ.

— О! — Карис закри очите си с ръце и се засмя.

— Спечелих билети от служебната лотария.

— Аз също.

Той се присъедини към смеха ѝ.

— Трябваше да се сетя. Половината компания отива.

— Е, добре де — това е нещо забавно, което ще преживеем заедно.

— Щом казваш. Просто...

— Да го даваме спокойно.

— Точно така. — Той я хвана за ръката. — Ние сме приятели, прегърнали духа на Европия. Няма нужда да разваляме нещата.

Карис кимна.

— Ясно. Индивидуалисти докрай.

— Такъв е нашият идеал.

Тя въздъхна.

— Ще дойдеш ли поне да видим коалите заедно? — И тръгна към раницата си до вратата.

— От тях можеш да пипнеш хламидии.

— Какво?

— Хората могат да пипнат хламидии от коалите. Факт.

— Това е отвратително. — Тя имитира повръщане, после стана сериозна. — Мислех, че с тези неща вече е свършено. Нали уж живеем в идеалната епоха.

— Идеален свят, съвременна утопия, няма съмнение — отвърна Макс, — но такъв, в който все още можеш да пипнеш предавана по полов път инфекция от мечета коали.

— Значи ще се видим на терминала на летището? — попита тя и си вдигна раницата.

— Тръгваш ли вече?

Тя килна глава.

— Обичам да подранявам.

— Няма да пилотираш ти — подразни я Макс и пристъпи към нея. — Но щом това е последният път, в който те виждам насаме...

Придърпа я към себе си и наведе глава да я целуне. Косата му падна върху челото ѝ. Тя я отметна нежно наляво.

— Ще те изпратя до кръстовището — каза Макс, след като се разделиха.

Тя отвори външната врата и той я дръпна от пътя на един трамвай, който профуча на сантиметри от тях.

— Мамка му — изпъшка Карис, — опасно е да се живее тук. Напомни ми пак — защо го правиш?

Стояха притиснати към касата на вратата, докато вагоните минаваха покрай тях с характерното си тракане и свистене.

— Има добри транспортни връзки.

— А недостатъкът — каза Карис, докато Макс пресичаше линията, — е дребната опасност за живота всеки път, когато излизаш от къщи.

— Рано или късно всички ще умрем — каза той. — Животът не струва нищо без заплахата от смърт.

— Зловещо — отбеляза тя.

— Но вярно.

— Зловещо вярно.

Лицето ѝ се напрегна войнствено, докато стояха един срещу друг от двете страни на релсите пред дома му.

— Ако този трамвай заплашваше да блъсне мен, ти щеше да намериш супергеройска сила, за да ме спасиш.

— Ами ако не намерех?

— Когато сме изправени срещу смъртта, показваме истинската си същност — каза Макс. — Жената, която намира супергеройска сила, за да вдигне кола от човек, затиснат под нея, мъжът, който рискува живота си, за да изблъска непознато дете от пътя на връхлитащо превозно средство. Героизъм пред лицето на смъртта. Или нещо по-малко от героизъм — страхливост. В края не можеш да скриеш какъв си в действителност. Но изумителното, Кари, е там, че напоследък тези героични истории стават по-обичайни от историите за минавачи, които не правят нищо.

— Това не звучи в твой стил — каза тя. — Ти не говориш толкова... епично.

— Заради Европия е — каза той простичко. — Правим каквото искаме вместо каквото трябва. Ставаме по-добри човеци.

— По-добри хора.

— Какво?

— По-добри хора. Не „по-добри човеци“.

— О, я млъквай — рече Макс. — Вярно е.

— Ти наистина вярваш във всичко това. — Гласът ѝ беше тих.

— Да. — Той я подкани с жест да пресече релсите и да отидат заедно до трамвайната спирка, но тя не помръдна. — Разстроена си, защото споменах Войводствата.

— Не. — Тя нагласи ремъците на раницата си и мина тичешком покрай него. — Спомена идеала.

Макс пристигна на терминала на летището и се присъедини към групата, без да обръща внимание на Карис. Усмихна се, като я видя как поглежда многозначително часовника си. Беше се появил броени минути преди излитането на самолета.

Докато групата на ЕКАВ се закопчаваше в седалките, Макс в последния момент се настани до Карис. Тя завъртя очи и прошепна:

— Идваш за допълнително ли?

— Помислих си, че е добра идея да седя до човека, който би могъл да пилотира в извънредна ситуация. Така, когато попитат: „Има ли пилот в самолета?“, мога да посоча теб. Това ще ме покаже в добра светлина.

— Ти си примерен гражданин.

Той понижи глас.

— Много е важно, че всъщност... — Огледа се, за да се увери, че всички, които са достатъчно близо да ги чуят, са погълнати от инструктажа преди полета. — Всъщност аз наистина съм примерен гражданин.

Тя избухна в смях.

— Не, наистина. — Той продължи да гледа право напред. — Налага ми се. Аз съм от семейство на основатели, Кари.

Тя се стъписа.

— Сериозно?

— Да. Дядо ми е работил за създаването на Европа след войната. Всичките ми живи роднини са силно отдадени на идеята.

Карис се замисли за собствените си роднини и отглеждането си и не каза нищо. Само си гризеше ноктите, докато самолетът се издигна вертикално към стратосферата, където щеше да изчака светът да се завърти, преди да се спусне отново. Накрая прошепна:

— В чие име правиш всичко?

— В свое собствено, Кари. Налага ми се.

Тя кимна и се извърна към прозореца.

— Над Близкия изток ли летим? — попита Макс и се приведе покрай нея да погледне.

— Каквото е останало от него — отвърна Карис. — Няма вода, никъде. Всичко е пустиня.

— Колко хора са умрели там?

Карис не откъсна очи от прозореца.

— Повечето.

— Боже. Чудя се кой е пострадал по-зле: САЩ или Близкият изток?

— Не е имало победител. Не можеш да обявиш победа, след като си осакатил цял континент.

— А ти разправяш, че Европа не била идеалът...?

— Той ще вземе агнешко — каза тя на стюарда и изблея тихичко под нос.

— Овца ли ме наричаш?

Тя побутна таблата към него.

— Яж.

— Знаеш ли — промърмори тихо той през бученето на двигателите, докато дъвчеше първата хапка агнешко, — всъщност не става дума за това да си един от стадото.

Докато се спускаха надолу от Линията на Карман^[1] и светлината навън премина обратно от нощ в ден, тя се засмя.

— Знам, Макс. Индивидуализъм. — Загледа невъзмутимо как той стисна подлакътника, когато минаха през един въздушен джоб и самолетът се разтресе от турбуленцията. — Точно това ме прави толкова самотна.

— Обаче със сигурност си струва. Малко самота имам предвид. Много по-трудно е да обявиш война или да пуснеш бомба върху място, където си прекарал част от живота си, където навярно живеят приятелите ти или може самият ти да живееш при следващата Ротация.

Карис не го погледна.

— И все пак се чувствам самотна.

Той се наведе към нея, когато самолетът се килна, и каза в ухото ѝ:

— Твой съм. — Допря кутрето си до ръката ѝ. — Карис? Казах, че съм твой.

Щом кацнаха, тя откопча рязко колана си и стана да си вземе багажа. Каза тихо:

— Наистина ли? Ще се опълчиш на семейството си? — Погледна го отвисоко и видя, че изглежда разкаян. — Така си и мислех.

Групата от ЕКАВ пристигна на стадиона в ранната вечер. Сухата жегата от залязващото слънце сякаш удри жителите на северното полукуълбо право в лицето.

— Климатик — изписка Карис, докато се разпадаха на по-малки групи. — Следващият ъпдейт на ОС на чипа трябва да има климатик.

Потта засъхваше по кожата им почти мигновено, а влажността на въздуха беше почти нулева.

— Вече не сме в Европия, Тото.

— Кой е Тото?

— Нямам представа, просто съм го чул отнякъде. — Макс се засмя.

— Освен това, строго погледнато, сега това е Европия.

— Това е напълно различен вид жегата. — Наредиха се на опашките, виещи се към турникетите с четци на чипове и закрепени на място флексове, в които всеки пъхаше ръка, за да избере желаните опции на екрана. — Която...

— Карис!

Мъж и жена криволичеха между редиците към тях като мишлета по плексигласови тунели.

— Лиляна!

— Извинявайте, че закъсняхме — извика Лиляна и се промуши извинително покрай хората, за да стигне до тях. — Трябваше да намеря дом на вярата.

— Чудесен момент улучи — отвърна Карис и кимна към все по-близките турникети.

— Значи ще сме четирима? — каза Лиляна, а Карис кимна и попита:

— Помниш Макс, нали?

— Кралят на десерта — каза Лиляна и му кимна. После добави: — Това е новият ми приятел Сайед.

— Приятно ми е — каза Сайед. — Всички ли сте от ЕКАВ във В-6?

— Точно така — потвърди Макс. — Ами ти?

— И аз съм оттам. Работя с Лиляна върху мисиите на „Роувър“.

Макс се усмихна.

— Това е страхотно. Аз се мотая между храненето и експериментите. А Карис е по-велика от всички нас лабораторните типове — тя е пилот.

Карис козирува насмешливо.

— На Сайед това му е първата Ротация — каза Лиляна, — затова гледайте да сте мили с него.

— Добре ли ти понася животът в голямото В? — попита Макс.

— Чудесно — каза Сайед и пристъпи напред в опашката, — наистина чудесно. Трябва да се приспособя към това-онова, да науча някои нови езици и тем подобни. Толкова много езици.

Макс се засмя.

— Това определено си е приспособяване. Моят баща ме пусна на Ротация още като навърших шест.

— Шест? — Карис изглеждаше ужасена. — Но това е толкова рано!

— Семействата на основателите дават пример, предполагам. Полезно е за душата. Да правиш всичко в свое собствено име в течение на няколко десетилетия.

Сайед отвърна с подobaващото за един новак утвърдително мърморене.

— Ще регистрираш ли чипа си за лотарията?

Макс присви очи срещу маранята, забулила вечерното слънце.

— Може би. А ти?

— Непременно трябва да го направиш — каза Карис.

— Ти също — каза Сайед. — Може би всички трябва да го направим.

Лиляна потрепери.

— Без мен. Но ти, Карис, трябва да кандидатстваш за тактическите дисциплини. Имаш вроден талант да разрешаваш проблеми — ще бъдеш невероятна.

— Адски си права — каза Карис. — Упражнявам се от месеци, просто за всеки случай.

Заедно минаха през два съседни турникета и Карис се регистрира за лотарията, като избра категории и въведе желанията си на екрана. След атаките, довели до войната в бившите Съединени щати, при големи събития сигурността беше затегната и Сайед, като нов жител на Европа, беше спрял на портите.

— Ти къде се записа? — попита тя, когато Макс измъкна китката си от четеца на чипове и влезе в парка. — В лотарията за силовите дисциплини?

Той зае поза на атлет.

— Ама разбира се. Вдигане на тежести. Смесени бойни изкуства. Джудо. — Карис изглеждаше полушашната, полуомаяна и той се засмя.

— Страхотно — каза тя. — Ще пратим парченца от теб обратно в хартиени кесии.

По средата на парка се издигаше гладък колизеум от блестящо стъкло. Това беше нещо рядко за Войводството: за разлика от други места, където модерното си съжителстваше с античното, Паркът на игрите винаги представляваше чисто нова конструкция. Ергономични стадиони и лъскави арени се простираха във всички посоки и от всеки ъгъл свиреше музика, смесица от различни традиции — джаз китаристи с барабанчици, рапъри с флейтисти.

Редици флагове се вееха на изкуствения вятър и тъканта им менеше дигитално цвета си на всеки няколко секунди, за да покаже шарките на всяко Войводство. Помежду тях просветваше трибагренникът на Игрите.

— Ще ни снимаш ли? — Карис подаде фотоапарата си на Макс и двете с Лиляна се прегърнаха и се усмихнаха срещу обектива.

— А сега вас двамата. — Лиляна взе апарата, а Карис и Макс вдигнаха непохватно палци на фона на разветите флагове.

— Още една — извика тя. — По-близо един до друг. — Двамата се спогледаха. — Хайде — подтикна ги Лиляна. — Притиснете се хубаво. — След миг Макс кимна, праметна ръка около Карис, а тя се долепи до него, усмихваше се напрегнато. — Каква прекрасна двойка сте! — Лиляна се засмя и им показа снимката. — На човек направо жал да му стане заради това Правило за двойките, а?

Карис избухна в пресилен смях.

— Да бе, иска му се!

Макс направи физиономия.

— Ако е късметлийка, може да ѝ се обадя след десет години. Къде ще ходим първо?

— На атлетиката — каза Сайед, който току-що ги бе настигнал, и погледна пътеводителя. — Запазих места на предните редове.

Без да каже и дума, Макс взе апарата на Карис и прехвърли снимката в своя профил, докато вървяха към колизеума.

Чисто новата писта беше направена във форма на осморка, символа на безкрайността. Лети седалки от оранжев полимер опасваха арената и се издигаха нагоре чак до боговете.

— Епично — прошепнаха те, докато екраните по края на открития покрив праснаха светлина нагоре към звездите.

Единайсет атлети излязоха под ентусиазирани овации, които секнаха незабавно, щом дойде времето да обявяват лотарията. Лиляна изгледа въпросително Макс и Сайед и те поклатиха глави — техните чипове не бяха регистрирани. Далеч вляво се раздаде вик и един мъж изтича надолу до подиума, където получи необходимата екипировка. Всички екрани възхваляваха сътрудничеството на Европа чрез интерактивно обединяване на участници и зрители. Мъжът от тълпата отиде при атлетите под бурни аплодисменти и зае мястото си на пътека дванайсет. Тъй като постиженията на елитните спортисти можеха да бъдат оценени подобаващо само в сравнение със средните способности, във всеки спорт по един зрител се изправяше срещу професионалните атлети, за да даде база за сравнение на публиката.

— Ти с кого ще играеш? — попита Макс Карис. Това беше вторият интерактивен елемент на Игрите: възможността да следиш

един конкретен атлет и да усещаш всяко негово подрусване, дъх и падане.

— Със средняка ей там — каза тя и посочи аматьора от публиката. — Да видим какво е чувството да се състезаваш срещу най-добрите в Европа.

— Добре тогава — каза той, докато нагласяваха видеоочилата от седалките пред очите си и ги синхронизираха с чиповете на китките си. — Аз ще взема единайsetsa пътека, за да видя какво е чувството да победи твоя човек на дванайsetsa.

— Дадено.

Приведоха се напред, също като зрителите, гледащи от домовете си из всички Войводства, и в този миг над стадиона загърмя музика. Атлетите поздравиха зрителите, разкършиха се и приклекнаха зад стартовата линия на всяка пътека. Тълпата притихна. После бегачите се стрелнаха напред, аматьорът на Карис се оттласна недодялано от блокчетата и се заклатушка по пистата.

— Избрала си куц кон — засмя се Сайед.

Карис изстена, докато видеоочилата ѝ показваха как елитните атлети се стопяват без усилие в далечината. Сърцето ѝ препускаше, тъй като чипът ѝ беше синхронизиран с този на бегача, тялото ѝ се килна подозрително надясно, докато той се влачеше по пистата, притиснал ръка към някакъв бодеш в тялото си. Макс и Лиляна, от друга страна, бяха отметнали въодушевено глави назад, носейки се по пистата с професионалните бегачи, и сърцата им биеха с органичен, здрав ритъм. Атлетът на Лиляна спечели и тя скочи, разперила ръце, и закрепця радостно, обзета от еуфория. Из целия стадион другите поддръжници на победителя също скачаха.

Свалиха си очилата. Около тях тълпата се смееше, бърбеше за преживяното и аплодираше участниците. Среднякът на Карис се поклони задъхано, усмихваше се.

— Какво следва? — попита Лиляна. — Трябва да направя някое залагане. Днес май ми върви да избирам само победители.

— Още няколко надбягвания тук, а после на водните спортове? — предложи Макс. — Нека Карис да си поеме дъх.

Басейнът в Центъра за водни спортове блестеше като стъкло и развълнуваното мърморене на тълпата се отразяваше от водата и отекваше в залата. Лиляна ги заведе до белите им седалки, всяка снабдена с видеоочила. Карис се влачеше на опашката, изтощена от следването на „обикновените“ участници в Игрите, които бяха гледали досега. Флаговете от дигитална материя се вееха на същия бриз дори и на затворено, миризмата на химически чиста вода гъделичкаше ноздрите.

Атлетите излязоха по рутинния начин и вече обръгналата публика притихна в очакване на лотарията между зрителите.

— Мамка му!

Макс се обърна към Карис.

— Какво?

— Мамка му! — Тя затършува за флекса, надяна мрежестата лента върху пръстите си и погледна чипа на китката си.

— Какво? — Лиляна и Сайед се обърнаха да видят какво става.

— Чипът ми е маркиран.

— За плуването ли? — Макс се засмя. — Надявам се, че си носиш банския.

— Не е смешно. Мамка му!

— Ама, Карис — каза Лиляна, — аз мислех, че се регистрира само за тактическите дисциплини?

— Така е.

— Но това е женско силово състезание.

— Без майтап? — Тя погледна Макс. — Какво да правя?

— Сигурно има някаква грешка — каза Макс и сви рамене.

Сайед изглеждаше сериозен.

— Трябва да го направиш, Карис.

— Какво?

— Шансът да те изберат, е много малък. А шансът изобщо някога да те изберат пак — съвсем нищожен.

— Сайед е прав. Трябва да го направиш — каза Лиляна. — Никога няма да получиш друга възможност.

— Не мога.

Макс посегна да хване Карис за ръката, но в този миг ново съобщение призова победителя от лотарията да излезе напред.

— Хайде, Кари. Знам, че искаше да разбиеш няколко мъже в тактическите дисциплини, но ще е забавно. Никой няма да те съди, че не си спечелила силово състезание.

Тя го погледна отчаяно.

— Не съм добра плувкиня, Макс. Когато...

— Просто пляскай във водата — посъветва я Лиляна. — Никой не очаква от теб да спечелиш.

Сайед беше напрегнат.

— По-късно ще ти се иска да си участвала. Това са само четири дължини, Карис.

— Но е смесен стил — четири различни стила.

Раздаде се последното повикване за лотарията и Макс, насъскван от Лиляна и Сайед, вдигна Карис на крака. От седалките наоколо изригна ликуване, което заехтя из залата, щом тълпата осъзна, че победителят е намерен. Макс побутна лекичко Карис към стълбите и тя заслиза с трепет към басейна, като все се озърташе назад към приятелите си. Макс ѝ даде знак да се усмихне, като очерта с ръце извивка върху лицето си, а тя направи гримаса в отговор.

— Вие с Карис ли ще участвате? — попита Сайед.

— Разбира се — каза Макс и надяна видеоочилата на лицето си, докато Карис бе представена на тълпата, а после ѝ дадох екипировка и я насочиха към съблекалнята.

— Не и аз — каза Лиляна. — В поредица съм.

Сайед се приведе напред.

— Понякога хората откриват величие, когато изобщо не го очакват.

— Смешно — отбеляза Макс. — И аз казвах същото по пътя за насам.

Карис се върна, облечена в плувен костюм, и тълпата изрази гръмко одобрението си, докато тя заемаше място на стартовия блок до атлетите. Макс вдиша дълбоко, когато тя се гмурна във водата при изстрела, сърцето му подскачаше в синхрон с нейното. Сайед, който също участваше с Карис, усещаше всяко загребване на неравномерния ѝ бъртерфлай, докато тя пореше водата при първата си дължина, а елитните плувци се плъзгаха пред нея.

— Справя се наистина добре — извика той на Макс и Макс кимна.

При обратната дължина — по гръб — стана малък гаф: Карис се блъсна във въжетата между коридорите и част от публиката ахна. Тези, които участваха с нея, като Макс и Сайед, дишаха тежко.

На обръщането преди третата дължина нещата се объркаха сериозно. Докато си поемаше за последно дъх по средата на басейна и се протягаше да докосне стената по гръб, Карис лесно можеше да се завърти, да се отблъсне с крака и да заплува по лице. Но увлечена от момента, започна да се обръща под водата, прибрала крака към корема си, и премина в бруст под повърхността. Само че не беше преценила правилно момента на вдишване. Макс и Сайед усетиха бедата по чиповете си, когато желанието да вдиша я завладя.

Карис се отпусна във водата.

Макс зейна за въздух и усети как виртуалната вода изпълва устата и дробовете му, също като много от зрителите наоколо. Той смъкна рязко очилата си и се втурна надолу по стъпалата на Центъра за водни спортове. Синхронизацията на чипа му се изгуби, докато тичаше. Наоколо се надигна вик, когато медиците се гмурнаха в басейна и сграбчиха тялото на Карис, което се носеше във водата с увиснали ръце.

— Не! — извика ужасено Макс. Сайед и Лиляна тичаха надолу след него.

От тълпата се надигна нестройно мърморене, когато синхронизацията на тези, които участваха с Карис, бе прекъсната ръчно, а останалите, които следваха елитните атлети, свалиха шокирано очилата си, щом осъзнаха какво се случва.

Флаговете замряха неподвижно и замигаха в червено, а живото предаване до зрителите по домовете им даде сигнал за инцидент. Всички гледаха как парамедиците изваждат Карис от водата.

— Загуба на съзнание на малка дълбочина — каза медикът, докато елитните плувци излизаха от басейна и заставаха почтително отстрани.

Макс се опря с една ръка на преградата за публиката, прескочи я и се втурна към Карис, която лежеше неподвижна до басейна.

— Тя добре ли е?

— Моля ви, оставете ни да си вършим работата. — Медикът натисна гърдите на Карис веднъж, два пъти, три пъти, свил юмруци във формата на сърдечна камера. Сърцето на Карис не удари в отговор.

Макс падна на колене до медика и посегна да хване ръката ѝ.

— Карис.

— Отдръпнете се, господине. — Медикът повтори ритъма.

— Кари!

— Церебрална хипоксия — обади се другият медик, докато първият стисна носа на Карис и започна да ѝ прави дишане уста в уста.

Лиляна стоеше и гледаше ужасено. Смущение пробяга по лицето ѝ, щом осъзна колко очи са втренчени в младата красива двойка, сполетяна от нещастие: Макс на колене край тюркоазената вода, косата на Карис, сипеца се от плувната ѝ шапка като на Дамата от езерото. Някъде някакъв директор на предаването се чудеше какво да прави, ако тя умре в ефир.

Медикът издиша още веднъж в устата ѝ. Карис се закашля, тялото ѝ се разтресе и от устата ѝ бликна вода; после заплака.

— Кари! — Макс стисна ръката ѝ; той също плачеше. Тя извъртя глава, върху лицето ѝ сълзите се смесваха с водата от басейна. Той опря чело в нейното. — Съжалявам.

Флаговете просветнаха и станаха пак бели. Тълпата закрепця от облекчение, приветствайки оцеляването на момичето, а Карис вдигна ръка, за да видят, че е жива. Лиляна ги повика и Макс премигна.

Магията се вдигна, когато си спомни къде се намират. Докато медиците бавно изправяха Карис под аплодисментите на зрителите, разкъсваният от чувства Макс си мислеше, че би трябвало да се дръпне назад, уплашен, че е разкрил толкова много на толкова публично място. Ами ако екипите на ЕКАВ ги гледаха в Парка? Или семейството му вкъщи? Очите му срещнаха неодобрителния поглед на Лиляна, но той преглътна тревогите си и продължи да държи ръката на Карис.

Тя го подръпна за китката и прошепна:

— Казах ти, че не съм добра плувкиня.

— Знам. Съжалявам, че те накарах да го направиш.

— Не си.

„Напротив“, помисли си той.

— Не можах да задържа дъх. Просто не можах.

Навсякъде около тях големи екрани повтаряха отново и отново триумфалното оцеляване на Карис и как Макс свежда глава към нейната.

[\[1\]](#) Условна граница между земната атмосфера и космоса. —
Б.пр. [↑](#)

8.

Шейсет минути

Карис и Макс падат през облака от отпадъците на „Лаерт“, вързани един за друг през кръста, премятат се все по-далеч и по-дълбоко в мрака. Сянка се прокрадва над тях, единствената светлина се излъчва от скафандрите и шлемовете им, лъскавите им сребристи ръце са протегнати високо над главите им, сякаш биха могли да спрат падането. Не могат.

— Ако стигнем там долу...

— Какво ще правим?

— ... астероидното поле ще ни убие.

Вътрешностите на един микрометеороид прелитат бавно покрай тях, припламват беззвучно като догарящ бенгалски огън.

— Видя ли това?

Карис изстенва. Главата ѝ е между вдигнатите ѝ ръце.

— Тук нямаме никакъв шанс — даже проклетите звезди и камъни умират.

— *Почти* никакъв шанс. Та какво казваше?

— Можем ли да направим нещо?

Макс поклаща тъжно глава.

— Не мисля.

Двамата се споглеждат с ужас, докато още един камък профучава покрай тях, астероидни отломки като онези, които са ударили кораба им и са напукали соларните им панели, с обичайната какофония, придружаваща скърцането и пукането на разширяващия се метал, докато се показват и скриват от слънчевата светлина. Тук навън разцепването и сблъсъците на камъните са по-заstraшителни с тишината си.

— Паднали сме до астероидния пояс.

При появата му беше възникнала всеобща паника: творби на изкуството се заключваха под земята; домове на вярата проповядваха апокалипсис под всякакви форми, извличайки слова от всяка религиозна система в историята, докато търсеха познание или смисъл;

напрежението след ядрената война между Съединените щати и Близкия изток се уталожи пред лицето на по-голямата, по-всеобхватна заплаха; Русия побърза да се включи във Войводствата. Но астероидният пояс просто си висеше там, над Земята. Няколко метеорита паднаха в морето или на сушата, но повечето се задържаха над стратосферата, опасвайки планетата в пръстен. Оцелелите земни нации се обединиха, за да изследват както метеороидите в космоса, така и падналите на земята искрящи скали — събирането на дружи стана популярно и печелившо занимание. ЕКАВ се мъчеше да създаде летателни симулации и карти с маршрути, преди най-добрите астронавти да поемат нагоре, макар че всички те се оказаха неспособни да преодолеят полето.

За обозримото бъдеще планетата беше затворена и изолирана от останалата част от вселената. Слънчевата система оставаше неизследвана; дълбокият космос беше тих. След като двеста години най-великите земни учени бяха твърдели, че бъдещето на човечеството лежи горе, сред звездите, и че спасението му е в изследването на галактиката, хората бяха приковани отново към Земята. Часовникът беше върнат два века назад, философски и технологично, от един пръстен скали.

Карис и Макс се държат за свързващото ги въже в астероидния пояс, тихи и замислени.

— Остава ни по-малко от час.

— Не знам какво да правим. — Честността на Макс е брутална. — Вече сме прекалено далеч и каквото и да опитаме, вероятно ще бъде осуетено от някой метеороид. Направихме всичко, за което се сещам.

— Струва ли си да преговорим какво сме опитали вече? — подхвърля тя предпазливо. — Може да ни даде някаква идея.

— Не знам.

— Все трябва да има нещо.

— Казах ти, Кари, не знам. — На последната дума гласът му секва. — Не знам. Прави каквото искаш, защото аз бях дотук.

— Ако имахме тласкач...

— Ама нямаме. Хич дори не започвай с това, да си пожелаваш неща, които не можем да получим.

— Но само да го бяхме взели...

— Знам, че грешката е моя. — Тонът му става твърд. — Бих направил всичко, за да се върна във въздушния шлюз и да си го прикача към раницата. Само че не го направих. Сега се чувствам ужасно, но вече не можем да променим това.

— Хей — казва тя и посяга към него. — Не те виня.

— Да ме виниш ли?

— Макс, успокой се, моля те.

— Ти си тази, която говори за вина.

Тя си поема дълбоко дъх, несигурна как да продължи. Искане й се да намери начин да премине през това, да оцелее, само че Макс е побеснял. Тя опитва пак:

— Може ли да преговорим какво направихме досега?

— Не искам да правя списък на грешките си.

— Стига! Просто престани! — изкрещява тя яростно, при което изпуска наведнъж всичкия въздух от дробовете си.

Той я поглежда изненадано.

— Искане да изредя всичко, което сме направили.

— Не бива да дишаш така — казва той. — Хабиш си въздуха.

— Така ли? А на теб какво ти пука? Ти си се предал.

Той се заема да човърка синята емблема на ЕКАВ на ръкава си.

— Не съм — казва по-кратко. — Само че ми свършиха идеите. Не можем да създадем реактивна тяга, а и да можехме, вече сме прекалено далеч, за да се върнем.

— Прав си — казва Карис. — Но ни предстоят поне още около шейсет минути един с друг и бих предпочела да ги прекараме позитивно, отколкото да се предаваме.

Макс поглежда показанията отстрани на раницата й и отново забелязва, че количеството въздух е по-малко от онова, което тя току-що е казала.

— Хайде — казва Карис. — Какво опитахме? — Изглежда обнадеедена и той овладява нервите си, подчинява й се. Покрай тях прелита още едно парче скала.

— Опитахме се да изпуснем кислород без налягане за създаване на тяга. Не се получи.

— Добре.

— Беше тъпо. Съжалявам.

— Няма значение. Какво друго?

— После се опитахме да загреем въглероден диоксид. Променихме плана на невъзможен: да създадем червен или черен кислород.

Тя завърта очи.

— Не се получи заради слънчевата светлина. Само че вече не сме изложени пряко на слънцето, така че има ли смисъл да опитваме отново? — Оглеждат заобикалящия ги мрак, застанали с гръб към Земята. Луната и роякът далечни звезди създават чувството, че ще са нужни сто живота, за да стигнат до тях; и дори те се губят сред розовите гънки на Млечния път и карат Карис и Макс да се чувстват отчаяно мънички.

— Мисля, че сме прекалено далеч — казва Макс.

Карис превърта разговора с Озрик до мястото за окислителите и пресмята за секунда, после оклюмва.

— Потвърждавам. Вече сме прекалено далеч, за да се върнем на „Лаерт“. Какво друго? Поискахме от Озрик да навигира кораба, което той не можеше да направи. Даде ни списък на работещите и неработещите системи.

— Работещите — Озрик ни даде само работещите. — Макс се дръпва, когато още един метеороид с размера на парче чакъл прелита покрай него и едва не го удря по ботуша. — Трябва да внимаваме. Ако някое от тези камъчета удари стъклото ни, свършено е с нас.

— Падаме към най-големите скали, така че това е неизбежно. — Тя отмята още една точка на пръстите си: — Задействахме оранжерийната процедура, която завъртя „Лаерт“ и отвори панелите, закривайки слънцето, но причини изхвърляне на отпадъците.

— Шибаното изхвърляне на отпадъците.

— Ужасно — съгласява се тя. — Това не го очаквах.

— Да бъдеш ударен от лайна е като ритник в зъбите в тази ситуация. — Той се замисля за момент. — Има ли още нещо, което можем да направим и което би пратило кораба към нас?

— Какъв е смисълът? Инерцията, набрана от там — тя посочва — до тук само ще ни отнесе още по-далеч.

— А нямаме спасителна капсула, нищо от този род.

— Нямаме капсула — потвърждава тя.

— И на „Лаерт“ няма нищо, което да е интелигентно или на което бихме могли да дадем указания. — Той пак изглежда обнадежден

и тя усеща за момент, че духът ѝ се повдига.

— Бих могла да попитам Озрик.

Той кимва и тя започва да пише.

„Озрик, на борда има ли останали дронове?“

Чака, но Озрик не отговаря.

„Озрик?“

Макс гледа въпроса ѝ на своя екран.

Здравей, Карис. Има много смущения, така че не улавям всичките ти думи.

„Има ли останали дронове на борда на «Лаерт»?“

Не. Два дрона са на разузнаване и извън обхват в момента. Два действат като патрулни спътници.

„Мамка му!“

Тя изчаква синьото „Мамка му!“ да се появи на стъклата им, но то не се появява, затова тя го набира отново.

„Мамка му!“

То пак не се появява.

— Какво, по...

Макс я поглежда.

— Какво става?

Аудиото му пропуква в шлема ѝ, затова тя бързо проверява комуникационната система, после оглежда флекса около китката си.

— Чуваш ли ме?

Той изглежда смутен и поклаща глава.

— А сега?

Той пак клати глава и прави жестове към ушите си, загрижеността му расте.

— Да го еба. — Тя пак поглежда към китката си, после пак към комуникационната система и копчетата за сила на звука от вътрешната страна на ръката ѝ. Посочва панически към него и с движения на устните му казва да говори.

— Загубихме аудиовръзка ли? — пита Макс, но тя не го чува. Посяга да го докосне, опитвайки се някак да установи връзка с него.

Макс се озърта диво и оформя с устни думи, които тя не може да чуе.

— Не искам да съм сама — казва тя. — Озрик?

Карис. Думите затрепкват на екрана ѝ. Има много смущения и излизаш от обхвата.

Тя е поразена.

„Какво?“

Не губи време. Какво искаш да попиташ?

Макс я подръпва за ръката, но Карис се отърсва от него и вдига пръст. „Какво?“, пише тя.

Излизаш от обхвата и скоро ще останеш сама. Карис, какво искаш да ти кажа?

Макс я сграбчва отново, четете разговора ѝ с Озрик в шлема си, но тя не може да го чуе какво ѝ крещи, а времето ѝ изтича.

— Тонове сено товарили? — мъчи се безпомощно тя да изтълкува думите и клати глава. — Какво?

„Тонове сено товарили.“ Прочетеното по устните няма никакъв смисъл, Карис няма представа какво ѝ крещи той да направи. Поколебава се, мисли си как би искала да протече следващият час, и взима решение.

„Как да възстановя връзката с Макс?“

Макс вдига отчаяно ръце.

Карис, в момента аудиоверзката ви минава през „Лаерт“ и се връща към всеки от чиповете ви. Превключи на директ...

— Озрик? — възкликва тя отчаяно.

Нищо.

„Озрик?“

Тишина. Тя скрива лицето си с ръце, доколкото може да го направи с плексигласовия шлем, после пак поглежда към Макс. За в случай че Озрик още е онлайн, пише бързо: „Благодаря ти, Озрик“. Текстът не се появява върху стъклата на шлемовете им.

Макс пак я поглежда и свива рамене. Няма начин да комуникират — останали са съвсем сами.

Близкото разминаване със смъртта на Войводските игри породил у Карис желание да се почувства някак си по-жива. Накрая двамата си легнаха заедно, нервни и доста пияни, с ясното съзнание, че това би трябвало да означава нещо. Но бяха удавили страха и очакванията си в

алкохол и това правеше всичко доста мъгляво. Тя го бутна на дивана, качи се върху него и задърпа яката на стария му пуловер.

— Опа! — Макс се засмя и я хвана за китките, когато тя закачи една нишка и разтегли вехтата дреха.

Карис се отдръпна, лицето ѝ се мъчеше да запази изражението си.

— „Опа“ ли?

— Нямах предвид „Опа, спри“ — прошепна той и я придърпа за нова целувка, но не прецени правилно движението, тя падна отгоре му и заби лице в гърдите му. — Има вероятност — добави той — да сме мъничко пияни.

Тя се надигна и го погледна отгоре. Косата ѝ, измъкнала се от плитката, се сипеше по раменете ѝ, руса по връхчетата, където бе изсветляла от слънцето.

— Мислиш ли?

Той се засмя, а тя започна да си разкопчава ризата. Той я хвана за бедрата и се взря нагоре към нея, премигваше, за да спре световъртежа си.

— Отнеси ме в другата стая — каза тя.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Разбира се, че съм сигурна.

— Наистина ми се иска.

— На мен също.

Той стана от дивана, с Карис, увила крака около кръста му, и я отнесе в спалнята, докато тя го целуваше.

— Трябва ли да мислим за...?

— Всичко е наред — аз имам три-А — каза Карис. — В безопасност сме. — Надигна нетърпеливо края на пуловера му, докато Макс я слагаше на леглото, и той посегна да си го свали.

— Добре ли си? — попита я, като си смъкна панталоните и притисна палец към свода на стъпалото ѝ, докато надигаше крака ѝ.

В отговор Карис се напрегна и изпъна мускулите на прасеца си. Ахна, когато той плъзна ръка от вътрешната страна на бедрото ѝ. За отмъщение уви крак около него и го дръпна рязко надолу към себе си.

— Стига си ме питал дали съм сигурна и дали съм добре. Никога през живота си не съм искала нещо по-силно. — Карис прехапа устна, разкопча ципа му и го натика в себе си. Той мушна веднъж, два пъти,

три пъти — макар че, божичко, това ставаше толкова бързо — в нея, момичето, което беше обсебвало мислите му и имаше тяло на...

Свърши внезапно, стиснал я в обятията си. Останаха да лежат така за момент, преди той да каже тихичко:

— Съжалявам.

— Не говори глупости — каза тя с отнесен глас. — Това няма никакво значение.

— Има. Просто бях толкова...

— Не е станало кой знае какво. — Тя го целуна по рамото, надигна се от леглото и мина през тъмната стая. Само лунната светлина огряваше голата ѝ кожа. Той я гледаше объркано, докато тя вдигна пуловера му от пода.

— Може ли да облека това? — попита тя и го навлече, без да чака отговор. Дрехата стигна до средата на бедрата ѝ. Макс кимна и тя влезе в кухнята. — Искаш ли нещо? — извика оттам.

Облекчен, че тя не си тръгва, той извика в отговор:

— Малко вода ще ми дойде екстра.

— Идвам след минутка.

Той лежеше и се взираше в светлините от пътя, падащи върху тавана при всяко преминаване на хибридна кола. Главата му се маеше от алкохола и от станалото. Но когато тя не се върна след пет минути, започна да се притеснява.

Намери я свита на един стол в кухнята, със силует, очертан на лунната светлина, лееща се през стъклените врати. Взираше се в останките от тухлените основи, бележели градина, хапеше нокти и мърдаше нервно с коляно, което бе придърпала под брадичката си.

— Добре ли си?

Тя не отговори.

— Карис?

— Да — каза тя с усмивка, която не стигна до очите ѝ, и очи, които не искаха да срещнат неговите.

— Може ли да ме погледнеш? — Той се приближи внимателно и сложи ръка на гърба ѝ.

— Мисля, че вече изтрезнях — каза тя, все още без да го поглежда.

— Жалко. — Карис вдигна раздражено очи към него, но той продължи: — Защото аз не съм.

Тя зарови глава в ръцете си.

— Аз съм идиотка.

— Не говори глупости. — Той приседна до нея. — Аз съм идиотът — не можах да се сдържа.

— И аз.

— Но аз не се справих — имам предвид, исках да е невероятно за теб, само че...

Тя вдигна ръка и най-сетне го погледна. Кичурче коса падаше над зелените ѝ очи.

— Не ми пука за това, Макс.

— Смущаващо е.

— Едва ли.

Той се отдръпна.

— Не е ли?

— Ами всъщност, това е комплимент.

— Да, да, именно това беше.

— Съжалявам, че се държах странно — каза тя. — Просто бях уплашена.

Той отметна косата от лицето ѝ и я затъкна зад ухото ѝ.

— Защо?

— Защото те харесвам. И исках да ме желаеш. — Погледна го смутено и стана да направи чай.

— Наистина те желая — каза той. — Макар че се оказа малко първична.

Тя скри лицето си в пуловера и двамата се засмяха, най-после разчупили напрежението.

— Извинявай. — Тя го погледна в очите.

— И ти извинявай. Мисля, че си страхотна, и съжалявам, че бяхме толкова нервни, че прибързахме. — Той се приближи и тя сведе поглед. Макс я хвана за брадичката и я повдигна. — Но знаеш ли, това си има и хубавата страна.

Тя повдигна вежда.

— Вече го направихме. Което означава, че можем да го направим пак.

Тя се засмя и той долепи устни до нейните и пъхна език между зъбите ѝ. Докато се целуваха, Макс плъзна ръце надолу по тялото ѝ, усещайки всяка извивка, все по-надолу към бедрата ѝ, а после я вдигна

на кухненския плот. Тя изстена и зарови глава в рамото му. Макс я обсипа с целувки и тя уви крака около него.

— Благодаря ти — прошепна.

— За какво?

— Че ме искаш, макар че съм идиотка.

— Няма защо — каза той, целувайки я край ухото. — Аз също съм идиот. — Тя уви ръце около врата му, а неговите пръсти се заровиха в косата ѝ. Спряха да се смеят, присвиването в коремите им им казваше, че този път нещата са наистина много сериозни.

9.

Петдесет и две минути

Макс и Карис могат да разберат, че са ядосани един на друг, по езика на тялото си. В стъкления шлем лицето му е изкривено, докато устата му оформя думи, които тя не може да чуе, ръцете му жестикулират по-бързо и от на майстор готвач, кълцащ зеленчуци. Нейната поза пък е пораженческа, гърбът ѝ е превит, макар че тялото ѝ се движи — жертва на непрестанното действие на микрогравитацията.

— Знам — казва тя, въпреки че той не я чува. — Зададох на Озрик неправилния въпрос. Пропилях този шанс и ти ми се сърдиш. Знам.

Загубили са връзка. Не могат да си говорят и да чуват гласовете си. Озрик е изчезнал. В последвалата тишина безсилието на Макс е преминало в гняв и Карис, съсипана от неговата враждебност, вдига ръка пред лицето си и изчаква да получи цялото му внимание, преди да допре неколккратно палеца си до останалите пръсти в универсалния жест за „дъра-дъра-дъра“. Вбесен, Макс отново изпада в ярост и изрича думи, които тя никога няма да чуе, но за които той вечно ще съжалява.

Продължават да се карат беззвучно още няколко минути, носейки се в мрака. Когато свършват, Макс се свива в плътна топка, притиснал ръце към шлема си и прибрал колене към гърдите си, и започва да крещи. Крещи заради безпомощността на тяхното положение, изоставени и недостатъчно подготвени от ЕКАВ, реещи се в нощта. Крещи, че не трябва да е тук сега, с нея, че е опитал всичко, за да стои настрана, да се подчинява на закона на утопията, да я остави на мира. Но най-вече крещи заради опасността, на която я е изложил. Само след час — или дори по-малко — тя ще умре и той ще трябва да гледа.

Тя не чува крясъците му. Гледа го как се е свил в зародишна поза и тръпки разтърсват тялото му, докато си излива емоцията. Може да я види как преминава по кожата му и избликва от крайниците му. Докато гледа психическия му срив, Карис знае, че има звук, който тя не може да чуе, и за момент се радва на това.

Посяга и докосва Макс по ръката. Отначало той се опитва да се отърси, но тя е настоятелна.

— Съжалявам — прошепва Карис. — Толкова съжалявам.

Той бавно слага ръка върху нейната и я потупва утвърдително. С този жест ѝ казва: добре. Вече се съвзема.

Разгъва се постепенно, изпъва краката си като гмуркач в полет. Ръцете му се отпускат и се разперват от стегнатия възел, в който се е превърнал. Той вдига глава и вдишва бавно и дълбоко. От това свързващото ги въже се извива леко при кръста му. Той го дръпва, за да я приближи до себе си, като в движение от тангото.

Тя го поглежда. Макс слага ръка на сърцето си и в сините му очи се чете извинение.

— Знам — казва тя. — Аз също съжалявам.

Той вдига пръсти към гърдите си два пъти, като пулс.

Карис поглежда показанията на кислорода му и забелязва, че е паднал до петдесет и няколко минути — времето, което им остава. Чуди се какво да прави, как ще комуникират сега, когато не могат да говорят, дали могат все още да се върнат към някакъв съвместен живот, приемайки за даденост способността да разговарят. Разперва леко пръсти като морска звезда, за да включи флекса, после пише, натискайки наслуки виртуалните клавиши. На стъклото ѝ не се появява нищо — тя се е надявала, че на неговото може все пак да се появи. Поклаща глава и той я поглежда въпросително, така че тя я поклаща още веднъж. Макс свива рамене. Не знае какво означава това.

Тя си припомня какво са учили в училище за комуникацията, освен европейските езици. Работата е там, че всъщност никой не знае морзовата азбука. Повечето знаят SOS, а ако са по-напреднали, може би и собственото си име, но не цялата система.

Карис отхвърля семафора — не се опитва да приземи самолет тук. Би могла да размахва плат или въже, или пликчетата с вода нагоре-надолу пред Макс, но няма начин да си спомни всички букви, нито да е сигурна, че той ще разбере...

Тя мисли.

Той я докосва въпросително по рамото.

„Чакай.“

Той пак я докосва и тя вдига пръст, за да му покаже да изчака, продължава да мисли. Той повдига вежди.

Тя започва да ръкомаха бързо, сочи, че иска да мине зад него или някак си да го обърне. Макс кимва и Карис се придърпва опипом по тялото му, докато стига до рамото му и минава зад него. Бръква в раницата му, където по-рано е забелязала вода и... фенерчето.

Изважда едно светодиодно фенерче и го хваща с две ръце, съсредоточава се върху това да включи лъча. Пуска Макс, за да погледне надолу към фенерчето, и се отдалечава малко от него. Въжето потреперва.

Фенерчето се включва и Карис размахва пуснатия на пълна мощност лъч пред него, заслепявайки го. Той закрива очите си с ръце.

— Извинявай — казва тя, но той, разбира се, не може да я чуе. Карис насочва лъча встрани, където той се загубва сред мрака. Колкото и да е ярък за тях, лъчът от фенерчето представлява само една миниатюрна точица върху обширното платно на галактиката.

Макс поглежда в тази посока, чудейки се дали тя не използва фенерчето, за да сигнализира на някого, ако е забелязала спасение под една или друга форма. Но когато се обръща, не вижда никаква спасителна капсула, само една голяма скала, носеща се на около миля от тях, и потреперва. Навлезли са дълбоко в астероидния пояс.

Карис размахва фенерчето, за да привлече отново вниманието му, и той кимва. Тя посочва лъча и го изчаква да кимне пак.

Добре.

Със стабилни ръце тя завърта фенерчето, движи малкия лъч светлина през мрака. Бавно и внимателно изписва буквата Д.

— Д?

Тя се усмихва и кимва, моли се Макс наистина да е казал Д, а не нещо друго, което изглежда по същия начин върху устните му. Започва да движи пак фенерчето. Надолу, нагоре под ъгъл и пак надолу.

— И? — изрича с устни Макс.

Тя вдига палец.

— Диск? Диапазон? Това е най-досадната игра на света. Нямам представа. Продължавай.

Сериозна и съсредоточена, тя плъзга лъча нагоре и описва примка в горния край.

— Р. Д-И-Р. Директор?

— Не. — Тя клати глава. Хваща фенерчето и изписва следващата буква „Е“.

— Директива? — мърмори Макс. — Нещо за директивите на ЕКАВ ли? Техническите директиви? Директивите за безопасност? Директивите за извънредни случаи? Или нищо от споменатото?

Тя поклаща раздразнено глава, докато го гледа как продължава да дърдори. Прави жест с ръце, от него към нея, после от нея към него, и сочи дялящото ги пространство.

— Да, и двамата сме тук. — Той повтаря жеста (от него към нея, после от нея към него) и Карис завърта очи.

— Не директива, Макс. Директна връзка.

Той не може да я чуе и тя осъзнава, че ще трябва да започне отначало. Ако не успеят да се справят с този проблем, хиляди неща ще останат неизказани. Какво би могъл да кажеш в самия край с езика на тялото? Двамата са минали през толкова много. С почти изчерпано търпение, все още стиснала фенерчето, тя размахва ръка все едно бърше нещо, прави зачертаващ знак Х, за да му покаже да забрави всичко, което е видял. После повтаря отначало Д-И-Р-Е...

— Аз съм идиот. Директна връзка. Говориш за директна връзка. — Изрича го с устни към Карис и тя вдига палци, показва флекса си и имитира как пише на Озрик.

— Аха. — Макс превърта бързо последния й разговор с Озрик:

Карис. Има много смущения и излизаш от обхвата.

„Какво?“

Не губи време. Какво искаш да попиташ?

„Какво?“

Излизаш от обхвата и скоро ще останеш сама. Карис, какво искаш да ти кажа?

„Тонове сено товарили.“

„Как да възстановя връзката с Макс?“

Карис, в момента аудиовръзката ви минава през „Лаерт“ и се връща към всеки от чиповете ви. Превключи на директ...

Макс прочита „Тонове сено товарили“ и изстенва, после й кимва, че разбира. Одеве го е пропуснал — последната инструкция на Озрик: трябва да измислят как да превключат на директна връзка, за да могат да разговарят.

— Директна връзка — промърморва Макс.

Карис прави въпросителна физиономия — знаеш ли как? Поклаща глава, за да покаже, че тя не знае.

— Аз също, Кари, аз също. — Макс превърта настройките на яркостта, контраста и цвета, но без полза. — Не е тук. — Прехвърля вниманието си към звуковите настройки на ръката си, подминавайки силата на звука, контрола на яснотата и еквалайзера. Все едно някой го е грижа колко ниски или високи тонове чува в космоса.

Поглежда я безпомощно. Посочва ухото си и клати глава, после посочва екрана и пак клати глава.

Тя превърта назад разговора с Озрик, мисли усилено.

Карис, в момента аудиовръзката ви минава през „Лаерт“ и се връща към всеки от чиповете ви. Превключи на дире...

Тя удря Макс по гърдите.

— В чиповете ни е! — Знае, че той не може да я чуе, затова посочва китката си: — Чипове. — Разбира, че думата звучи като „шипове“, и сочи още няколко пъти към китката си.

Той схваща смисъла и се ухилва. Карис бързо прехвърля различните настройки на чипа си, докато стига до рядко използваните. Намира правилната и протяга китката си към него, за да види. Той повтаря действията ѝ на собствения си чип. Връзката пропуква и оживява, много по-силна от предишното им аудио, препредавано през „Лаерт“, с най-прекрасния звук, който тя може да си представи:

— Здравсти.

Те се прегръщат и смеят заедно, на пълно стерео.

— Карис — казва той. — Знаеш ли, когато ми предложиха тази работа...

— Това ли е първото нещо, за което искаш да си говорим?

— Мислех си за него, когато не можехме да си приказваме. Искаше ми се да те питам. Трябва да знам.

— Какво да ме питаш?

— Казаха ми, че било въз основа на препоръка и заради броя запитвания по ОбщУм, на които съм отговорил. Но можеш да бъдеш препоръчан само от друг служител.

Тя си играе с въжето.

— Вече говорихме за това.

— Когато те видях отново — казва той, — когато разбрах, че ти също работиш за ЕКАВ... съвпадението...

— Да.

— Това е един от уроците, които усвояваш с напредване на възрастта. Съвпадения не съществуват. Ти ли ме препоръча, Кари?

— Има ли значение?

— Ти ли ми осигури работата?

— Да. — Тя не се опитва да отрича и той кимва.

— Мислех, че съм я спечелил по собствени заслуги.

— Така е.

Той се засмива, накъсан лай, от който аудиосистемите в шлемовете им почват да пращат и да заглъхват.

— Ти си се намесила, за да направиш живота ми по-добър, след като сме се срещнали само веднъж?

— Два пъти. Срещнахме се два пъти.

— Да не си луда?

— Не. Да. — Тя знае, че ще ѝ е трудно да обясни. — Когато се запознахме, виждах, че не си щастлив. Беше вързан за магазина от семеен дълг — сам го каза. После говорих онази вечер с Лиу в бара и той ми каза за „космическия гамбит“, както се изрази, и аз си помислих, че мога да ти помогна да използваш върховното си умение — защото това е умение, Макс — и да превърнеш в реалност историята, която той разпространяваше за теб. „Най-великият жив и все още неумрял астронавт“? Защо това да не можеше да се осъществи? Защо да не си ти? ЕКАВ имаше нужда от техник, специализирал в храните, и ти беше свършил цялата тежка работа — аз просто предадох нещата на правилните хора.

— Защо, Кари?

Тишина.

— Защо аз?

— Не знам. Имаш хубави зъби...?

— Ама ти наистина си луда.

Тя се опитва да обясни за последен път:

— Не знаех дали някога ще стане нещо между нас, тогава още не, но си помислих, че може би трябва да се опитам да направя *теб* щастлив. Вместо да седя и да чакам да ме накарат да се почувствам добре, мога за разнообразие да се размърдам и да помогна на някой друг да осъществи амбициите си.

Макс се откъсва от нея за момент, оставя казаното да попие в съзнанието му.

— Значи през цялото това време — казва той — сме се шегували, че аз съм те спасил при първата ни среща, докато всъщност ти си спасила мен.

ВТОРА ЧАСТ

10.

Това беше толкова прост въпрос, че Карис дори не се беше сетила да го зададе. Двата бяха щастливи, прекарваха доста време заедно на работа и тайно се срещаха интимно, когато половината Войводство започна да се подготвя за следващата Ротация.

Всичко започна с дреболии, които постепенно придобиваха все по-голямо значение: първо дойде почти незабележимото, учтиво социално отчуждаване, когато някои европейци неизбежно осъзнаваха, че времето им като съседи изтича. В ОбщУм имаше рязко покачване на онлайн разговорите, шантаво гадаене и проучване на евентуалните бъдещи Войводства, макар че те нямаше да бъдат обявени още известно време. След това дойде лавината от записвания в езиковата лаборатория, когато хората, чиито умения бяха поотслабнали през последните три години, решиха, че не искат да са изолирани и самотни в следващото си Войводство. Накрая дойдоха късните вечери и мътните сутрини, когато във Войводството се възцари атмосфера на безкрайно прощално парти. Хората от Първия жребий скоро щяха да се местят за следващата си Ротация.

В един от онези редки свършени дни Карис и Макс отидоха да посетят мястото на първия спомен на Карис в най-затътените хълмове на Войводство 3. Тъй като поради преходността на детските спомени никой в обществото им не можеше да каже откъде е и къде всъщност е израснал, много от жителите на Европия избираха да се връщат на мястото на първия си спомен като ритуал за съзряване.

Макар че върхът на най-високата планина в региона, Сноудън, обикновено беше забулен в облаци и покрит със сняг, в този ден беше заобиколен от прекрасно синьо небе, нарушавано само от малки облачета бял дим: кислород, изхвърлен от хибридните влакове, пълзящи по склоновете му.

Макс се събуди пръв и се измъкна от леглото да направи закуска. После внимателно остави таблата до Карис.

— Вече ме обгрижваш, а? Ама вярно хубаво съм те обучила.

Той подскочи. Беше рядкост за Карис да се шегува преди десет, камо ли пък преди кафето.

— Добре ли спа?

— Развълнувана съм, че се връщам там горе. — Тя посочи към върховете на националния парк, виждащи се през прозореца. Сръбна от врялото кафе и посегна към препечената филийка, която Макс бе оставил до леглото. Светлокафявата ѝ коса беше вързана зад главата на голям кок, който някак си се бе разхлабил през нощта и бе паднал над челото ѝ. — Да се обличаме и да тръгваме, а?

— Мамка му. Добре ли се чувстваш? — Той я погледна, загубена в огромното легло, облечена в неговата тениска на ЕКАВ с навити ръкави, и тя улови погледа му. Държеше чашата в две ръце, за да ги стопли. Усмихна му се широко и изведнъж му се стори много млада и той се засмя. — Хайде тогава. Ще трябва да се измъкнем тихомълком — не се предполагаше да използвам кухнята. Онази бабичка ще ме пребие с точилката.

— С кое?

— Няма значение.

Наблъскаха провизии в раниците и се изнизаха от пансиона — стара къща, укрепена със стоманени подпори и греди, които стърчаха от външните стени, но не намаляваха силната влага и гаснещото чувство за величие — сгушен край пътя в началото на долината. Слънцето огряваше ярко всичко, но толкова рано сутринта топлината му бе далечна. Около тях всичко зеленееше. Ярководени лишеи растяха по сивите скали, по тревистите склонове, буйна папрат гъделичкаше пътеките с широките си листа. Карис си вдигна яката, за да се предпази от хапещия въздух.

— Какъв прекрасен ден.

— Така е — съгласи се Макс.

— Хайде да си изключим чиповете и да не използваме флексовете.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Мога да живея няколко часа без технология — подразни го тя.
— А ти?

Той демонстративно изключи чипа си.

— Ето, готово. Къде ще отидем най-напред?

— Защо не се качим до старата електроцентрала?

— Добре. Знаеш ли пътя?

— Горе-долу. Нагоре по планината. — Тя сбърчи лице. — Оттук нататък всичко е нагоре по планината.

— Хубаво — каза той. — Води, водачо.

Покрай тях профучаха няколко хибридни коли, които ги накараха да излязат от пътя и да се наврат в папратта. Карис загуби равновесие и тупна по задник.

— Какво правят тези тук горе? — попита тя, задъхана, но развеселена.

Макс ѝ подаде ръка да ѝ помогне да се изправи. Когато тя я хвана, той се подхлъзна на калния терен и тупна до нея.

— Мамка му. — Двата се отпуснаха със смях и останаха да лежат така известно време. Всеки път, като се споглеждаха, се засмиваха още по-силно. Шегата отдавна беше престанала да е смешна, но инерцията на смеха ги докара до сълзи.

Един възрастен човек, облечен като за туризъм, с непромокаема куртка и панталони и с куче зайчар, топуркащо покорно по петите му, се намръщи подозрително срещу тях.

— Добър ден — извика Макс от земята и мъжът зацъка с език, когато двамата пак се засмяха.

— Какво мислиш, че правят тук? — попита замислено Карис, докато Макс я отупваше от пръстта.

— Местни са, скъпа. Старецът и кучето му сигурно живеят тук.

— Не те, глупако. Войводските хибриди. — Тя посочи джинсите на Макс, омазани в гадно кафяво.

— О, това е добре. Изглеждам все едно съм претърпял злополука. Мисля, че подготвят В-3 за Ротация.

Карис кимна.

— Аха. Все забравям, че другата половина скоро ще се мести.

Макс се огледа, но не каза нищо. Продължиха по склона.

Спряха в центъра за пешеходци да пийнат по едно бързо, преди пътят да се разшири и да се изравни пред едно голямо езеро. Преди години то бе водохранилище, но детайлите, създадени от човешка ръка, отдавна бяха изчезнали. Сега водата се простираше, отразявайки небето и околните хълмове — идеален образец за Майката природа въпреки изкуствения си произход.

Карис се стрелна напред и грабна едно камъче, за да направи „жабки“ по водата. То подскочи по повърхността един, два, три пъти.

— Не е зле. Не е зле — отбеляза Макс, оглеждайки се за подходящ камък. Намери един и успя да направи четири подскока. — Виж ме мене обаче!

— Хмм. — Карис потърка с палец плоската повърхност на едно овално камъче и го претегли в ръка. Изнесе го назад, но не го хвърли. Раздвижи бавно китката си, упражнявайки движението.

— Давай де!

— Гледай и се учи, Максимилиан. — Тя замахна и присви колене, докато хвърляше камъчето, после загледа удовлетворено как то заподскача по права линия върху водата — девет, десет, единайсет пъти, преди да потъне с тихичко „плюк“.

Макс стоеше със зяпнала уста.

— Как го направи?

— Чалъмът е — каза тя и се извърна от водата, криейки усмивката си, — да създадеш едновременно въртящ момент и линейна скорост.

— Науката в хвърлянето на „жабки“. — Макс все още се взираше в мястото, където беше потънало камъчето, на седем-осем метра от брега. — Моята мъничка жабка — каза той, притегли я в прегръдка и зашепна до шията ѝ. — Говориш за науката в хвърлянето на „жабки“. Не мога да повярвам.

— Като малка бях петкратна шампионка на Танъгришай — каза Карис и гласът ѝ придоби по-напевен акцент, докато говореше за детството си. — Последната част от уравнението е ъгълът, под който камъкът среща водата. Петнайсет градуса е най-добрата стойност.

— Стига бе. Петкратна шампионка. — Макс пусна камъка, който държеше. — Не мога да се меря с това.

— За щастие — каза Карис и се изправи на пръсти, за да се озове почти очи в очи с него, — не ти се налага. Аз съм достатъчно добра и за двама ни.

Той избухна в смях, но отстъпи. Наоколо имаше хора.

— О, я се отпусни — въздъхна Карис. — Не мисля, че трябва да поддържаме преструвките тук горе.

— Навсякъде, Кари. Има си причина правилата да са такива.

— Мислех, че те са по-скоро нещо като насоки. Как да водиш щастлив живот... Да останеш независим и да родиш деца късно. — Направи физиономия.

— Нещо такова — каза той. — Макар че зад всичко това има психология и наука, знаеш го. — Погледна пак към хората, които вървяха от другата страна на езерото. — Вероятно трябва да продължаваме.

— Не живеем в полицейска държава, Максимилиан. Тези непознати няма да поискат да напуснем Войводствата. Или се притесняваш, че те осъждат, защото не подкрепяш идеала? — Знаеше, че е права — и той също го знаеше.

Макс си пое дълбоко дъх, хвана я за ръка и двамата се заизкачваха по стръмния каменист склон към старата електростанция.

Гледката от Лин Стулан беше смайваща. Гигантска язовирна стена с каменни арки, проснала се от край до край между планините. По върха ѝ минаваше път: от едната му страна обширното езеро с тъмна вода; от другата — планинска бездна. Макс и Карис вървяха по пътя, местейки поглед между водата и скалистите чукари, и внимателно прекрочваха всяка зеленина, показала се от пролуките в сивия бетон. Над тях облачетата се носеха през бледосиньото небе, тласкани от лек, но мразовит ветреца.

— Някога тук имало каменен парапет, но се е разпаднал преди цяла вечност — каза Карис, възхищавайки се на планинския пейзаж. — Сега е малко по-опасно. А преди стотици години е имало парна железница.

— Парна? Значи са били по-близо, отколкото са подозирали.

Тя сви рамене.

— Само че с въглища, не с кислород.

— Ех, да бяха обърнали малко повече внимание на кислорода. — Макс приседна на каменния ръб на язовирната стена, където някога се бе намирал парапетът, и краката му увиснаха застрашително на трийсетина метра над водата. — Как мина денят ти?

— О, ами знаеш, идеално.

— Моят също. — Той се усмихна. — И това ли е първият ти спомен?

— Почти. — Карис седна до него. Той извади от раницата си пилешки сандвич и ѝ го подаде.

— На колко години беше?

Тя се поколеба.

— Макс...

— Предполагам, че си била на пет, като всички други. — Той се замисли за момент. — Но пък тогава не би могла да помниш толкова много за това място, като например как да се ориентираш. Пък и не би могла да си била петкратна шампионка по правене на „жабки“. — Погледна я. — Карис?

— Родителите ми... Уелс беше независим, нали разбираш, така че те отначало не приеха Ротацията. Останаха тук, в планините. Ние бяхме едни от последните, които си тръгнаха.

Макс се втренчи смаяно в нея.

— Израснала си без Ротации?

— Живях тук, докато станах на осемнайсет.

— Без Ротации до осемнайсетгодишна възраст?! Божичко, не казвай на родителите ми, ако някога ги срещнеш — те със сигурност няма да го одобрят. — Отхапа от сандвича и поклати глава. — Нищо чудно, че...

— Нищо чудно, че какво?

— Че намираш Европа — и всичко в нея — за малко неудобно.

Тя остави сандвича.

— А ти не, така ли?

— Не наистина. Искам да кажа, неудобно е сега, когато те срещнах и ще трябва да се местя след два месеца.

Устата ѝ оформи едно „О“, но от нея не излезе никакъв звук.

— Кари?

— Значи се местиш?

Той имаше благоприличието да сведе поглед.

— Аз съм в Първия жребий, Кари.

— Дори не съм те питала в кой си — каза тя. Въпросът беше толкова простичък, че и през ум не ѝ бе минало да го зададе. — Просто предполагам.

— Чаках подходящия момент.

— И избра сегашния? — В гласа ѝ се прокрадна нотка на истерия, но тя не бе в състояние да я спре.

— Мислех си... мислех си да изчакам, докато прекараме идеалния ден.

Тя се замисли, после каза:

— Смятал си, че най-хубавият начин да завършим един идеален ден е да ми кажеш, че се местиш след два месеца?

— Да — каза той, но тя го гледаше цинично. — Не. Може би. Да.

— Само че когато се срещнахме — каза тя, — ти се грижеше за супермаркета заради семейството си. Току-що беше започнал да го правиш.

— Не, Кари. — Гласът му беше тих. — Изкарах там известно време. Затова не ме свърташе. Виж, никога не съм очаквал да срещна някоя като теб и между нас да се зароди нещо дългосрочно — не трябваше да стане така, не още.

Тя потърка лицето си, взираше се в мъха по скалите, докато мислеше какво да прави и какво да каже. Накрая рече:

— И сега какво? Това ли е краят?

— Не искам да е. — Макс говореше тихо. — Не искам да те загубя.

— По странен начин се опитваш да ме задържиш, Макс.

— Не знам какво да кажа. Може би като поотраснем още... — Гласът му заглъхна и той инстинктивно разбра, че не бива да вдига поглед.

— Това ли е краят? — повтори Карис.

— Просто не мога. Не мога. Как да го оправдаем? Никой от приятелите ми не е преживявал такова нещо. Никой. — Тя промърмори нещо и Макс каза: — Моля те, не ми пробутвай тия приказки за поколенията. Не става дума за това. Но начинът, по който съм отгледан...

— Какво има, Макс?

Той остави недоядения си сандвич.

— Разказах ти за моето семейство. Те са дали живота си, за да основат утопията. Моите баби и дядовци и техните братя и сестри са били първото поколение. Аз съм от семейство на основатели, Карис. Какво от това не схващаш?

Тя не каза нищо.

— Такива има много, вярно е. Но моето... Ние ходехме на езиково училище по шест дни в седмицата. Първият ми хладилник

беше изрисуван със златните звезди на син фон на Европия. Боже, вероятно дори първите ми думи са били клетвата. — Тя се усмихна на това. — Баба ми и дядо ми по бащина линия дошли в утопията от Индия и Испания, а тези по майчина линия — от Швейцария и Италия. Баба ми по бащина линия беше лекар по детска генетика — и майка ми също е такава.

Карис седеше неподвижно, смазана от тежестта на семейното му наследство, но очарована да чуе подробностите, за които толкова отдавна копнееше, но се страхуваше да попита.

— Баба ми е била в ядрото на екипа, който взел остарялата статистика за плодовитостта, датираща от Франция през осемнайсети век, която още се цитирала, и поръчал ново изследване. Като учени те изследвали границите на плодовитостта, развили нови методи и техники, заложили нови препоръки за родителството. Накрая семейството ми успяло да пребори обществената стигма от раждането на деца по-късно в живота.

— Така че хората трябвало да престанат да повтарят „тик-так“ и да ни казват да не го оставяме за прекалено късно — замислено каза Карис.

— Точно така. Кое то на свой ред довело до въвеждането на Правилото за двойките.

Поседяха мълчаливо, докато Карис осмисляше всичко.

— Значи когато те подразних, че наистина вярваш...

— Знаеш ли колко е трудно да вървиш срещу нещо, което са ти повтаряли цял живот?

— Предполагам.

— Боли. — Гласът му бе умоляващ. — Ако се бяхме срещнали мъничко по-късно...

— Почти десетина години.

Суровата истина причиняваше болка и на двамата. На Макс му се искаше да я утеши, но не знаеше как, затова просто седяха и гледаха облаците пара от хибридите в долината под тях.

— Къде се местиш? — попита тя.

— В друга база на ЕКАВ. Говорех сериозно, когато казах, че не искам да те загубя.

— Но ти си жив пример за Правилото за двойките.

— Разбираш, нали?

Тя кимна.

— Мисля, че да.

Той помълча за малко, докато студенината на камъка се просмукваше през дрехите им.

— Ще ми липсват видеообажданията ти по СтенРеките, за да ми покажеш всяко нещо, което би могла да облечеш за среща.

Карис направи физиономия.

— Това беше само веднъж.

— И ще ми липсва начинът, по който пъхаш ледените си стъпала между краката ми насън.

— Или начинът, по който обърквам програмите ти за миене на зъби, така че да опръскват с вода стъкления под на банята ти.

— Това определено няма да ми липсва.

— Защо просто не използваш четка? Това искам да знам...

— Толкова си старомодна. — Той внимателно мушна ръка между нейните. Седяха високо над националния парк, зелените планини се бяха проснали около тях под синьото пролетно небе, а краката им висяха от язовирната стена над езерото. Той понечи да каже нещо, но се спря.

След секунда Карис каза:

— Продължавай.

— Не очаквах да се случи това.

Тя го хвана за ръката, облегна се на него и поседяха така известно време.

— Можем да си ходим на гости. Има уикенди...

Тя го погледна.

— Не е редно, ти сам го каза.

— Знам. — Той изглеждаше разкъсван от противоречия; не му харесваше тази странна размяна на ролите. — Но аз ходя на гости на приятелите си в другите Войводства. Ти също. — Макс поумува над тази мисъл. — Това би било съвсем нормално. Пък и няма да е честно да те пусна сама по света, без да си се научила да се оправяш с програмите за миене на зъби. — Тя се усмихна. — Това ще е услуга към обществото.

Карис облегна глава на рамото му, увила ръка около неговата.

— Недей да ме мразиш — каза Макс. — Но все още не мога да се откажа съвсем.

— Та как бих могла да те мразя?

Той прибра обвивките от сандвичите в раницата си и понечи да стане.

— Може би — прошепна Карис и гласът ѝ се разнесе по вятъра — някои правила са създадени, за да бъдат отхвърлени.

11.

Четирийсет и пет минути

Като подскачат като камъчета по вода, Макс и Карис потъват все по-дълбоко в астероидния пояс. Поясът кръжи около Земята и създава прелестен дъжд от падащи звезди нощем, а понякога и денем, но тук горе — във вътрешността на астероидното поле — е страховито.

— Минаха четирийсет и пет минути — казва Макс, докато падат, и се оглежда нервно. — Изгубихме половината от времето си. Никой няма да дойде, нали?

— Няма кой да дойде.

— Съвсем сами сме.

— Престани.

— Можем направо да се откажем.

Карис прехапва устна.

— От какво да се откажем?

— От опитите да намерим начин да оцелеем.

Тя го поглежда остро.

— Какво?

— Какъв е смисълът? — Той свива рамене.

— Моля те, Макс. Нямам нужда да се оправям и с твоята нововъзникнала депресия отгоре на всичко. — Тя посочва полето от метеороиди около тях.

— Може би трябва да си свалим шлемовете още сега, да приемем бързия край, вместо да отлагаме нещата.

Тя го удря по гърдите.

— Стига! Сериозно говоря! Погледни надолу. — Тя посочва към зрелището от фойерверки над Китай: метеори с размерите на библиотечни рафтове оставят огнени дири в земното небе, докато изгарят, пронизвайки атмосферата. — Представи си как всички онези хора гледат нагоре, а ние сме единствените, които гледат надолу.

— Хмм — казва Макс. — Това не намалява особено ужаса ми от факта, че сме сами.

— Не сме сами — настоява тя и двамата продължават да гледат метеоритния дъжд над Китай. — Тук горе поне не трябва да се притесняваме нито за Правилото за двойките, нито за представителите на Войводствата, нито за ядрения разпад от унищожаването на САЩ и Близкия изток, нито че тези метеорити ще паднат на земята. — Потръпва при мисълта за състоянието на планетата, която са оставили под себе си — свят, описван като съвършен, макар че бавно се разпада.

— Но тук горе при нас няма никой. Това не е ли някак си по-зле?

— Руското кученце космонавт сигурно се носи някъде тук в своя кораб — казва тя. — Лайка.

— Горкичкото — казва той замислено и в гласа му се прокрадва отчаяние. — Мислиш ли, че Ана е някъде тук горе?

Изненадана, тя поклаща глава.

— Не, миличък.

— Може и да е.

— Не мисля.

— Някъде.

Обезпокоена от тази внезапна промяна в поведението му, Карис го удря още веднъж в гърдите, за всеки случай, после забелязва, че очите му са леко разширени.

— Макс? Добре ли си?

Той все още гледа метеоритите под тях.

— Не съм замесен от подходящото тесто за това. Аз съм готвач, Кари. — Поглежда я умолително. — Аз съм само един най-обикновен готвач.

— Не, не си. Ти си член на Европейската войводска космическа агенция и двамата сме обучени — макар и набързо — да бъдем тук.

— Да.

— Би ли се пошегувал, ако обичаш?

— Не точно сега — казва той. — Пазя една шега за по-късно.

— Добре.

— Вероятно ще се отнася за науката в хвърлянето на „жабки“.

Тя сбърчва нос.

— А нещо по-добро?

— Работя по въпроса.

— Хубаво.

— Но физиката ти си я бива — казва Макс, — що се отнася до „жабките“.

Тя се засмива.

— Предполагам, че астероидите са просто камъчета, подскачащи из космоса. Разликата е само в средата.

— Би било наистина трудно да правиш „жабки“ при нулева гравитация. Освен ако не отскочи от тази галактика, за да попадне в следващата.

— Доста задълбочена мисъл — казва тя, радостна, че той започва да се поотпуска, докато си бърбят глупости. — Значи не мислиш, че сме сами тук?

Той посочва към лилавите багри на Млечния път.

— Хайде, хайде. Едно време сме си мислили, че сме единствената обитаема планета в единствената галактика. Сега знаем, че има безброй много галактики в една разширяваща се вселена. Едва ли сме чак такива късметлии, че всичко това да е само за нас.

Карис се изкикотва.

— Говориш като агент на недвижими имоти, който рекламира космоса.

— Продава се! Кажете на всичките си приятели — декламира той карикатурно. — Отляво, зашеметяваща панорама към всички съзвездия в космоса. Отдясно, лесен четиристотинкилометров маршрут до центъра на Земята, който избягва часа пик. Квартирата е уютна, с автентичен стъклен шлем да ви пази от стихииите, но съседите са дружелюбни.

Тя ръкопляска и Макс се покланя и казва:

— Благодаря. Чувствам се по-добре.

— Предполагам, това ще трябва да правим оттук нататък: да си говорим, за да не превъртим.

— Ако знаеш как да спрем превъртането, кажи — писна ми да се премятам.

Карис се оглежда.

— Знам, че винаги сме мислили за Земята като за „долу“, но ако ще ти е от помощ, в микрогравитация няма „горе“ и „долу“. Все едно е накъде сме обърнати.

— Мозъкът ми слага Земята като константа под нас. Винаги, когато тя се премести, се чувствам като на увеселително влакче.

— Аз също. Може би трябва да спрем да гледаме към дома. Той не казва нищо за тази дума — „дом“.

— Макс, какво искаше да кажеш одеде? С онова „Тонове сено товарили“?

Божичко!

— Божичко, това ли?

— Какво имаше предвид?

— Озрик каза да питаш каквото ти трябва, преди да излезем от обхват. Ти разполагаше с време само за един въпрос. По-рано той ти беше казал, че има четири дрона. Дронове, Кари. „Дроновете отговарят ли?“

Тя го поглежда шокирано.

— Тонове сено товарили. „Дроновете отговарят ли?“

Макс свива рамене.

— Чудех се дали не може да върне дроновете, да ги прати насам.

— Майтапиш се. Защо не каза, по дяволите?

— Казах ти. Но загубихме връзка — отвърща той раздражено.

— Не си ли забелязала, че Озрик може да отговаря само на въпроси, които си му задава?

— Цялата работа беше шантава. — *Не губи време. Какво искаш да попиташ?*

— Е, вече е прекалено късно. Не можем да говорим с Озрик, не можем да говорим с „Лаерт“, не можем да говорим със Земята.

— Съжалявам. Не успях да те разбера.

— Е, карай да върви. Аз също не отгатнах „директната връзка“, така че май двамата сме еднакво безполезни. — Той избърсва стъклото пред лицето си с ръкав. — Какво искаш да правим сега?

— Не бих възразила срещу едно питие.

— Сериозно говоря — казва той. — Какво искаш да правим сега?

Кари посочва наоколо.

— Не разполагаме с кой знае колко време.

Времето заедно се превърна във всичко за тях, докато връзката им беше от разстояние, но разстоянието, оказа се, нанесе поражения на връзката им. Петъчните вечери бяха странни, учтив неловък път

обратно към близостта, единият от тях винаги изтощен от пътуването, а другият напрегнат от положението си на домакин. Карис пристигаше във Войводство 13 мрънкаща и смутена, заяждаше се за това и онова или се оплакваше от някакъв досаден пътник и не можеше да погледне Макс в очите. Той се суетеше около нея, но нямаше вербалния капацитет да я успокои, така че двамата се пъхваха бързо в леглото. После лежаха заедно и ендорфинът потискаше раздразнените им, смутени мисли, карайки ги да се отпуснат.

— Добре дошла — каза Макс и се претърколи на една страна да я погледне. — Вече си на себе си, нали? Защо винаги си толкова стресирана, когато идваш тук?

Карис се обърна по корем и повдигна косата си, за да може той да прокара пръсти по гърба ѝ.

— Не знам. Предполагам, че когато те видя, не знам дали през седмицата не се е променило нещо. Не знам дали си още мой и дали ме искаш — все едно започваме отначало. Връзката ни трябва да се преражда всеки петък и това е изтощително. Но когато ми сваляш дрехите — тя погледна към мястото, където те лежаха омотани, — това е пряк път за връщането ни към истинските нас.

Той повдигна вежда.

— И като за пряк път не е никак лош. — Гризна я по носа и тя се отдръпна със смях.

— Хей.

Макс си спомни за ролята си на домакин и се върна към нея.

— Да ти донеса ли нещо?

— Вода. Ожаднях. — Тя се усмихна и отметна косата от очите си, но когато той излезе от стаята, скочи да провери лицето си в огледалото, тъй като все още не се чувстваше съвсем комфортно в негово присъствие. Когато го чу да се връща, се хвърли обратно на леглото и се зазяпа в тавана, докато той затваряше вратата.

— Благодаря. — Щяха да са им нужни поне ден-два, за да си спомнят какво е да са един с друг, но тогава вече щеше да е време да се качват на полетите си, за да се върнат в своите Войводства, с целувка на прощаване, и нищо не можеше да прогони този неделен ужас.

— Хайде да поиграем на една игра — каза той един ден в апартамента ѝ край морето. — Довърши изречението. Когато астероидите разбият Земята на парчета, искам да съм...

Тя се замисли.

— Високо над тях и да гледам надолу. А ти?

— В леглото с теб. — Той вдигна ръка, та Карис да се сгуши до рамото му, и се засмя, когато тя му каза, че отговорът му е типично мъжки.

Да живеят в различни градове отначало им се струваше доста освобождаващо. И двамата изучаваха безпрепятствено чистата автономия на делничните дни и нощи. Макс стоеше на работа до по-късно, Карис се вглъбяваше в своето обучение във Войводство 6, донякъде облекчена, че никой не я пита по кое време ще е готова за ядене и какво би искала за вечеря. Радваше се на малките свободи: да не се налага да се тревожи за космите по краката си беше плюс; крайната самота нощем беше определено минус. Тя се посвети на кариерата си, летеше повече, по-бързо и по-продължително, докато не си спечели повишение: лиценз да лети над Линията на Карман, която дели космоса от земната атмосфера. След безупречния си първи полет получи всеобщи похвали и показва на Войводства още един млад труженик, който може да надскочи себе си, когато не е разсейван от любовта.

Най-трудните моменти и за двамата бяха ясните признаци, че единият е постигнал нещо, в което другият не може да го последва. Във Войводството на Макс Карис се мъчеше да навакса с новите му познати, срещаше ги мимоходом през уикендите като „приятелите на Макс“, но така и не успя да ги опознае и да развие истинска близост с тях. Във Войводството на Карис Макс беше учтив с хората, които познаваше, но когато тя ги измъкнеше навън, у него се зараждаше смътното чувство, че някак си е надраснал миналото си.

Малките моменти бяха тези, които им носеха радост. Той й звънеше в някой далечен град, с включено видео, така че лицето му да изникне гигантско на СтенРеките в хола ѝ; другите две стени бяха посветени на ОбщУм и отворени медии, по които течаха новините.

— Здравей — каза тя, като разпери ръка, за да приеме разговора.

— Здравсти — каза Макс с усмивка. — Какво правиш?

Тя вдигна пилотския наръчник от скута си.

— Чета. Преговарям. Започват да пращат нови пилоти до астероидния пояс, да видят дали не биха могли да си пробият път.

— Така ли?

— Помислих си, че мога да напредна със списъка за четене. Макар че — тя пусна с презрение книгата — никой от тези, които пишат наръчниците, не е бил там и информацията е малко повърхностна.

— Гадно. — Той се поколеба.

— А ти добре ли си? Какво правиш днес?

— Нищо. Сготвих, хапнах... Липсваш ми, предполагам — каза той и разроши косата си.

Карис се усмихна.

— Искаш ли да прекараш следобеда с мен?

— Как?

— Тук. — Тя посочи стаята наоколо и разпери ръце в по-голяма рамка, така че цялата стена да се предава в хола на Макс. — Направи и ти същото. — И той го направи, така че едната стена от апартаментите им предаваше апартамента на другия.

— Това е... яко. — Макс се настани обратно на дивана.

— Да не смяташ да седиш там и да ме зяпаш?

— Какво? Не. — Той се зае с нещо в апартамента си и тя се усмихна на себе си, преди да продължи с пилотския наръчник. Цял следобед си бърбиха.

Оттогава често свързваха стаите си по този начин. На Карис ѝ харесваше като си поръчва ядене в картонени кутийки от ресторантите, Макс да споделя кухнята си с нея. Лещите на камерата се замъгляваха от димящите тигани, докато готвеше. Тя гледаше благоговейно уменията му с ножа, как кълца зеленчуци и месо с изключителна точност, ръкопляскаше, когато той нарежеше глава лук и вдигнеше идеалните кубчета, изчервен от похвалата ѝ. Понякога седяха и четяха заедно, или пък дремеха. Стената представляваше портал към друг хол, друго Войводство, друг живот.

— Карис? — пита той, докато продължават да гледат светлинното шоу над Китайската народна република.

— Да, Макс?

— Нищо.

— Сигурен ли си?

— Да, Карис.

— Радвам се, че водим този разговор, Макс — казва тя безизразно.

— Аз също — отвърща той, макар че всъщност не я слуша. Нарушавайки собствения си съвет за гледането на Земята, даден само преди броени мигове, те се взират надолу към нея, докато се премятат. Все още са вързани един за друг и въртенето им в космоса прилича не толкова на балет, колкото на недодялана румба.

— Гади ми се малко — казва Макс.

— В името на всичко, което ни е останало на тоя свят, не повръщай в шлема си.

— Гнях...

— Извърни очи. — Тя го побутва, без да откъсва собствения си поглед от Земята. — Недей да гледаш.

Макс извърта глава и поглежда назад, към астероидния пояс. Големите скали все още не представляват заплаха за тях. Най-голямата е поне на няколкостотин метра по-долу. Другите по-внушителни астероиди се забелязват лесно и като цяло могат да бъдат избегнати. Миниатюрните микрометеороиди са тези, които могат да ги изненадат във всеки момент, да пробият скафандрите и резервоарите им или да спукат стъклата на шлемовете им. Карис все още гледа Земята и Макс я наблюдава с обич, когато нещо се мярва в крайчеца на полезрението му, зад главата ѝ.

— Това не беше ли...

— Какво? — пита тя.

— Стори ми се, че видях... — Той извива шия в опит да види дали зад нея има нещо, дали наистина е зърнал нещо да се движи. — Нищо.

— Още ли ти се гади?

— По-добре съм — казва той.

— Хубаво.

Той го зърва пак.

— Там има нещо!

— Какво? — Тя се обръща към него и той посочва в другата посока, но когато тя се извърта, там няма нищо. — Нищо не виждам.

— Сигурен съм, че имаше...

— Не ти е добре.

— Не...

— Колко въздух ни остава? — Тя се намръщва. — За трийсет и девет минути. Не би трябвало още да си губиш разсъдъка. Какво видя?

— Светлина.

— Зад мен ли? — Тя се обръща, но там пак няма нищо. Поглежда отново надолу към Китай и Тибет, където нощта преминава в ден.

— Наистина ми се стори, че видях нещо — казва той и клати глава. Но тя се взира към изгрева, който пълзи по тибетската граница, потънала в тъга и носталгия, незасегнати от виденията на Макс.

Той го зърва пак.

— Светлина!

Тя се завърта толкова бързо, че се блъсва в него и краката им се люшват настрани.

— Извинявай. Къде?

— Там. — Той посочва право над главите им. — Виждаш ли я?

Движението ги понася в кръг и минават няколко секунди, преди Карис да може да отговори.

— Това светлина ли е? — Тя присвива очи.

— Спасени ли сме?

— Кой би могъл да е?

— Не знам...

— Виждам я — казва тя и сърцето на Макс се разтуптява в гърдите му.

— Наистина ли?

— Ей там. Но не мисля, че...

— Какво е? — Той се напъва да види по-добре, а после се отпуска под тежестта на осъзнаването. — О...

Гласът ѝ е много, много тих.

— Съжалявам, Макс.

— Това е кометата — казва той.

— Да, така мисля.

— Нагряла се е от слънцето, затова сияе.

— Да. — Тя говори спокойно, но после възкликва: — Хей, тя се носи право насам. Трябва ли да се тревожим?

— Мислех, че е истинска светлина.

— Макс. Мислиш ли, че ще ни удари?

Той е прагматичен.

— Това е в твоята област. — Махва с ръка. — Както и да е, тя няма да стигне до нас още цяла вечност. Дотогава отдавна ще сме мъртви.

Карис трепва при думите му, неспособна да ги опровергае. Обръща се пак към Земята и докато слънчевата светлина напредва по повърхността ѝ и зората залива Тибет, усеща как Макс я хваща за ръката.

12.

Беше рожденият ден на Макс и Карис беше съставила планове. Смяташе да го разиграе старомодно: да го поглези с подаръци преди славна вечер навън, всичко това придружено с блясък, който напомня за ера, когато жените са се обличали само за да доставят удоволствие на мъжете. На нея не ѝ пукаше: това беше само роля за един специален ден. Всичко вървеше като по часовник, тя остави пилето за вечеря да се маринова, докато се киснеше във ваната с масла от лимон, босилек и мандарина. Грижливо си боядиса ноктите в най-бледото розово, само за да спре панически и да махне ролките от косата си. После разтегли къдриците на пищни дълги холивудски вълни, като през цялото време гледаше с опасения роклята, окачена на вратата на гардероба. Беше смел избор.

Чувстваше, че трябва да изглежда коренно различно, затова беше избрала прилепнала рокля от онези, които бяха навлезли във висшата мода на Войводството от около година. Струваше ѝ се, че може да се нуждае от инженер, за да я напъха в нея. А току-виж и от лебедка: при първия опит да я облече проклетата рокля заседна около главата ѝ.

На вратата се позвъни — Макс беше закъснял и Карис нервно отвори, облечена в кимоно, и се надигна на пръсти да го целуне. Видя, че той забеляза боядисаните ѝ нокти и вчесаната ѝ коса, но каза само:

— Добре изглеждаш.

— Закъсня — каза тя и разроши кестенявите си къдрици.

— Имах да свърша някои работи.

— Винаги така казваш.

— Кога съм го казвал? — попита объркано Макс.

— Всеки път, когато изчезваш, казваш, че имаш някаква работа. Няма значение. Честит рожден ден — каза тя и го поведе за ръка към масата, където беше наредила ястията. СтенРеките грееха в тъмнолилаво на задната стена. — Сядай. — Наля му вино и с известна гордост сложи печеното на масата.

— Сготвила си ми вечеря? — Макс се засмя.

— Да! — Карис беше изпълнена с негодувание. — И друг път съм ти готвила.

— Аз съм готвач. Готвиш вечеря за готвач на рождения му ден?

Тя се обърна към кухненския плот, за да налее вода в две чаши, и прехапа устна.

— Мислех, че ще ти хареса.

Той не спомена, че се беше отбил в един ресторант на път от совалката и точно затова бе закъснял.

— Разбира се — защо не? Ще се облечеш ли за вечеря?

— Не. — Тя не спомена, че е видяла това в един филм: жена с копринено кимоно и напоена с благоухания кожа да се суети над гореща печка — беше прекалено смутена от отношението му. Настани се на стола срещу него. — Как мина денят ти?

— Все същото. Говорих със Сайед по ОбщУм, което беше хубаво.

— Как е той?

— Добре. Освен това се чух с баща си.

— Така ли? Той спомена ли нещо за мен? — подразни го тя.

Макс я изглежда странно.

— Не. Колко време си държала това пиле във фурната? Изсъхнало е.

Тя бутна стола си назад, докато ставаше, и той изстърга силно. Макс вдигна стреснато очи.

— Ще се облека — каза тя. — След двайсет минути трябва да излизаме. Съжалявам, че развалих втората изненада.

Отиде в спалнята, затвори вратата, подпря се на тоалетната масичка и се взря в огледалото. Това беше тъпо. Проблемът с големите жестове и големите планове е, че издигат всички очаквания до невероятни висини, което винаги свършва с разочарование. Нова година, рождени дни, дипломиране: никой не си прекарва добре на събитие, когато го е планирал предварително. То просто не може да оправдае очакванията. Зае се да начерви устните си в тъмно коралово, когато Макс отвори вратата.

— Къде отиваме?

— Навън. — Тя внимателно очертаваше горната си устна, без да вдига поглед.

Той усети тона ѝ и омекна. Приблужи се зад нея и плъзна ръце по коприненото ѝ кимоно.

— Извинявай, положила си много усилия. Просто съм уморен от пътуването. Извинявай, че бях груб. — Целуна я по тила и плъзна ръце по контурите на увитото ѝ в коприна тяло.

— Беше доста груб.

— Знам. Казах ти още много отдавна, че съм идиот. — Пъхна ръка под дрехата ѝ и я целуна по бузата. Двамата бяха уловени идеално в рамката на огледалото. — Прощавах ли ми?

Тя отдели молива за устни от устата си и погледна отражението му в очите.

— Пилето не беше сухо.

— Знам. Аз съм тъпанар. Днес ми е рожденият ден — прости ми, а? — Подръпна игриво пояса на кимоното и то се разтвори, разкривайки парфюмирания корсет. Макс вдиша дълбоко. — Уха!

— Млъквай — каза тя.

— Сериозно.

— Млъквай — не можеш да си мил с мен, защото си ме виждал по гащи.

— Това не са гащи — каза той. — Изглеждаш невероятно красива. — Смъкна коприната от раменете ѝ и тя се свлече на пода. — Като картина си.

Тя направи физиономия.

— Наистина ли?

— Или може би филмова звезда.

— Това е по-близо до замисъла ми. — Върху СтенРеките светна напомняне за събитие и тя го перна.

— Виждаш ли? Заради теб закъснях. Отиваме на фойерверките; сигурна съм, че всичките ти стари приятели ще са там — а и някои от моите. Ще оставим играчките за по-късно.

— Лиляна ще идва ли? — попита той.

— Не. Тя... още се сърди за случилото се на Игрите.

— Задето едва не се удави ли? — Макс беше смаян.

— Не, глупчо — заради теб и мен. Не ми говореше с месеци, след като загоря какво става.

— Как са нещата сега?

— Казах ѝ, че всичко е свършено, че е било просто флирт.

— Може би така е по-добре — каза Макс и отиде до вратата, без да сваля очи от тялото ѝ. — Смяташ ли да обличаш още дрехи тази вечер?

Тя смачка кимоното и го замери с него. То го улучи в лицето и тупна в краката му.

— Направи си услуга и престани да се държиш като гадняр.

* * *

— А ето го и самия него, най-великия жив и все още неумрял астронавт. — Лиу изпародира познатото встъпление, докато Макс тичаше по плажа, проснал се срещу апартамента на Карис, и руините на града отразяваха светлината на огньовете върху нощния пясък. Той скри престорено лицето си, уж давайки знак на Лиу да престане. Двамата се срещнаха и сложиха ръце на раменете си в традиционния поздрав, после се прегърнаха и се затупаха по гърбовете.

— Не мога да повярвам, че още рецитираш това — каза Макс, като се дръпна назад, за да погледне Лиу в очите. — Липсваше ми, човече.

— Откакто то се сбъдна, стана вечерната ми молитва. Повтарям си го преди лягане — полезно е за чакрите ми. — Лиу праметна ръка през раменете на Макс и се обърна да огледа сцената пред тях. На градския плаж се бяха събрали тълпи за зрелището, някои бяха подредили импровизирани барове, други надуваха музика. — Как я караш, къде живееш сега?

— Войводство 13 — каза Макс. — Голям студ е, обаче гледките са поразителни.

Лиу зашава с вежди.

— И под „гледки“ имаш предвид...?

Макс се засмя.

— Ти си непоправим. Да, „гледките“ във В-13 не са зле.

— Тогава защо си се върнал?

— Ами, знаеш. По разни причини.

— Причини. — Лиу го каза скептично, а очите му се присвиха, щом зърна някого на входа на плажа.

— А как върви работата?

— Ами всъщност супер. Работя върху имитации на храна от различни материали — проверяваме какво можем да синтезираме, за да го ядем евентуално на други планети.

— Страхотно, човече. Това е наистина яко.

— Ако някога преодолеем астероидното поле, имам предвид. — Макс направи физиономия. — Да, не е зле.

— Нали не ти се върти в главата да прецакаш това заради една определена „гледка“, а?

Макс изглеждаше озадачен.

— Какво искаш да...

Все още прегърнал Макс през раменете, Лиу се обърна към Карис, която вървеше по пясъка към тях, и Макс положи усилия да не зяпне. Косата ѝ се сипеше по раменете на леки холивудски вълни, устните ѝ бяха коралови и носеше задушаващо прилепнала рокля. Корсетът отдолу превръщаше фигурата ѝ в пясъчен часовник. Докато вървеше, бедрата ѝ се полюшваха — и всички очи на плажа я следяха. Тя се приближи и Макс и Лиу видяха, че роклята е потъмняла отгоре до долу във всички багри на изгрева.

Лиу нададе къс, отсечен смях.

— Не е това... — започна Макс.

— Добре — каза Лиу. — Дано да не е. Защото не можеш да си позволиш да загубиш всичко заради нея, колкото и готино да ти изглежда да си черна овца.

Макс не можа да срещне очите му.

— Знаеш ли какъв е животът извън Европа? — продължи Лиу. — Защото аз знам. Мрачен. Хуманитарни екипи се мъчат да доставят вода на бежанците, останали в САЩ. Близкият изток е напълно унищожен. Останалата част от света се бори със зъби и нокти да се присъедини към утопията, Макс. Живеем на страхотно място. Не рискувай всичко това заради едно момиче. — Сложи ръка на гърдите му. — Как го казват по европейски? Придържай се към правилата? Това искат те, Максимилиан — хора, които се придържат към правилата. Не давай на никого причина да поиска да се махнеш.

Макс не каза нищо. Карис спря да поздрави някого до най-близкия огън и искрите очертаха профила ѝ.

— Няма.

— Значи няма за какво да се тревожа? — попита Лиу.

Макс кимна.

— Разбирам те, Лиу.

— Защото ако имаше, съветът ми щеше да е да теглиш чертата.
Да сложиш край. Веднага.

— Добре те чух — промърмори Макс.

Карис стигна до тях.

— Честит рожден ден — каза простичко.

— Изглеждаш невероятно — каза Макс.

Но не пристъпи към нея и тя сложи единия си крак пред другия в малко неудобна поза.

— Здравей, Лиу.

— Здравсти, Кари. Приличаш на тибетски изгрев.

— Слава богу — отвърна тя. — Точно това ми беше целта.

Лиу се засмя.

— Отивам да ви донеса пиене. Мисля, че Максимилиан трябва да поговори с теб за нещо.

Макс усети как жлъчката се надига в гърлото му, когато придърпа Карис до себе си, така че двамата да се взират заедно към морето.

Тя постоя така няколко секунди, чудейки се какво не е наред.

— Не харесваш ли роклята ми?

— Харесвам я.

— Очаквах да я харесаш — нещо малко по-различно.

Само че не е по-различно, искаше му се да каже. Съвсем същото е. Точно в момента, когато си помисли, че определено не бива да го казва, откри, че изрича:

— Само че не е по-различно. Облечена си като всяко друго момиче тук. — Когато тя се дръпна обидена и ядосана колкото на себе си, задето е объркала цялата вечер, толкова и на него, че е толкова груб, той продължи: — Признавам, че си сто пъти по-секси от всички тях и точно затова всички мъже наоколо те зяпат.

Карис се почувства раздразнена. Обличаш се, за да привлечеш вниманието на един мъж, и на него му харесва, докато не усети, че и на другите мъже им харесва — и тогава изведнъж вече не е позволено? В това нямаше никакъв смисъл.

— Мислех, че ще ти хареса. — Нямаше какво друго да каже.

— Харесва ми. Но не и на рождения ми ден.

Тя се обърна към него.

— Какво?

— Започва се! — извика някой и всички на плажа се разшумяха и вдигнаха очи към небето над океана.

— Исках да се отпусна, но ти се обличаш така в момент, когато знаеш, че не мога да направя нищо с теб, не и пред публика. Вместо това ще трябва да отблъсквам тези хищници и да се опитвам да ти обръщам достатъчно внимание, за да оправдая усилията ти, и съм обречен да се проваля, макар че никога не съм искал нищо от това.

Карис мълчеше. Макс се взря в тъмното море. Заля я вълна от смущение и ярост, която се надигна от петите ѝ и плъзна нагоре по краката. Когато стигна до главата ѝ, тя избухна.

— Значи в спалнята ми налиташе, обаче сега съм облечена неуместно?

Лиу, който вървеше към тях с питиета в ръце, кривна настрани и се насочи към останалите от групата. Макс понижи глас.

— В спалнята винаги ти налитам. Няма значение какво носиш или не. Това някога имало ли е значение?

— Не.

Фойерверките вече започнаха сериозно: дъжд от метеори, изгарящи в небето над Войводството, и всяка искрица се отразяваше във водата долу. От плажа се носеха възклицания и някой увеличи музиката.

Макс си пое въздух, после заби ножа.

— Винаги аз съм този, който инициира нещата между нас.

— Нещата?

— Секса. Винаги аз съм този, който трябва да те кара да се чувстваш желана. Ти никога не ми скачаш.

Карис въздъхна.

— Както първия път ли?

— Онова беше веднъж. Сега всеки път трябва да те печеля и да те карам да се чувстваш обичана. Ами аз?

Тя се втренчи в него.

— И всичко това заради една рокля?

— Прекарвам доста време, за да те карам да се чувстваш добре, но кой прави същото за мен?

— Не знам, Макс. Кой го прави за теб? Теб като че ли все те няма, когато ти се обаждам.

Той разкърши врата си раздражено.

— Не започвай с това, Кари.

— Ти го започна. Каза ми, че изглеждам като всяко друго момиче, с което си бил.

— Не, не съм.

Пряко волята ѝ в очите ѝ избиха сълзи. Една си проряза път през грима ѝ, вадичка, обагрена в черни сенки.

— Моля те, не плачи — каза той.

— Това е ужасно.

— Днес имам рожден ден. Не плачи.

Лиу с подчертано усърдие организираше другите да танцуват и двамата го гледаха как снове наоколо, събира групата, кара ги да правят едно и също, докато те се смеят, пляскат с ръце и тъпчат около огъня, вдигнали очи към небето.

Карис избърса бузата си с пръст.

— Не исках да се караме.

Групата се скри зад пламъците и Макс се обърна към нея.

— Да вървим.

Безпомощна, Карис промълви:

— Но днес е рожденият ти ден.

— Това тук няма да ми е приятно. По-добре да се връщаме.

— Но приятелите ти...

— Те изобщо няма да забележат.

Докато той вървеше по плажа под дъжда от метеорити, прорязващи небето, и се обърна на пътя да я изчака, тя забеляза, че не е използвал думите „по-добре да се връщаме у дома“.

— Мислиш ли, че в Тибет честват метеоритните дъждове? — пита Макс, докато гледа как изгревът описва светла линия върху земната повърхност.

— Не знам — казва тя. — Може би те приемат падащите астероиди по-сериозно от Войводствата. Ние само правим партита по пълнолуние.

— Неприятно ми е да си мисля за онази вечер — казва Макс, без да поглежда нито веднъж към Земята долу или към космоса, а вместо това се взира в Карис. Сплетената ѝ коса е събрана отстри, а малката маргаритка е клюмнала леко над ухото ѝ.

— На мен също.

— И двамата си казахме някои ужасни неща на плажа.

— Е, поне ти каза.

— Ти на практика ме обвини, че ти изневерявам в моето Войводство.

Тя издишва тежко и стъклото на шлема ѝ се замъглява.

— Не съм, не и наистина.

— Намекна го.

— Само че не вярвах.

— И все пак го каза. — Той свежда поглед към ботушите си, после го вдига към нея, широко ухилен. — Виждаш ли? Пак се караме за това.

— Побъркваш ме.

— Казваш неща, които не мислиш, защото ти се струва, че звучат правилно.

— Какво имаш предвид? — пита тя.

Макс прави физиономия.

— Понякога при спор казваш неща, които звучат добре, но не е задължително да са верни за нас. Като например, как мислиш, че трябва да звучат споровете.

— Наистина ли? Винаги се опитвам да изразя точно каквото чувствам в момента.

Той се засмива, но тихичко.

— Да, това също го правиш.

— Млъквай.

Макс се замисля как да ѝ каже най-фундаменталната истина.

— Беше ни трудно, като скъсахме.

Тя хваща ръката, която той ѝ подава, и я стисва.

— Да.

— Не исках наистина да късаме. Лиу ме навиваше...

— Знам. Свършихме с ултиматум по погрешка.

— Да.

— Намирахме се в странно положение. — Тя се чуди докъде може да го притисне за искреност. — А ти не искаше да ти се наложи да напуснеш Европа, ако нещата станат още по-сериозни.

— Не. Но ако знаех...

Този път Карис наистина извърща поглед и го насочва към флекса на китката си и надолу през астероидите към Земята.

— Грешката не беше твоя. Никой от двама ни не можеше да знае какво ще последва.

13.

В една мразовита есенна утрин Карис беше изтръгната от съня от алармата, която оповестяваше, че е закъсняла, и то доста. Хвана трамвая на бегом, почувства силно замайване и се подпря тежко на вратата.

Беше закъсняла.

Насили се да продължи, като се съсредоточи върху втория си полет до термосферата. Дълбоко в себе си знаеше, че не някоя част от тялото ѝ я кара да се чувства така; беше нещо чуждо, което ѝ съобщаваше за присъствието си с отвратително гадене. Но тя изкара някак си деня.

Същата вечер, разсеяна, си направи кръвен анализ вкъщи. Той потвърди онова, което подозираше цял ден, макар че би трябвало да е невъзможно: цикълът ѝ закъсняваше.

Но да мислиш, че може да си бременна, и да знаеш, че си бременна, са две съвсем различни неща. Нищо не може да те подготви за пороя от чувства, който те връхлита, щом узнаеш категорично, че носиш бебе. Карис седна. Дишаше тежко и се чудеше дали не трябва да се хване за корема, както правят по филмите. Вместо това каза:

— О, боже.

* * *

— Не разбирам — ти нямаш ли три-А? — Лицето на Лиляна върху СтенРеките изглеждаше по-голямо от реалните си размери и на Карис за първи път ѝ се прииска все още да използваха малки екрани — телевизори и таблети, вместо цели стени.

Тъмните очи на Лиляна се взираха загрижено надолу към Карис, която се беше свила в тръстиков стол с широка облегалка.

— Имам.

— Не мислех, че те дават грешки.

— Не дават. Контрацептивът е съвършен — каза мрачно Карис.
— Никога не грешат. Това не би трябвало да се случи.
— О, боже. Мога ли да попитам чие е?
— Мое.
— Имам предвид, кой е бащата? — каза Лиляна.
Карис въздъхна.
— Не ми се иска да казвам.
Лиляна прецени ситуацията, после попита спокойно:
— Макс ли е?
Карис вдигна изненадано поглед към СтенРеките.
— Не си много добра актриса — каза Лиляна. — Подозирах, че сте още заедно.
— Съжалявам.
— Виж, това си е твоят живот.
— Знам, но ти си също толкова страстна защитница на Европия като него. — Карис го каза малко извинително.
— Не се радвам особено за станалото, всъщност изобщо не се радвам. Ако се разчуе... Не. — Лиляна направи знака на вярата. — Но сега няма нужда да мислим за това. Чула ли си се с него?
Карис не отговори.
— Казала ли си му?
Тя мълчеше.
— Предполагам, че ще е трудно да му кажеш, след като не можеш да го задържиш.
Главата на Карис се вдигна рязко.
— Не мога ли?
Лицето на Лиляна беше добродушно.
— Ти си толкова млада. Сигурно ще си най-младата майка в Европия.
— На двайсет и пет? — Карис изсумтя. — Не ми пука за това.
— Тогава какво?
— Не знам. Не знам как се чувствам. Всичко е... странно. — Сведе поглед към корема си: „Не мога да те задържа“.
— Трябва да пиеш зелен чай. Казват, че помагало. — Виждаше се как китката на Лиляна потрепва, докато тя пише с флекса, търсейки факти за бременността. — Или може би лайков. Мисля, че в зеления чай има кофеин. Трябва да се въздържах от твърде много кофеин.

— Добре.

— Направо ме убиваш, като се държиш така. Сърцето ти разбито ли е?

— Не. — Карис живна и се изправи. — Не знам. — Закрачи насам-натам по килима. — От една страна, съм бясна, уплашена и вцепенена. Искам да кажа, би трябвало такива грешки да са изключени, за бога. От друга страна, съм малко любопитна. Това е като да знаеш, че се е случило нещо ужасно важно, но не разбираш какво е.

— Мислиш да го задържиш ли, Кари? — каза Лиляна. — Него или нея?

„Ана“. Но не го каза на глас.

— О, боже, вероятно е момче — продължи Лиляна. — Все говорим за момчета. Кога изобщо сме говорили за времето?

— Проваляме се на това изпитание.

— Някой ден трябва да поговорим само за работата си — продължи тихо Лиляна.

— Какво — сега ли?

— Ами всъщност да. Какво ще стане с работата ти, Кари?

— Още не съм стигнала дотам, Лили. Засега се опитвам да свикна с мисълта, че съм бременна. Още не мисля за детето, което ще се пръкне и ще се развие в личност. Ще порасне и ще има нужда от любов, грижи и зъболекари. Това е нещо съвсем различно, мисля.

— Европия ще ти помогне. — Гласът на Лиляна беше тих. — Няма да те оставят да се оправяш сама.

— Да се грижа за дете? Докато съм в началото на кариерата си, с шанс за космическа мисия, след като си получих разрешителното? Да се грижа за дете години наред?

— Разбирам какво имаш предвид.

— Не искам те да разберат за това, не още — каза Карис. — Не и докато не взема решение.

Лиляна беше твърда.

— Тогава ме запиши като връзка за спешни случаи. За да не звънят на ЕКАВ.

— Добре.

— Какво ще правиш?

„Не мога да те задържа.“

— Мисля — каза Карис, — че е време да се обадя на Макс.

— Добре ли си? — Лиляна се приведе напред с угрижено лице и контрастът на СтенРеките се повиши рязко, за да очертае черната ѝ физиономия, когато тя излезе на светло.

Очите на Карис бяха леко изцъклени, а лицето ѝ — бледо. Като цяло изглеждаше разстроена.

— Малко съм бясна.

— Защо? Какво стана?

— Той не отговори. — Карис се отпусна назад в стола си и Лиляна моментално омекна. — Тоя мръсник не отговори.

— Може да е извън обхват — каза Лиляна. — Или да работи. Или да спи. Къде всъщност е той?

Кари пребледня.

— Войводство 13.

— Времева разлика?

— Не е голяма.

— Карис. Той вероятно спи. Дай му малко време.

— Ти ли го казваш? Каква ирония. — Карис чоплеше тръстиковия подлакътник. — Ти определено не си тарторът на неговия фенклуб.

— О, я млъквай — сопна се Лиляна. — Може да не разбирам какво е имало между вас двамата и знам, че определено съм раздразнена, задето не се отказа от тая работа, но той е добро момче. Обича Европия. И може да готви.

Карис мълчеше.

— Кари? — попита Лиляна. — Какво има?

— Звъня му, а той не отговаря... Предполагам, това ме накара да осъзная, че искам да долети и да оправи нещата. Но той вероятно е продължил напред. — Карис въздъхна. — Мисля, че съм сама.

— Само че не си — прошепна Лиляна и кимна лекичко към корема ѝ.

Карис усети как отново ѝ призлява.

Във вторник проведе поверителна консултация с Медицинската служба.

— Имате положителен резултат? — Докторът беше хладнокръвен; един таблет и стенен екран светеха, докато вървеше диагностиката.

— Да.

— И имате „асфали апо астохия“?

— Какво?

— Три-А. Това е „подсигурителна система“ на гръцки.

— Аха. Да. — Тя трепна при тази интимна подробност.

— Не би трябвало да допуска грешки.

— Не и при такова название — каза Карис, — но това е положението.

— Млада сте.

— Да.

— Здрава.

— Да.

— И все пак млада.

— Знам. Не мога да направя нищо по въпроса.

— Моля, изчакайте. — Докторът въведе някакви данни в таблета и прочете резултатите, щом системата избибипка. Карис седеше в оранжевия полипропиленов стол и шаваше нервно с крака. — Може да възникне някакъв проблем.

Карис се сепна.

— Какъв?

— Три-А-то не би трябвало да откаже, защото сте млада.

— Ама сериозно, трябва да спрете да го повтаряте.

— Това е важно — каза лекарят. — Колкото по-млада сте, толкова по-силен е хормонът. Възможно е хормонът от устройството да въздейства на зародиша.

— Възможно е?

— Тоест, сигурно е.

— О.

Пауза.

— Освен това има шанс зародишът да бъде физически свързан с три-А устройството.

Карис седеше замаяна и слушаше, докато той ѝ обясняваше, че може да е прекалено късно, че може вредата вече да е нанесена.

Още една пауза.

— Някои хормонални нива обикновено се удвояват на всеки четирийсет и осем часа през първото тримесечие. Ще изследваме кръвта ви всеки ден през тази седмица, за да видим дали бременността се развива според очакванията, което ще стане очевидно, ако нивото на хормона се повиши.

— Ами ако спадне?

Компютърът избибипка пронизително. Нямаше начин една машина да поднесе такава новина с човешки нюанс.

— Значи го няма вече.

Да разбере, че изборът може би вече ѝ е отнет, беше дълбоко смущаващо. Карис твърдо бе решила: не можеше да стане майка. Но дали хормоналното ниво щеше да се повиши, или да спадне?

В сряда се повиши. Тя следеше чувствата си — това не беше ли зрънце облекчение? — с равнодушно любопитство. Опита да се свърже пак с Макс, безрезултатно, и отбеляза това с бурно, ядосано любопитство. Къде беше той?

В четвъртък тестът показва, че хормоналното ниво в кръвта ѝ отново се е повишило. Бебето беше боец, помисли си тя, и се запъна на думата. Грешно ли беше да мисли за него като за бебе? Изглежда, всички го наричаха „зародиш“, свеждайки до минимум риска от лична привързаност. Карис не искаше да се привързва, не и когато това можеше да промени завинаги живота ѝ и да изложи на риск шанса ѝ да получи мисия.

Мисия. Шанс да излезе в космоса, да пилотира совалки до астероидния пояс горе. Опит да спаси света, в известен смисъл. Не можеше да рискува това заради нещо, което дори не е сигурно, че ще протече по естествения си път. Нямаше друг избор, освен цяла седмица да се преструва, че всичко е нормално, пилотирайки в симулации заедно с колегите си, преди да отиде за кръвните си изследвания всяка вечер. Тя знаеше какво иска и никога не си позволяваше да сложи ръце на корема си, нито дори да си представи какво би могло да е бебето. Дали щеше да прилича на Макс? Тя тръсна глава, за да прогони тази мисъл, и от движението ѝ се догади. Тези чувства нямаше да ѝ липсват.

В петък хормоналното ниво пак се повиши.

Може би щеше да е момиченце със собствен еkleктичен вкус към музиката. Момиченце, което ще разбира математическите дробни и чийто любим цвят ще е лилавото. Момиченце с гарвановочерни коси, което ще се казва Ана.

„Ана“.

Тя гледаше децата, играещи си в парка — палави, пицциращи деца — и решимостта ѝ укрепна: *не можеше да го направи*. Но по-късно същата вечер една квартална котка се сгуши до нея на дивана, притиснала малкото си телце до бедрото ѝ, и тя зарови пръсти в дългата ѝ топла козина и се замисли върху тази съвсем човешка нужда, какво е чувството да си желан, особено от собственото си семейство. След тази случка усети как решимостта ѝ рухва.

В събота хормоналното ниво пак се повиши. О, боже. Къде, по дяволите, беше Макс? А и имаше ли изобщо значение? Винаги бе имало сума ти самотни майки, особено пък преди въвеждането на пълното равенство. Със сигурност би могла да отгледа Ана сама, с помощта на познати от Войводството. Семейството ѝ без съмнение също щеше да ѝ помогне — особено майка ѝ... Щяха да се местят заедно из Войводствата, преди дъщеря ѝ Ана да поеме на собствени Ротации, да се отдели от семейството. Това не изглеждаше съвсем непостижимо...

В неделя Карис започна да кърви.

Не се събуди посред нощ, сгърчена от болка, нито пък се свлече на земята в локва от кръв. Помятането се прокрадна към нея леко и топло, някак незабележимо, подронвайки жестоко значението си. Тя седеше вцепенена върху тоалетната и гледаше как Ана си отива като тъкан във водата.

Карис винаги бе изпитвала нужда от други хора. Растеше от енергията им, процъфтяваше от любовта им и се представяше по-добре под зора на тяхното внимание. Ето защо беше истинско нещастие, че в единствения случай, когато търсеше пълна независимост, повече от всякога се нуждаеше от другите. В понеделник, на път за работа, след като беше казала на Лиляна, че е добре и че е било „само малко кръв“, Карис се преви одве. Трамваят беше претъпкан с пътници, с лица скрити зад непромокаеми тъмни палта, шапки и якета, които да ги

пазят от проливния дъжд навън. Прозорците бяха замъглени от кондензирана влага, а дъждът биеше по външното стъкло като ножове. Карис посегна към ръката на най-близкия човек, който промърмори извинително при докосването ѝ и се дръпна, погълнат от нещо, което четеше през чипа си.

Проряза я пак, когато три-А устройството се раздвижи в нея, и Карис си запуши устата с ръка, за да не извика. „Шанс за мисия.“ Мнозина нейни колеги пътуваха по същия маршрут и тя трябваше да си трае. Протегна ръка към прозореца, избърса едно малко кръгче и надникна навън да прецени къде е. Гледаше безизразно магазините и дърветата, когато релсите се приближаваха до сградите толкова, че почти ги докосваха и обърсваха вратите, и разбра със сигурност, че следващата спирка е тъкмо след старата къща на Макс.

Надеждата беше слаба, но това бе място, което познаваше и където би могла да се съвземе. Тя притисна ръка към корема си и слезе от пълния трамвай на улицата. Приведе глава срещу шибания от вятъра дъжд и си вдигна качулката. Броеше къщите по цветовете на вратите им: черна, червена, черна, жълта. Когато се приближи до къщата на Макс, с лющеща се сива боя и величествена, макар и очукана фасада, вратата прещрака и се отвори на сантиметър. Тя пристъпи под портика и надникна: дървото беше подутото от влага, но резето определено се беше отдръпнало, още разпознаваше чипа ѝ.

Тя бутна силно. Изкривената врата застърга по пода и Карис се озова във вестибюла.

— Ехо? — извика тя несигурно.

Беше тихо и тъмно, с онзи влажен студ, който показва, че хибридните радиатори отдавна не са работили. Лампата във вестибюла липсваше, но по стените все още имаше рамки. Типично за Макс, той дори не ги беше нулирал както трябва при заминаването си. Тя изстена, когато една нажежена машина прониза корема ѝ.

Конденз покриваше вътрешната стъклена кутия пред нея, но в стария вестибюл беше мразовито. Тя намери опипом пътя до старата кухня на Макс и една идея започна да пуска корени в нея. Дръпна дръжката на шкафа под стълбите, но той също се бе подул и изкривил.

— Не — тя стисна решително дръжката, — ще се отвориш!

Дръпна с цялото си тяло и вратата зейна рязко, а Карис се блъсна в стената зад себе си. Къщата изскърца недоволно.

Джакпот: шкафът беше пълен със стари провизии от супермаркета, консерви и кутии с храна, а също и — тя търсеше именно това — болкоуспокоителни хапчета с отдавна изтекъл срок на годност. Карис глътна две без вода, после още две. Легнала край стената на коридора, отброи петнайсет минути, като се молеше лекарствата да подействат. Беше сюрреалистично да се намира отново тук, след като той си е заминал. Петнайсет минути по-късно все още я болеше и Карис глътна още две хапчета.

Тишина. Болката я прорязваше и Карис се зачуди колко ли болкоуспокоителни ще са ѝ нужни. Мисълта беше отрезвяваща. Тя повика парамедик по чипа си и се отпусна до стената. За да остане будна, се зае да брои орнаментите и отливките по старото дървено стълбище, водещо нагоре към спалнята на Макс. Помисли си как се бяха будили заедно в онази стая и той я викаше отдолу на закуска...

— Карис?

Гласът се донесе откъм входната врата. Някой заудря по дървото и натисна силно, вратата застърга по пода; Карис не беше заключила след себе си.

— Здравсти.

— Повикали сте помощ?

— Да. Благодаря.

Парамедикът ѝ помогна да пресече опасните трамвайни релси пред вратата и да се качи в чакащия хибрид. Тя отпусна глава на облегалката и впери поглед в къщата на Макс, сивата светлина на дъждовното небе беше прекалено ярка за зениците ѝ и тя започна да губи съзнание. Къде беше той? Медикът се приведе над нея да я закопчае, закривайки за момент светлината, и тя се върна към реалността. Той я попита за самолечение и Карис отговори замаяно.

— Опитайте се да останете будна — каза той и тя направи точно обратното.

Дойде на себе си с лице, притиснато в ъгъла на мъничка бяла стая, а болката беше толкова остра, че тя за миг се зачуди дали не се намира в ада.

— Толкова е млада.

Карис се обърна към собственика на гласа, който сякаш произнасяше адската европейска присъда, но той изчезна, когато от друга стая се надигна вой. Тя се сви в зародишна поза и стисна очи.

Усети как на вратата се появи фигура, но остана да лежи където си беше, наранена и уплашена. Болката се усилваше. Когато отвори очи, човекът изчезна, а малко по-късно се върна с друга фигура в бяла престилка. Слава богу.

Лекарят я прегледа, премери ѝ пулса и сложи ръка на челото ѝ да провери температурата.

— Карис? Чуваш ли ме?

Тя кимна, стиснала отново очи.

— Карис, тялото ти изхвърля три-А-то и то е заседнало.

Тя кимна пак и открехна леко очи.

— Точно това предизвиква контракциите, които изпитваш в резултат на помятането.

С крайчеца на зрението си тя видя как някой зад лекаря се сепна при тази дума.

— Добре.

— Трябва да го махнем. — Карис вдигна очи към лекаря. Той се зае да подготвя стаята, да подрежда стерилно оборудване, а после я обърна по гръб. Някой се приближи с колебливи стъпки, после се качи леко на леглото и придърпа главата на Карис в скута си.

Карис трепна.

— Ти си тук?

— Тук съм. — Макс ѝ се усмихна отгоре и тя даде знак на лекаря.

— Докторе... свръхдоза... халюцинации...

— Тук съм! — натърти Макс. — Лиляна ми каза да дойда. — Разтърси я нов ужасен спазъм и тя изхлипа. Макс я прегърна, оформяйки около нея нещо като защитна пещера. — Шшт, тук съм.

— Вероятно не си.

— Но съм.

— Готова ли си, Карис? — Лекарят кимна на Макс, че ще започва, и Макс хвана ръцете ѝ в своите, засланяйки я, доколкото може.

— Бъди смела.

Тя го усещаше как изгаря корема ѝ, все едно някой плетеше с вътрешностите ѝ. Лицето ѝ се изкриви от болка, вътрешна и външна, студена и гореща.

— О, боже.

Едно последно дръпване и лекарят отстъпи; беше свършил. Макс вдигна очи, докато мъжът оставяше вътреутробното три-А устройство в сива картонена купа, където то остана да лежи в локва кръв. Лицето на Макс стана пепеляво и той погледна пак надолу към Карис с малко неуверена усмивка.

14.

Трийсет минути

— Дали да не спрем да говорим, за да пестим въздух? — Карис ту включва, ту изключва светлината на фенерчето, насочила лъча към космоса. Накрая натиска бутона с палец прекалено силно и фенерчето изхвърква от ръката ѝ и започва да се отдалечава в чернотата. Тя посяга да го хване, въжето между двамата се изпъва и Макс изпъшква. Пръстите ѝ докосват дръжката, то се завърта и отлита извън обсега ѝ. — По дяволите.

Макс също се опитва да го улови, но не успява и за момент двамата се сблъскват.

— Извинявай.

Гледат как фенерчето се отдалечава и лампичката му проблясва при всяко обръщане към тях, а нажежената жичка се отразява в очите им. Но лъчът се стопява в космоса, светлината изчезва във вакуума.

Макс свива рамене.

— Та какво казваше?

— Чудех се дали да говорим, или не. За да пестим въздух.

— Разбира се, че трябва да говорим — казва той. — Не можем да падаме мълчаливо, за бога.

— „За бога“? Да не ставаш религиозен? — пита Карис.

— Нуждаем се от всяка помощ, която можем да получим. Кари.

— Няма да дойде никаква помощ, Макс. ЕКАВ...

— Нямам предвид тях.

— Кого тогава?

— Ако има бог...

— Не вярваш в това, Макс. Не и ти. Когато става дума за Европия, ти си от другата страна на оградата, не седиш в домовете на вратата да се молиш на Всевишния.

— Сега не сме в Европия.

„Изтъкваш очевидното“, мисли си тя, но не казва нищо.

— Знам само — казва Макс, — че тук трябва да мислим по-разкрепостено. Мисля, че трябва да се опитаме... да имаме вяра.

— Наистина ли?

Той кимва.

— Иска ми се да знам, че не сме сами.

— Но ти мразиш всичко религиозно.

— Не го мразя. Просто не го разбирам. — Макс се размърдва неловко, чуди се как да го обясни. — Като малък ми повтаряха, че религията разделя хората, кара другите да те мразят или да се боят от теб. Намирах за шантаво хората да вярват толкова силно в една приказка, а ако друга секта вярва в малко по-различна версия, това да се смята за нещо скверно. Толкова много войни са започнали по този начин.

— Знам. Вярата може да е странно нещо за хората, които не вярват.

— Но религията е нещо различно от вярата. В Европа е просто — или си от вярата, или не си. И ако бяхме от вярата, в момента щяхме да се молим.

— Мислех, че трябва да продължим да разговаряме един с друг — казва раздразнено тя. — Нали това каза току-що?

— Да. Не очаквам наистина да почнем да се молим.

Докато се носят неспирно през плътния здрач от звезди и скали, над Индийския океан под тях се образуват облаци, прокарвайки бяла ивица по синевата му. Карис въздъхва.

— Добре тогава. Моля те, кажи ми какво да направим, за да покажем тази вяра?

— Трябва да говорим — казва Макс — през оставащите ни минути. Трябва да говорим до самия край. За всички хубави неща, които са ни се случили.

— Ами лошите неща? Или тъжните неща? — Тя се запъва. — За времето, когато теб те нямаше?

— Върнах се.

Тя мълчи. Минават още няколко секунди.

— Имаме ли нужда от това? — казва той.

— От вяра ли?

— От фенерчето. — Той сочи към мястото, където то все още се премията в свободното падане на микрогравитацията.

Тя се засмива.

— О... Не. Не наистина.

— Малко късмет ще ни дойде добре — въздъхва Макс.

— Да не би вече да стигна до криза в новооткритата си вяра?

— Не, но е време за малко божествена намеса — казва Макс.

Поглежда към въздухомера ѝ. После поглежда своя и му прилява. — Или пък чудо.

— Макс — започва тя колебливо, — вярваш ли, че... искам да кажа, одева, докато гледахме падащите звезди, ти спомена Ана.

Той поглежда към нея и изчаква.

— Каза, че тя можело да е тук горе.

— Казах го.

— Значи вярваш, че Ана продължава да съществува по някакъв начин? — Той се замисля върху това, а Карис продължава: — Винаги си бил толкова сигурен, че религията е нещо, което се прави в името на другите, но тук...

— Няма рай и ад, Кари. Знаем това, защото сме идвали тук горе.

— Но когато се стигна дотам, ти каза...

Той кимва.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Това означава ли, че вярваш в живота след смъртта?

— Чел съм някъде — казва той, — че животът след смъртта е онова, което оставяме у другите.

Карис се замисля, извъртайки се от Земята, за да погледне през астероидното поле навън към звездите, тези точки светлина, които образуват гигантска паяжина, простираща се докъдето поглед стига.

— Ана изобщо не живя — казва тя. — Нямаше възможност да остави нещо след себе си. Нямаше дори тяло. Може би нямаше дори мозък.

Гласът му е тих.

— Ти и аз, тук навън, говорим за нея. За краткото си съществуване тя промени цялото ни бъдеще. Тя остава в нас.

Макс беше направил морковена торта специално за случая, но когато натисна звънеца на апартамента на крайморския булевард, знаеше, че този жест е слаба работа. Щом вратата се отвори, гласът му стана официален, а маниерите — сковани. Карис седеше на

тръстиковия си стол с висока облегалка, с гръб към стаята. Седеше неподвижно и се взираше през прозореца на балкона към морето.

— Здравсти.

— Здравей. — Тя не се обърна да го погледне.

— Донесох ти торта — каза той, знаейки, че това не са правилните думи. — Добре ли си?

Тя извъртя глава.

— Ти се върна.

— Да.

— В моето Войводство.

Той се замисли какво да каже и как да го каже.

— Радвам се, че Лиляна се обади. Бих искал да знам.

— Аз също се опитвах да ти се обадя — отвърна тя остро.

— Съжалявам. Пропуснал съм го.

— Седни — каза просто тя.

Макс влезе, сервира две парчета от морковената торта и се настани внимателно на дивана в тъмната част на стаята. Карис извъртя тръстиковия стол от морето и си взе чинийката с тортата.

— Искам да изясним нещо — каза тя, като отхапа от мекия блат със сметана. — Аз бях също толкова изненадана като теб да разбера, че съм бременна.

— Да — каза той внимателно.

— И не съм искала бебе, не и наистина. Само съм малко травмирана от процеса.

— Мога да си представя. А ти...?

— Така че тъгувам, но е някак странна тъга.

Макс се приведе напред.

— Какво имаш предвид?

— В това има наука: промяна на хормоналните нива, връщане на тялото ми към нормалното му функциониране. Но има и друго — загубих нещо, което не мислех, че желая, ако ти звучи смислено.

Той претегли думите си, мъчейки се отчаяно да не сбърка.

— Сигурен съм, че през живота си ще имаш шанс да го направиш пак, Кари. В правилното време.

— Може би. Един ден. — Тя остави чинийката на коляното си.

— Когато ти кажат, че не можеш да имаш нещо, мисля, че е съвсем човешко да започнеш да го искаш.

— Ето защо намирам вярата за объркваща — казва Макс; отчаяно търси начин да почеше някакъв сърбеж в скафандъра си, но без успех. — Прекарваш толкова време в чакане и молитви. Чакаш чудо.

— Вярващите са много търпеливи.

— Толкова е неудовлетворително. Не мисля, че бих могъл да прекарам остатъка от живота си така, в очакване на доказателство.

— Всичките двайсет и пет минути или по-малко?

Макс затваря очи.

— Вероятно.

— Значи сега си агностик? — пита скептично Карис.

— Предполагам.

— Не продължи дълго.

— Аз не казвам конкретно, че вярвам или не. — Макс подръпва ръкава на скафандъра си, опитвайки се да извърти китката вътре, да достигне някак си до плътта над нея. Тъканта се разтегля от дърпането, много по-тънка и гъвкава от старите, твърди версии на космическите скафандри. Той не може да стигне до сърбежа, затова почва да се чеше през податливата материя, наподобяваща водолазен костюм. — Просто имам нужда от някакво доказателство. Но не искам да го чакам през остатъка от живота си. Не мисля, че някога съм притежавал кой знае какво търпение. — След като е почесал сърбящото го място, издиша доволно. — Освен когато идвах да те видя всеки ден, опитвайки се да те убедя да се съберем отново — тогава бях доста търпелив.

— Хмм — казва Карис.

* * *

Седяха в същата стая, на същите тръстиков стол и диван, и през дебелото стъкло на балконския прозорец се чуваше тихото бучене на океана.

— Мислих за това — каза тя — и не те взимам обратно.

— Какво?

— Няма да се съберем пак.

— Защо?

— Не искам да се измъкваш всеки път, като стане трудно.

— Няма — каза той възмутено.

Карис повдигна вежда.

— Възникнаха трудности и ти изчезна. При първия признак за беда.

— Но се върнах в минутата, щом до мен стигна и най-слабият намек, че си в беда. Това все трябва да се брой за нещо.

Тя разклати кафето в чашата си и допря топлия порцелан до брадичката си, докато накрая усещаше единствено миризмата на костарикански зърна, а парата забули лицето ѝ като маска.

— Не. Съжалявам. Това е мил жест, също като морковената торта, но не.

Онази шибана морковена торта.

— Тогава какво?

— Възгледите ни са прекалено различни, Макс — каза тя. — Може би дори противоположни. Когато ти сложи край, каза: „Може би така е по-добре“. Беше облекчен.

Той кимна бавно.

— Все още мислиш, че сме прекалено млади. Все още мислиш, че връзките се получават само когато хората са по-възрастни.

Той кимна пак.

— Мислиш, че от двойките излизат по-добри родители, когато са по-възрастни.

Той се поколеба, после кимна за трети път.

— Ти вярваш изцяло в индивидуализма — заключи тя и направи физиономия.

— Така съм възпитан, Кари — рече отчаяно Макс. — В това са ме научили да вярвам.

— Но не и мен. Знам какво изпитвам към теб и бях готова да го кажа на всички. А ти дори не можеш да се насилиш да кажеш за мен на родителите си.

— Те няма да разберат.

— Добре — каза тя простиичко. — Аз определено не разбирам. А ти изрази много ясно своята позиция на рождения си ден.

Лицето му изглеждаше съкрушено.

— Но... аз не искам да не съм с теб. Искам да съм с теб.

Изглеждаше толкова разстроен, че Карис пропусна да се заяде, че е трябвало да помисли първо за това, обаче продължи да настоява твърдо на своето.

— Не, Макс. Както и да е, що за жена щях да съм, ако те оставех да се върнеш веднага след като си ме зарязал?

— Щастлива? — подхвърли той с надежда, но тя поклати печално глава.

— Я стига. Не искам връзка от разстояние, която прави и двама ни нещастни и същевременно противоречи на принципите ти.

— Чакай. Ти каза „що за жена щях да съм, ако те оставех да се върнеш веднага“. Това означава ли, че може да ме оставиш да се върна в бъдеще?

— Така ли казах? Не съм имала предвид това...

— Игрчки ли играеш? Опитваш се да ме накараш да се почувствам гузен? Защото, повярвай ми, аз вече се чувствам гузен, Карис. Да се върна и да те видя потънала в болка...

— Не са игрчки — прошепна тя. — Но не вярвам, че ще тръгнеш срещу това, в което вярваш, в дългосрочен план, само за да бъдеш с мен.

— Какво да направя, за да събудя вярата ти?

Тя се замисли.

— Не знам. Нещо голямо.

— Вече не виждам фенерчето — казва Карис. — Изчезна.

— Вероятно го е ударил някой микрометеороид и го е разпарчетосал.

— Тук има толкова много останки, отвратително е.

— Да не споменаваме ега ти огромното астероидно поле. Спомняш ли си каква паника предизвика, когато се появи?

— Да. Погледни нататък — казва тя и той обръща глава в посоката, накъдето сочи.

— Сатурн — казва изненадано.

— С невъоръжено око.

— Не би трябвало да го виждаме така поне още трийсетина години — казва тъжно Макс.

— Пръстените му. *Съсредоточи се върху пръстените.*

Той ѝ хвърля кратка, изпълнена със съжаление усмивка.

— Значи искаш да прекараме оставащите ни двайсет минути в приказки? — казва тя.

Той я поглежда.

— Да. Опитавме всичко възможно. Сега чакаме чудо.

— И не бихме искали никой от нас да се отчайва и да се предава.

— Точно така.

— Знаеш, че ще е по-бързо и безболезнено — казва тя, — ако си свалим шлемовете още сега. Спираме да дишаме и слагаме край, по свой избор.

Макс я поглежда с ужас.

— Не говори така — говориш като мен.

— Само че е вярно.

— Стига. Престани. Ти не говориш така. Използвай въздуха ни мъдро, с по-позитивни думи.

Тя го поглежда с очакване.

— Значи ще си говорим.

— Няма по-добър начин да прекараш последните минути от живота си — казва той — от това да говориш с най-хубавия човек, когото познаваш.

15.

„Нещо голямо.“ Макс беше мислил дълго и усърдно за това, като знаеше, че „цветя“ и „миниваканция“ няма да свършат работа.

Нещо голямо.

Тръгна си за Войводство 13, след като й обеща, че ще намери начин да я убеди и ще се върне да го докаже. Искаше му се да я целуне, но вместо това сложи неловко ръка на рамото ѝ, докато се сбогуваше, а тя седеше и се взираше в сивото море от тръстиковия стол, все още потънала в скръб. Карис го потупа по ръката, сигурна, че този път вече между тях е свършено.

Нещо голямо.

Той мислеше върху това, докато работеше с екипа за генериране на хранителни вещества от органична и неорганична материя, човъркайки разбитите хондрити, паднали на Земята при метеоритните дъждове. Мислеше си за грешките, които беше допуснал с Карис, и същевременно работеше с геолозите и научаваше за астероидите повече, отколкото някога бе подозирал, че е възможно за един управител на супермаркет.

Всяка вечер се прибираще вкъщи и се взираше в СтенРеките, празни, тъй като Карис отказваше да отговори на обажданията му и да свърже стаите им. Намираще утеха в това да помага отново на хората в хранителните им запитвания по ОбщУм — контакти, които бяха встрани от реалния живот, но все пак представляваха някаква човешка връзка. Наслаждаваше се на тези моменти, седнал в просторния студен апартамент, даден му в това Войводство, който така и не беше декорирал, защото всяка снимка пронизваше паметта му като нож.

Нещо голямо.

Карис го изхвърли от ума си, когато изпълзя от крайбрежната си дупка и се върна към градския живот, на работа в местното подразделение на ЕКАВ. Усещаше познатото трепване, когато си поръчваше зеленчуци на механичния сервитьор, а той даваше грешка и

тя се оглеждаше за някой, с когото да се посмее, но не откриваше никой развеселен. Усещаше по-силно трепване, когато минаваше покрай тайния вход на обсерваторията: оградата с лилиите беше опасно ръждясала и хлътнала, а живият плет беше покрил портата.

Една вечер се чу сигнал за получено съобщение от Макс и в момент на слабост тя поддаде също като ръждясалата ограда от ковано желязо.

„Здрасти.“

„Ciao.“^[1]

„Ça va?“^[2]

„Que tal?“^[3]

„Bene, grazie“^[4], написа тя в отговор и се заусмихва от разиграването на нещо познато; звукът на бибипканията, прескачащи между тях, беше като едно време. „Et toi?“^[5]

„Не ме карай да изпробвам германските ти езици“, написа той.

„Или новия ми гръцки.“

„Как си?“

Тя направи пауза, пишеше много бавно и демонстративно, така че той да вижда. Думите бяха добре претеглени и тя избра малко по-различен шрифт, който запулсира в лилаво на стената от син текст, преди да се разтвори съвсем.

„Липсваш ми.“

„Най-последно! — отвърна той. — Защо се забави толкова?“

„Време.“

„Е, време беше.“

„Защо?“

„Защото се каня да направя нещо голямо.“

Срещнаха се на летището. Несигурността ги смущаваше. Навсякъде около тях приятели и семейства се поздравяваха радушно. Макс понечи да я целуне, а тя посегна да го прегърне, така че в крайна сметка той докосна с устни косата ѝ. Тя се отдръпна и го погледна.

— Искаш ли да опитаме пак?

— Да. — Той пусна торбата си на пода, направи широк кръг около близката колона и се върна при нея с протегнати ръце. Притегли я нежно в прегръдка, сложил ръка на тила ѝ, и се целунаха.

— Така е по-добре.

— Много по-естествено е — съгласи се той. — Вероятно е подсказало на тези хора, че сме врели и кипели в това. — Но Карис забеляза с изненада, че той не се отдръпна.

— Така е — каза тя. — И какво правим тук? — попита смутена, но доста щастлива.

— Тук сме, защото ти си единственият човек, който мога да си представя, че ще ме изтърпи — каза той. Огледа се: намираха се на летище между техните две Войводства, неутрална територия. Нямаше ресторанти, нито магазини и изглеждаше наистина затънтено. Той посочи към „Заминаващи“. — Натам.

— И къде отиваме?

— Войводство 2.

Качиха се на совалката и стъклените врати се затвориха. Совалката беше по-малка от онази, с която бяха пътували до Войводските игри в Австралия, тъй като щеше да измине много по-късо разстояние. Макс дръпна колана ѝ и я закопча.

— Време е да се запознаеш с родителите ми.

Беше хубав квартал в главния град на Войводство 2, с булеварди с тухлени къщи и редици дървета, чиито корени стърчаха през паважа. Покрайнините бяха добре поддържани и по-слабо разрушени от централната част. Имаше останали цели стени и фасади, често без модерно укрепване. Двамата минаха през акри от пирен в северната част на града, за да стигнат дотам, и Карис се оглеждаше впечатлена, възхищавайки се на естествените езерца.

— Откога живеят тук родителите ти? — попита тя, докато вървяха през един квартал, по-скоро селце с оригиналните решетки на прозорците, високо на един хълм, и Макс погледна към нея.

— Те все още участват в Ротацията.

— Разбира се — отвърна тя. — Значи по-малко от три години. Хубав район.

— Братчето ми е с дихателно заболяване, така че те имат специално предписание да живеят в ниско замърсени Войводства, за да му е по-лесно да диша.

— Няма ли да е по-добре да живеят извън градовете?

Макс хвърли поглед към красивото зелено селце.

— Това е компромисният вариант. Живеят тук, защото е близо до болницата.

Свиха наляво и Карис вдигна раницата на гърба си, докато вървеше надолу по хълма. Далеч в подножието му видя сияйния бял куб на окръжната болница, модерна и чиста редом със старите къщи от червени и жълти тухли. Макс сви в една спретната градина малко преди куба и я изчака да го настигне, преди да почука на вратата.

— Готова ли си? — попита я.

— Вече е прекалено късно да казвам „не“.

Едно мъничко копие на Макс отвори лъскавата червена врата и още преди Карис да зяпне от приликата, той го беше грабнал в мечешка прегръдка.

— Мак!

— Аз съм. — Макс се засмя и добави: — Пораснал си. На колко стана вече?

— Седем. — Момчето грейна в широка нащърбена усмивка, а Макс го грабна и го залюля между краката си. То се заизвива от удоволствие. — Ами ти?

— Четири пъти по-стар от теб. Загубил си някои зъбчета, момко.

— Диего ме бутна от космическия кораб.

— Космическият кораб?

— Катерушката в детския парк.

— Детският парк? — Макс не можеше да навакса.

— Диего ме бутна от катерушката в детския парк и долните ми зъби паднаха.

— Ясно. — Макс остави детето на крака и то ги загледа любопитно.

— Това е най-добрата ми приятелка Карис. Карис, това е най-добрият ми брат, Кент.

— Здравей, Кент — каза тя сериозно и Кент погледна объркано Макс.

— Момиче?

— Момиче — заяви Макс.

Кент се изплъзна от хватката му и се втурна в къщата с викове:

— Мамо, татко, Макс дойде. Мамо? Татко? Макс дойде. И познайте какво? Довел е момиче.

Влязоха след момчето. Макс го грабна и го метна на рамо.

— Защо е толкова изненадан? — прошепна Карис.

— На седем момчетата едва започват да осъзнават, че момичетата са „различни“ — прошепна в отговор Макс. — Идеята, че си ми най-добра приятелка, е зашеметяваща за него. — Остави Кент, понеже един мъж се приближи към тях, разперил ръце. — Здравсти, татко. — Сложиха ръце на раменете си в официална версия на разпространения поздрав, после Макс се обърна към Карис. — Карис, това е баща ми.

Тя забеляза, че той представя баща си на нея, а не обратното, но не го направи на въпрос.

— Радвам се да се запознаем, сър.

— Наричай ме Праней, моля те. — Бащата на Макс вдигна ръце за поздрав. Беше от онези мъже, чийто интелект ги кара да изглеждат отнесени или сдържани. — Карис — от уелски произход?

— Точно така.

— И с какво се занимаваш?

Тя се усмихна на това явно минаване по същество.

— Пилот съм.

— Много добре — каза той. — Търговски? Военен? Хуманитарен?

— Космическата агенция.

— Много добре. — Одобрението го размекна малко. — Наистина много добре. Аз самият се занимавам с логистика. Храня Войводствата. Управлявам Ротационните ресторанти и супермаркети.

— Божичко. Всичките ли?

— Много от ресторантьорските вериги, да. А също и по-малките супермаркети.

— Уха. Всъщност се запознах с Макс в един такъв.

— Войводство 6? Струва ми се, Максимилиан го беше оформил в модерен ретро стил.

Карис кимна. Опитваше се да проумее защо човек, който управлява всички Ротационни ресторанти, няма да сложи сина си за готвач в един от тях, а в същото време Кент се мотаеше в краката на стареца, перчейки се, както правят хлапетата, преди видимо да оклюмат от престорена скука, когато вниманието се измести от тях.

— Самолети ли караш? — попита я Кент. Отблизо тя забеляза, че има прозрачна кислородна щипка на носа, която му помага да диша.

— Главно совалки — отвърна тя.

— Супер!

Макс посегна да разроши косата му и Кент хукна нанякъде, изпълнен с нов прилив на енергия от този жест на внимание.

— Елате — каза Праней и ги поведе към кухнята. Къщата беше укрепена с обичайния за Европия интериор от стъкло и стомана. — Да направим на този пилот чаша чай.

— Трябваше да се сетя, че това ще му хареса — прошепна Макс, като сложи ръка на кръста ѝ, за да я насочи към дъното на скромния дом. — Баща ми се възхищава единствено на усърдния труд и успеха и като казвам „единствено“, имам предвид точно това.

В кухнята една дребна женица седеше на масата и плетеше.

— Здравсти, лельо Прия — поздрави я Макс.

Тя вдигна поглед зашеметена и зарадвана.

— Максимилиан. Какво удоволствие.

Седнаха на масата и бащата на Макс, едър здравеняк, зашета около плота, сложи пакетчета чай в чашите и наля мляко с официалност, която говореше за стара традиция.

— Захар? — попита той и Карис поклати глава. — Добре. Сладкото е признак на слабост.

Тя издиша с облекчение, обзета от чувството, че е минала някакъв неизречен тест, и прие благодарно чашата.

— А за теб, синко?

Макс мразеше да го наричат „синко“. Баща му винаги го караше да се чувства малък. Отказа чая.

— Не си се променил. Виждам, че топлите напитки още не ти понасят.

Макс се зачуди защо възприема една такава маловажна оценка като провал и сви рамене.

— Ще си наляя вода. Къде е професорката?

— Ще слезе след малко. — Той седна на масата и фигурата му изпълни стола, който изскърца от напрежение. — Е?

— Е — повтори Макс и отпи от водата.

— Какво те води тук?

— Исках да ви запозная с Карис — каза Макс, без да откъсва поглед от чашата с вода.

Баща му не каза нищо, но Карис видя, че китката му помръдва, докато пише нещо на флекса.

Секунда по-късно чуха горе да се отваря врата. След малко една внушителна жена с прошарена коса, хваната на кок, влезе в кухнята и сложи официално ръка на рамото на Макс, после отиде до плота.

— Кафе. — Обърна се към Карис и продължи: — Трябва да ми простиш — в момента съм на нощни смени и си почивах горе. — Кент рикошира в кухненския шкаф и се блъсна в Алина и докато тя го хващаше да го задържи, Карис отново бе поразена колко прилича той на Макс. — Баща ти каза, че трябвало да слеза.

Макс вдигна чашата си от масата.

— Исках да ви запозная с Карис.

Очите на родителите му се срещнаха.

— Тя е пилот — каза баща му, а Кент добави с явно възхищение:

— Кара космически совалки.

— Аха — каза майка му. — Здравей, Карис. Виждам, че си си спечелила пълното одобрение на моите момчета.

— Аз... — Карис се запъна, а Макс заби поглед в масата, ухилен. Всичко това беше прелестно неловко.

— Откога работите заедно? — Праней сръбна от чая си.

— От Ротацията ми във В-6 — каза отчетливо Макс, — и пак оттогава сме двойка.

В кухнята настъпи тишина.

— Двойка ли?

Кент се изсули от стаята и включи откритата медия в малкия хол, която оживя с шум.

— Много си млад — каза скептично майка му.

— Не чак толкова. — Макс хвана ръката на Карис. — Достатъчно възрастен съм, за да знам.

— Да знаеш?

— Опитах без нея и не се получи. — Макс се облегна и само леко треперене издаваше нервността му. — Така че ще продължим да сме заедно.

Бащата на Макс не каза нищо, само посръбваше от чая си. Майка му се заигра със сребърната гривна на китката си; гледаше как леля

Прия плете и куките ѝ тракат, усилвайки напрежението.

— Защо не отидем в хола? Там е по-удобно.

— Разбира се — каза Макс, без да пуска ръката на Карис. — Както предпочиташ.

Майка му тръгна към предната стая и след бързи преговори с Кент момчето изключи игрите и затрополи нагоре по стълбите с две нови монети, дрънкащи в джоба му. Бащата на Макс излезе от кухнята, без да обели и дума. Карис стана и Макс я поведе към хола, като се усмихваше сърдечно. Двамата се настаниха на мекия диван.

— Удобно е — каза Макс, като подскочи няколко пъти върху пуха. — Новият ви диван ми харесва.

Майка му го удостои с усмивка, след което си пое дъх и насочи вниманието си към Карис.

— Значи сте се срещнали във Войводство 6?

Карис кимна.

— И ти все още си там? Макс се е преместил.

Карис кимна още веднъж.

— Аз съм във Втория жребий.

— Защо изобщо си мислите, че ще успеете да останете заедно, докато получите възможност да се движите през Ротациите като семейство? — Тя премести поглед от Карис към Макс. — Не можете да подадете молба още цяло десетилетие. Това е много време.

— Така е — каза тихо Карис, — но мислехме да опитаме.

— Не можете. Това е против правилата.

„Нещо голямо.“

— Карис още не го знае — каза Макс, — но всъщност сме на път за централното Войводство. Ще поискам отмяна на Правилото за двойките.

Стаята сякаш избухна от реакцията и Карис се вцепени от изненада. Разкритието на Макс я беше халосало право в лицето: допреди секунди тя си мислеше, че неговият жест — „голямото му нещо“ — е да я доведе тук, да се опълчи на семейството си. Никога не си бе представяла, че ще го направи, но пък да оспори правилата на Войводства — това беше нещо съвсем различно.

Бащата на Макс, който през цялото време беше мълчал, изглеждаше на ръба на апоплектичен удар.

— Татко?

В отговор той избухна:

— Защо винаги трябва да оспорваш всичко? — Макс се опита да заговори, но Праней го прекъсна: — Какво ти дава това право? Защо си мислиш, че ти знаеш най-добре? Защо се противиш на правила, които имат за цел да те предпазят?

— Но, татко. — Макс вдигна ръка. — Правилата се променят, ако достатъчно хора го искат. Трябва да надигна глас. Системата работи, защото...

— Системата работи, защото хората като мен и майка ти се подчиняват на правилата. — Бащата на Макс се изправи и колосалната му фигура надвисна над Карис и Макс на дивана. — Само защото нещо не ти изнася, не означава, че е неправилно, Макс. Тези правила са измислени от хора с много по-голям опит от твоя. Престани да се държиш като дете.

— Татко, това е...

— Глупаво момче. — Гласът на баща му се понижи със стотина децибела. — Хиляди са загинали, за да можеш ти да си живееш този приказен живот.

— Приказен ли?! Онези хора са били от първото поколение. Ти си от второто. Не мислиш ли, че животът може да е различен за мен, за моето поколение? Наистина ли вярваш, че светът още е същият като по времето, когато си бил малък?

— Не смей да наричаш дедите си „онези хора“! — Баща му вдигна ръка към челото си. — Баба ти — високо уважавана личност — е променила социалната динамика завинаги. Брат ѝ бил убит в бойните действия. Сестра ѝ — моята леля — получила наранявания за цял живот и била психически травмирана, докато управлявала хуманитарна болница по крайбрежието на Флорида. Те пускали бомби с помощта на дроне, даже без истински хора — нямало никой достатъчно смел да го направи от свое име...

Макс стоеше мълчаливо, както всеки път, когато баща му говореше за рода им.

— Съжалявам. Не оспорвам цялата система, татко. Не оспорвам Войводствата.

Праней вдигна гневно ръце.

Карис потресена се взираше в пода.

Макс се надигна тежко на крака.

— Винаги си ме учил, че индивидуализмът е много ценен — каза той, застанал срещу мъжа, който го бе отгледал. — Казвал си ми да правя всичко в свое име — това не включва ли и подчинението на правилата? Не бива ли да преценявам всяко правило и да решавам дали е подходящо за мен? Хората, които сляпо вършат каквото им наредят, без дори да се замислят защо — не мога да си представя, че те са щастливи.

— Разбира се, че са. Ние живеем в съвършен свят, а ти някак си пак не си доволен. — В думите му имаше такава мощ, че Макс направи крачка назад.

— Аз...

— Ако не ти харесват правилата, трябва да се махнеш. — Баща му го блъсна към вратата. — Трябва да напуснеш Европа.

— Не е честно. Аз вярвам във всичко, което правим. Във всичко освен — той плесна с ръце — Правилото за двойките.

Праней отвори вратата и даде знак на Макс да се маха.

— Ти не разбираш.

— Мамо...

— Не, Максимилиан — каза тя.

— Мамо, аз я обичам.

При тези думи Карис се изчерви, но майка му не млъкна.

— Това ще отmine. Плътското желание винаги отминава и после можеш да продължиш напред като всички други. Когато улегнеш, ще срещнеш някоя, с която наистина искаш да прекараш остатъка от живота си. Можеш да имаш интелигентни, здрави деца. Но ако не останеш силен и ако не премислиш хубаво нещата, няма да си в състояние да се върнеш назад. Не можеш да заличиш грешките на младостта си — трябва да се довериш на по-възрастните поне за това. Наистина ли ще пренебрегнеш съвета ни?

— Вие не ме слушате...

— Съжалявам, Макс, но няма да намериш подкрепа тук. Не и докато не постъпиш по правилния начин. — Тя го погледна с очакване.

След кратка пауза той поклати глава. Алина застана до съпруга си на вратата и даде знак на младата двойка да си върви. Щом Макс и Карис излязоха, тя бутна входната врата и ключалката се затвори с щракване.

Карис сложи ръка на рамото на Макс, който седна на бордюра, явно изненадан колко зле е протекло гостуването им. Изхвърлен от фамилния дом, победен...

Наистина ли щеше да го направи? Макс се зачуди дали да почука и да поднови спора, или засега да остави нещата така.

Гледаше как здрачът пропълзява по белия куб на болницата и светлината бързо гасне. Леля му се появи сама на еркernия прозорец, лицето ѝ бе мрачно. Той пристъпи към нея. Тя мълчаливо допря пръст до устните си, после долепи разперена длан до стъклото.

Макс вдигна ръка и я сложи срещу нейната. Жестът на китката ѝ задейства чипа в стаята зад нея. Снимки, които Макс никога не бе виждал, изпълниха рамките на стените и той ги загледа объркано, местеше очи от рамка на рамка, от образ на образ. Леля му и брат ѝ — бащата на Макс, много радостни, но изтощени, държат звездите на Европия, с море от синьо-жълти флагове зад тях. На друга снимка бяха с дядо му, и тримата грейнали в усмивки пред една светеща червена табела, на която пишеше „Супермаркети Фокс“. Леля му и човек, когото никога не беше виждал, седяха заедно в хибриден камион, натоварен догоре с прясно нарязани зеленчуци. Леля му на някакви ранни Войводски игри, уловена в радостния момент, когато аплодира, със същия мъж до себе си.

Образите се разпадаха и се появи една последна снимка на леля Прия, нещастieto я открояваше като тъмно петно върху екрана. Тя сви рамене и свали ръката си.

— Не разбирам.

Тя махна към стените зад себе си, без да се обръща, а гласът ѝ премина през стъклото като шепот.

— Подчинението на правилата е в кръвта ни. Но това невинаги ни прави щастливи.

[1] Здравей (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Как си? (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Как си? (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Добре, благодаря (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Ами ти? (фр.). — Б.пр. ↑

16.

Петнайсет минути

Карис потреперва.

— Студено ми е.

Температурата в космоса варира силно и сребристите им скафандри са програмирани да я следят и непрекъснато да регулират отоплението.

Макс поглежда своя термометър.

— Усили си термостата. Той би трябвало да го направи автоматично, но спадът е голям. Усили го.

— Добре. Готово. Ами твоят?

— Моят го направи сам — казва той.

— Хм. — Тя поглежда собствения си термометър и почуква по екрана, като че ли това ще промени нещо. — Надявам се, че няма за капак на всичко и скафандърът ми да се повреди.

Макс прави физиономия; мисли си за неуспешния си опит с изпускането на кислород от раницата ѝ.

— Надявам се, че не е по моя вина.

— Сигурна съм, че не е. Просто скапаният ми късмет. — Карис пак потреперва. — Още ми е студено.

— Ще се стоплиш, термостатът вече е нагласен. Освен това скоро пак ще излезем на слънце.

— Човек би си помислил, че като имам скафандър, направен специално за мен — тя посочва името си избродирано под синята емблема на ЕКАВ, — най-последно ще ми е топло.

Макс започва да разтрива ръцете ѝ в опит да я сгрее, от китките към раменете и обратно, макар че изолираните скафандри правят това безсмислено.

— На теб винаги ти е студено. Помниш ли при тренировките? Трепереше от студ. — Не споменава колко ужасно бе за него да гледа как Карис тренира в басейните на ЕКАВ — преживяваше наново инцидента от Войводските игри всеки път, когато тя останеше под вода секунда по-дълго от нормалното.

— Потопена в течение на часове във водолазен костюм? — Тя махва около себе си. — Всъщност това е идеалната среда за имитация на космоса. Кой да знае?

— Вероятно имаш лошо кръвообращение. — Той се извърта обратно. — Ръцете и краката ти все са студени.

Карис пренебрегва закачката и се усмихва.

— Сигурно астероидното поле влияе на термометъра, защото скалите постоянно ме засенчват. — Оглеждат натрошените сиви астероиди, някои от тях рязко отчупени на местата, където са се сблъскали. — Да не споменаваме междупланетния прах, който е задръстил системата ми.

— И моята — промърморва той, проверявайки пак термостата си. — Колко време ни остава?

— Тринайсет минути — казва тя, старае се да скрие ужаса в гласа си. — Числото на лошия късмет според някои.

— Не съм сигурен, че късметът има нещо общо — казва замислено Макс, докато покрай тях прелита един микрометеороид, насочен към Земята. — Освен ако не мислиш, че ние сами си създаваме късмета със своите избори...

* * *

Родителите на Макс не желаеха да отстъпят. Въпреки всичките му обаждания, съобщения и нови посещения, баща му отказваше да се появи на вратата. Майка му се вгълби изцяло в работата си. Обзет от отчаяно желание да види още веднъж Кент, преди да си тръгнат, Макс измъдри план, за да открадне малко време с момчето.

— Той прекарва половината от времето си в болницата — каза на Карис, докато седяха в местния Ротационен ресторант. — Майка ми работи върху лекарство. Чувства се виновна, защото болестта му се влоши, когато се преместиха в Македония заради работата ѝ — замърсяването там едва не го уби. Войводство 19 — добави той в последния момент.

— Затова ли не се е включил в Ротациите?

— Точно така. Казаха, че ще се премести, когато се подобри, като поотрасне малко — рече Макс. После в гласа му прозвуча копнеж: —

На неговата възраст аз вече живеях сам.

Пристигна до белия куб в края на часовете за визитация и се шмугна през вратите, докато последните посетители се изнизваха. Кривна наляво към стаята за персонала, когато пазачът се скри зад един ъгъл. За миг се замисли дали да не грабне бяла престилка, както би направил един свестен нарушител, и да се престори на лекар, който чете бележки за пациентите, но после си спомни колко безполезна ще е една дреха от стерилен бял памук, за да го прекара през биометричните чипове и проверки на медицинския персонал. Плъзна очи по тукашния ОбщУм, търсейки запитвания, насочени към майка му, като се молеше в отговорите ѝ да има геотаг. Нямаше.

Чу някаква група в коридора и сви към шкафчетата. Обърна се към едно от тях, сякаш се канеше да сканира чипа си. Влязоха пет медсестри, свършили смяната си и изморени, но все пак в добро настроение. Щом се появи и последната, бърбрейки енергично, Макс се обърна, като гледаше да стои с гръб към групата, улови вратата в последния момент и се промуши през нея. Точно срещу входа за персонала имаше старомодна бяла дъска, на която с маркер беше начертана неравна таблица. Той се загледа в нея и откри онова, което търсеше: името на майка му (и ранга ѝ) и списъка на пациентите ѝ. Иззад ъгъла се появиха още медицински служители и Макс забърза към асансьора, като сканираше картата на болницата. Качи се на последния етаж.

Тук беше тихо и докато вървеше по коридорите между частните стаи и отделенията, а по СтенРеките играеха пъстри картинки, Макс малко се поуспокои. Едно мече подскачаше по стената редом с него. Когато Макс стигна до стаята на Кент, мечето се стрелна през рамката на вратата. Той махна с ръка да го пропъди и бутна вратата.

— Здравсти, приятел.

Кент отвори замаяно очи и се усмихна.

— Здравсти, Макс.

— Как си?

— Получавам паричка за всяка нощ, която оставам тук — каза момчето.

— Браво на теб. Колко получи за този преден зъб?

— Шоколад.

— Бива те в преговорите. — Макс се пхна в стаята и седна в креслото до брат си. — Искях да те видя, преди да духна от града.

Кент го изглежда сериозно.

— С момичето ли?

— С момичето — потвърди Макс.

— Мама и татко много крещяха.

Макс прехапа устна.

— Знам.

— Искан ми се да можех да те виждам по-често.

— И на мен. Сега работя за Космическата агенция.

— Ти си единственият, който ме прегръща.

— Ще идвам по-често, приятел — обещавам. — Сърцето го болеше и Макс пригладя меката косица настрани от челото на Кент. Момчето се бореше със съня, а вероятно и със солидна доза медикаменти. Макс се приведе напред и се подпря на леглото, продължаваше да гали нежно косата му, докато Кент се унасяше в сън...

— Как влезе тук?

Макс се събуди със сепване и откри майка си да стои ядосана над леглото.

— Още нарушения на правилата — каза тя. — Какви ги вършиш?

— Дойдох да видя Кент — каза простичко той, като се намести в креслото и погледна нагоре към нея.

Тя разпери пръсти, за да отвори проекцията на медицинските записки на момчето в края на леглото.

— Той изтърпя достатъчно. Не е нужно да знае какво планираш.

— А може би трябва.

— Не.

— Не на теб се пада да решаваш това.

— Не искам да омърсиш и него с действията си — сопна се тя и Макс сведе очи, ужилен. — Той ще бъде парий, когато хората разберат какво си направил.

Събрал кураж, Макс каза:

— Трябва да го прегръщаш по-често.

Тя изключи проекцията.

— Благодаря ти, Максимилиан, но нямам нужда от съветите на някой като теб.

Макс трепна.

— Защо? Защото съм млад ли? Точно такова ограничено мислене ще погуби Войводствата.

— Не, ти си този, който ще погуби Войводствата.

Той приглади перчема на момчето върху челото му, без да го събуди, и каза тихо:

— Това е социална демокрация, професоре. Може пък да открием, че хората са съгласни с нас, а не с вас.

Тя присви очи.

— Дълбоко се съмнявам. Европия е усъвършенствана от *опитно* централно правителство от експерти, които са определили правилата въз основа на това какво действа за *мнозинството*.

Макс се приведе напред.

— Ами ако грешите и тя има нужда от допълнително усъвършенстване? Не можете да натрапвате отживели правила на всички — Европия работи, защото хората *избират* да следват правилата. Ние преценяваме различните начини на живот и избираме този. Не мислиш ли, че това е истинският смисъл на утопията? Европия би била наистина гадно място, ако хората като мен загубят любопитството си и престанат да питат защо имаме такива или онакива правила. По-добре да сме мъртви, отколкото да не сме любопитни.

Тя се засмя.

— С каква лекота ръсиш псевдофилософски баналности за смърт и избор. Скоро вече няма да имаш избор. Колко време мислиш, че ще мине, преди да си принуден да правиш неща за нея, вместо за себе си? „В чие име“, Макс?

Той прегърна спящото телце на Кент и го целуна по бузата, вдиша миризмата на талк.

— По-добре да тръгвам.

— Да, трябва. С нетърпение чакам да продължим темата, като дойдеш на себе си — надявам се, преди Представителите в Голямата централна зала да те изгонят заради дребнаво заяждане.

Той хвърли последен поглед към брат си, а после мина покрай майка си, без да каже и дума.

Гарата гъмжеше от пътници, по СтенРеките течеше неспирен поток информация за пристигащи и заминаващи. Макс се оглеждаше разтревожено за Карис. Две студени ръце се плъзнаха по лицето му и му закриха очите.

— Или ме ограбва дванайсетгодишно дете — каза той, — или това са мършавите китки на момиче, което познавах някога. — Завъртя се към нападателката си. — Сега то е мъртво. Хладнокръвно убито след неуспешен грабеж на една гара. Много тъжна история.

— Ужасно. — Карис го целуна по бузата. — В наши дни престъпниците приемат какъв ли не облик. Деца, красиви жени — тя отметна косата си, — всякакви.

— Красиви, а? — Той вдигна багажа им. — Хайде, че ще изпуснем твой хибрид.

— Видя ли се с Кент?

— Да.

— Добре ли мина?

— Да.

Карис подозираше, че едносричните отговори означават друго, но не настоя.

— Е — каза той. — Успяхме да разменим някоя шега.

— Да. — Тя го погледна. — Но ако го изтъкваш всеки път, когато го правим, никога няма да продължим напред.

— Какво имаш предвид?

— Хайде да не се взираме във всяка дреболия, за да видим дали още има нещо между нас, дали се обичаме, дали някога ще се съвземем от раздялата. Ако го правим, това ще убие връзката ни. Ще умрем.

Макс не каза нищо.

— Така че нека се върнем към шегите, да гледаме леко на нещата и да отидем да свършим тази дреболия, която би могла да промени живота на всички на нашата възраст.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Макс и вдигна багажа. — Идеалният сценарий да запазим безгрижния тон.

Отидоха до перона. Боботещите двигатели обвиха вагоните и пътниците в кислородна мъгла, създавайки атмосферата на парен влак

от деветнайсети век, който се кани да потегли от провинциално градче. Тукашният град беше всичко друго, но не и това: залязващото слънце пламтеше зад стъклото на гарата, а бледата синева над тях се бореше с червения пожар в небето на запад.

Влакът беше препълнен. Карис и Макс се настаниха на седалките, тапицирани в бледосиво, и си сложиха коланите.

— Готов ли си? — попита тя и той усети, че няма предвид пътуването.

— Да. — После добави: — Сигурна ли си?

— Разбира се. — Тя се намести удобно, докато влакът потегляше, и усети нещо като ритник в корема, докато хибридът набираше скорост. Ускорението я притисна назад към седалката. Скоро градът се изгуби от поглед и прозорците се изпълниха с ниви, осеяли полето като шарени кръпки: кафяво, зелено и яркожълтото на рапицата. — Мразя го тоя цвят.

Той се засмя.

— Странно е да мразиш такова нещо.

— И името му мразя. Надявам се поне един ден утопията да премахне подобни социални изстъпления^[1]. — Тя се загледа как нивите се носят покрай тях.

— Винаги ще има прекършени хора, независимо как работи обществото.

Помълчаха известно време, докато влакът навлизаше под Ламанша. После Карис попита:

— Макс? Защо го направи?

— Кое — това ли?

Тя кимна.

— Достатъчно ли щеше да е просто да кажа на семейството си за нас? — попита Макс.

— Да — отвърна Карис. — Щеше да е достатъчно.

Той поклати глава.

— Щеше да е достатъчно засега.

Пак се умълчаха. Гледаха как пейзажът преминава в яркото зелено на континенталните ниви.

— Мислиш ли, че сме егоисти? — попита тя.

— Защо?

— Задето искаме да променим правилата само въз основа на чувствата си.

Той се замисли, после каза:

— Щом ние се чувстваме така, вероятно и други се чувстват — или биха се чувствали, ако им се удаде възможност.

— Дори ако в момента всички искат само да спят с когото им попадне — както правеше ти?

— Ей. — Той зарови ръце в косата й. — Не обиждай.

— Извинявай. Но ти си идеалният ни обект за анализ.

— Мисля, че трябва да дадем на всички шанс да се почувстват като нас.

Не мина много време преди хибридът да навлезе в централното Войводство. Карис се зазяпа очарована.

— Тук имат акведукт като моя — каза тя, — само дето не е стар и рушащ се. По средата на града.

— Той охранява централните сгради — те са самозадоволяващи се единици.

— Иха! — Модерни язовирни стени се издигаха високо над главите им, сводестите стени на акведукта приличаха на защитни съоръжения, а резервоарите отвън — на средновековни крепостни ровове. — Невероятно е.

Докато минаваха през площади, заобиколени от спретнати кафенета и езикови лаборатории, веещите се дигитални флагове напомниха на Карис за Войводските игри.

— Просто ще се появим или как? — попита тя.

— Не — каза той, докато я водеше през трамвайните линии. — Записал съм час.

— При кого?

Той спря.

— При Представителите, Кари. Ще говорим в Голямата централна зала.

— Наистина ли? Мислех, че ще се срещнем в някоя странична стаичка.

— Те се интересуват от онова, което имаме да им кажем.

Тя приглади скришом косата си. Забеляза, че Макс е облечен по-спретнато от обикновено, с бледосиня риза.

— По-добре да не ги караме да чакат.

В другия край на най-големия площад се издигаше бяла сграда с титанични размери. Десет елегантни бели колони отпред крепяха големия фронтон. Цялата структура беше затворена в подсилено стъкло, обратно на обичайната архитектура на Войводствата, за да я пази за потомствата. Върху триъгълния фронтон, датиращ още от Европейския съюз през 2000 г., беше изписано официалното мото на Европия: „Единни в многообразието“. Двамата минаха заедно през големия вестибюл, където стъпките на всеки човек — а такива имаше много — отекваха от мрамора.

— Виж. — Макс посочи към ъглите. — Чипови скенери.

— Не съм изненадана — сигурността сигурно е от първостепенна важност тук.

— След Америка.

— Да.

Отидоха до рецепцията и се регистрираха, протягайки китките си към четците на чипове и фиксираните флексове, за да потвърдят самоличността си. Този на Карис светна зелено, избибипка приветствено и турникетът се отвори.

— Добре дошли в Страната на чудесата — каза Карис и мина през вратата на сложната охранителна система.

— Ъ?

— Ти никога ли не четеш?

Макс направи физиономия.

— Обичам да гледам историите на екрана.

Тя се засмя.

— Значи всеки път, когато се позовавам на някоя книга, просто се преструваш, че разбираш?

— Да. — Той мина след нея и вратата светна, докато сканираше цялото му тяло. — Можеш да си вириш носа колкото искаш, момиченце, но ти си тази, която гледа анимации, когато се опитвам да съединя стаите ни по СтенРеките.

— Те са много успокояващи — прошепна Карис, докато асансьорът пропукваше и потракваше. И ето го пак: мотото на утопията, пулсиращо в син текст от три страни.

— „Единни в многообразието“ — промърмори Макс. — Хайде да им покажем многообразие, за което да говорят. — Той я хвана за

ръката, вратите се отвориха и един разпоредител пристъпи напред да ги посрещне.

— Вие трябва да сте Максимилиан и Карис. — Те кимнаха и той им даде знак да го последват. Те тръгнаха след него. Забелязаха колко безшумно стъпват краката му по дебелия син килим. Влязоха в голям кръгъл вестибюл с орнаментирани корнизи. Таванът беше изрисуван като небе и се снижаваше към двукрила резбована врата, зад която предположиха, че се намира Голямата централна зала. Водачът им спря пред два старомодни дървени църковни стола. — Можете да изчакате тук.

— Благодаря. — Карис седна и Макс направи същото. Тя го побутна по крака и посочи с носа на обувката си към вратата, над която бе изрисувано пухкаво голо херувимче с флейта. И двамата потиснаха кикота си.

След петнайсетина минути Макс се приведе към разпоредителя и заговори тихо, но гласът му все пак отекна в кръглото помещение:

— Какво обсъждат преди нас?

— Безопасността на хуманитарните екипи в бившите Съединени щати.

— Ясно — каза с благоговение Макс.

— Боже — прошепна уплашено Карис, — това кара човек да се замисли. Какво изобщо правим тук?

Той я хвана за ръката, но продължи да говори на разпоредителя:

— Може ли да влезем да послушаме?

— Сигурен съм, че може. Нека да попитам. — Той се поклони и се отдалечи.

При тази официалност Карис и Макс се спогледаха.

След малко мъжът се върна и им даде знак.

— Можете да влезете. Сесията ви ще започне след няколко минути.

— Благодаря. — Макс се зачуди дали не трябва и той да се поклони.

Двамата с Карис влязоха и зяпнаха. Вестибюлът с нищо не издаваше размера на Голямата централна зала. От мястото си до входа в дъното те виждаха как залата се простира надолу в кръгли редове, един футуристичен кръгъл Камелот, кръстосан с величествен старомоден театър. Златни звезди красяха тавана над множество

гигантски синьо-бели балкони, редящи се един над друг чак до тавана, разположени в огромен кръг по обиколката на залата.

На балконите седяха сигурно поне две хиляди Представители, разделени по Войводства. Карис знаеше от училище, че повечето Представители са експерти в своята област. Ахна, щом осъзна, че всеки балкон излиза напред, когато конкретното войводство получава думата. Вдигна поглед към горните балкони и усети замайване — бяха толкова високо.

По средата на залата, на кръгла платформа, стояха Говорителите, които наблюдаваха и модерираха балконите като ястреби. В момента залата гласуваше за най-добрия начин на действие по въпроса с хуманитарните екипи.

— Представителите на Войводство 12 са съгласни, че трябва да мобилизираме екипите да се съсредоточат върху най-нуждаещите се в каквото е останало от Юга. Трябва да прехвърлим оцелелите в крайбрежните райони и да издигнем лагери с храна и вода. Но трябва да се осигури допълнителна защита.

Карис погледна Макс и скришом му посочи визьорите и екраните из цялата зала: знаеше, че не само Представителите взимат решения, но към залата са включени и десетки хиляди хора от Войводства, които също имат възможност да гласуват и да коментират — демокрация в мащаб, непознат досега. Карис не се съмняваше, че родителите на Макс също са се включили за днешната сесия.

— Представителите на Войводство 7 биха искали да изтъкнат, че оцелелите деца в Джорджия са изложени на най-голям риск. — Стаята се разшумя. — Освен допълнителната защита трябва да пратим и извънредни доставки в Савана, най-вече дрехи, лекарства и детски ваксини, и да разгледаме отново въпроса след седмица.

Всички балкони светнаха в зелено и Войводският говорител изглеждаше доволен.

— Предложението е прието.

— Това е страхотно — прошепна Макс и Карис кимна. После попита:

— Ти не си ли идвал тук на училищна екскурзия?

— Имах заушки — отвърна той тъжно.

— Топките ти се подуха, така ли?

— Сега не му е времето — изсъска той, когато разпоредителят до тях се намръщи.

Представителят на Войводство 7 поиска отново думата.

— Може ли също така да предложи — каза той, прочиствайки гърло — образователна програма за децата бежанци относно астероидното поле? Те сигурно са уплашени. — Залата се изпълни с шумни спорове, преди някои от балконите да светнат в червено.

— Няма явно мнозинство. — Говорителят беше любезен. — Ще разгледаме отново въпроса след доставянето на животоспасяващите припаси.

Разпоредителят до Карис и Макс им даде знак, че трябва да се отправят надолу по стълбите към центъра на залата.

— Да вървим, а? — Макс тръгна и се озърна назад към Карис, която продължаваше да стои неподвижно. Усети я, че е уплашена. — Хайде. Няма да ни осъдят на смърт я!

Тръгнаха надолу между редовете, а хората по балконите ги зяпаха с открито любопитство. Залата заехтя, когато Говорителят обяви:

— Следваща точка. Имаме двама млади граждани, които биха искали да говорят с нас относно Правилото за двойките. — Шумът се усили и докато стигнат до центъра, Макс и Карис вече се бяха ококорили. Тя протегна ръката си към него и когато той я хвана, залата, видяла този мил жест, притихна. Макс погледна към Говорителя, който кимна.

— Здравейте. Казвам се Макс. В момента живея във Войводство 13 и работя за ЕКАВ. — Макс направи пауза. — Това е Карис. Тя живее във Войводство 6 и също работи за ЕКАВ. — По кръга плъзна шепот и някои от балконите се раздвижиха нагоре-надолу. — Също като повечето съвременни любовни истории, ние се запознахме онлайн. Заедно сме от известно време и макар че още нямаме трийсет години, бихме искали да ви помолим да преразгледате правилата и препоръките за Ротация по двойки.

Шумът в залата ту намаляваше, ту се усиляваше, докато бяха излагани основните моменти от ухажването им. На един екран бе показано почти фаталното плуване на Карис на Войводските игри, с разстроения Макс до нея. Тя се намръщи — намираше това за блудкаво — и Макс я погледна извинително и прошепна:

— Добър пиар.

Една Представителка от Войводство, в което никой от двамата не беше живял, се приведе напред.

— В чие име правите всичко?

— Не за бог, не за крал, не за държава — отвърна Макс, докато Карис стискаше ръката му.

— В чие име?

— В свое собствено. И, предполагам — добави той, — в нейно.

Представителката се усмихна сурово.

— И мислите, че тези чувства между вас са дълготрайни, че сте способни да минете през всички изпитания на една връзка? — Събра ръце и опря за миг брадичка на пръстите си. — Не можете да кажете дали чувствата ви ще охладнеят. Там е работата. Не можете да кажете дали ще се крепите взаимно в трудни времена.

— С цялото ми уважение — заяви Карис и пристъпи напред, — вече сме го правили. Аз пометнах и преминахме през това заедно.

Представителката вдигна вежди, но не без съчувствие.

— Да не сте планирали дете? Това ли е следващото правило, което искате да преразгледаме?

— Не. Не мисля, че препоръките за майчинството трябва да се променят — каза Карис. — Но със сигурност изборът лежи в сърцето на всяка човешка утопия.

Представителката пак се приведе напред.

— Да не би да мислите, че ние забраняваме любовта или че „отлъчваме“ по-младите родители? Защото не е така. Не се заблуждавайте. — Тя обхвана с жест залата. — Всеки гражданин на Европия е свободен да обича когото си пожелае. Единственото, което искаме от тях, е да живеят сами, в Ротации, докато не улегнат.

Карис заговори отново, гласът ѝ беше много тих.

— Ами ако вече сме улегнали? Ами ако вече сме готови?

— Професионално или емоционално?

— И двете — контрира Карис. — Готови сме. Какво общо има „улягането“?

— Това означава всеки да се старее и да дава всичко от себе си, без да се разсейва. Това означава успех за индивида и по-добро общество за всички ни. Знаете, че Правилото за двойките не е съвсем произволно — каза Представителката. — Проведени са много

психологически изследвания за влиянието на първите неуспешни зрели връзки върху психиката. Установено е, че има далеч по-голям процент успеваемост, когато хората вече са се доказали на всички фронтове. Възраст, кариера, възгледи. Всички жънат благата от това.

— Ние сме се доказали — заяви Карис.

— Определено имате мнение за всичко — каза Представителката. — Познавате ли някой друг в подобна ситуация, който мисли като вас?

Карис погледна Макс и той се опита да обясни.

— Не точно. Но познавам много хора на същата възраст, които залитат в другата посока. Изобщо не си правят труда да създават истински връзки. — Макс направи пауза. — Ако ми позволите дързостта, вероятно присъствието на няколко по-млади личности в тази зала ще ви е от полза — за нас, европейците от трето поколение, животът е доста по-различен. Не знам дали прекарвате много време навън или с хора на по двайсет-трийсет години, но нещата там стават малко бездушни. Те си мислят, че вие тук, в тази зала, не им позволявате да са с някой, когото обичат, затова връзките им са безсъдържателни и това до голяма степен се дължи на тези ограничения.

Един от балконите излезе напред.

— Ние не искаме това. Трябва да извършим проучване из всички Войводства, за да разберем отношението на хората.

— Просто ей така, въз основа на думите на едно хлапе? — Викът се донесе от един по-висок балкон.

— Момчето е право. Точно това видях във Войводство 9 — обади се един Представител отляво.

— Така е от години, още от появата на интернет — извика някакъв глас и залата избухна в смях.

— Те не са първите, които идват да искат това — каза друг.

Макс се втренчи в Карис, която отвърна шокирано на погледа му.

— Всичко, което правим, е в интерес на Войводства — каза Говорителят. — Обществото цени компетентното правителство повече от идеологията. Не искаме хората да се настроят срещу цялата структура на нашата демокрация само защото едно от правилата, по които живеем, е остаряло. Трябва да възложим това проучване.

Балконите светнаха в зелено и Говорителят кимна.

— Приема се.

Макс стисна с облекчение ръката на Карис.

Представителката със сплетените пръсти отново понечи да заговори.

— Ами тези двамата? Какво ще правят те, докато изследваме тяхното поколение? — И се усмихна любезно.

Залата зашумя.

— И двамата работят за ЕКАВ — обади се същият глас, който беше нарекъл Макс „хлапе“.

— На три хиляди километра един от друг — напомни Макс на залата.

— Това поражда въпроса — каза един Говорител със сурово лице — защо сте дошли тук: да искате отмяна на правилото за себе си или да го обжалвате за общото благо?

Карис прехапа устни, когато Макс заговори:

— За всички. — Гласът му трепереше, издавайки нервността му.

— Навярно — Представителката, която се беше усмихнала любезно, огледа залата — те могат да послужат като тест. Всяко социологическо проучване има нужда от контролна група. Нашата може да е извън Войводствата.

Макс и Карис се спогледаха смаяни.

— Не можете да ни изгоните — заяви панически Макс. — Ние не искаме това. — Не, не, не: всичко освен това. Всичко, освен да ги изритат от Европия. Той беше искал свобода и, ако бъдеше честен, победа над родителите си и техните отживели вярвания — не прокуждане.

— Америка? — обади се един от Представителите и Макс пребледня.

Представителката на Войводство 23 не се поколеба, а се обърна към залата.

— Всички ние се тревожим за въздействието на астероидния пояс върху нашето развитие. Човешкото ни развитие — поправи се тя, преди някой да я прекъсне, — което е по-голямо от Европия или сумата на съставните ни части. Много пъти сме обсъждали в тази зала какво да правим. Повече, отколкото мога да преброя.

— Ние сме блокирани — заяви тя, оглеждайки залата, като обърна особено внимание на екраните. — Не можем да напуснем

Земята, за да изследваме или търсим нови планети, да разпространим посланието на нашата утопия. Не можем дори да напуснем Земята, за да погледнем надолу. Космическите изследвания са прекратени. Космическата станция е изоставена. Няма вече лунни мисии. Сложен е край на всичките ни опити да научим нещо за Вселената.

— Най-добрите ни мислители винаги са твърдели, че бъдещето ни лежи там горе. Развитието на човечеството зависи от това. Мисля, стигнали сме до съгласие, че трябва да намерим начин да излезем отвъд астероидния пояс. — В залата настъпи тишина и погледът на Представителката се спря върху Макс и Карис. — Когато ни запознаха с този случай, ни казаха, че момичето наскоро било спечелило лиценза си и е готово за мисия на ЕКАВ. Момчето работело над минералите и метеороидите, макар и по различен начин. Моментът бил... оптимален.

Раздразненият Представител на горния балкон се обади:

— Това ще е крайно необичайно.

— Можем да говорим с ЕКАВ — отвърна жената успокоително. — Сигурна съм, че те ще го обмислят. Вече са провели антропологични изследвания дали от утвърдените двойки излиза най-добър и най-ефективен екипаж.

— Да, но *по-възрастни* двойки.

— Трябва да им дадем шанс. В края на краищата ние сме меритокрация и вероятно те са най-подходящите.

— Извинете — обади се Макс. — Космосът?

Жената кимна.

— Трябва да намерим път през астероидния пояс. Може би вие ще успеете да го направите. — Тя погледна Карис, после Макс. — А изследванията си можете да ги продължите на борда.

— Космосът — повтори Макс.

— В космоса, да. Идеалната контролна група, в незамърсено блюдо на Петри, ако така предпочитате.

— Аз не съм блюдо на Петри — заяви Макс. — Там е смъртоносен вакуум.

Представителката го изгледа отгоре.

— Идеалните условия за лабораторен експеримент.

— Но нищо не вирее във вакуум.

— Любовта вирее. — Представителката се приведе напред. — Любовта обича непознатото. Далеч от обществения натиск и от себеподобните си, ще можете да се съсредоточите върху своите взаимоотношения и тогава ще разберем дали наистина връзките, които се образуват на вашата възраст, заслужават пълно премисляне на системата. Защото искаме да сме сигурни, че всички имат шанса да бъдат щастливи.

Балконите отново светнаха в зелено и останалата част от дискусията премина като в мъгла. Бяха приети разни предложения, балконите се движеха напред-назад като мексиканска вълна пред зашеметените очи на Карис и Макс, които се опитваха да възприемат всичко, но виждаха единствено кръга от златни звезди на тавана, докато накрая бяха подканени да седнат или да излязат.

Докато излизаха от залата, Карис се обърна към Макс; в гърдите ѝ напираше въодушевление.

— Не мога да повярвам. Ще идем в космоса.

Макс я погледна — въодушевлението бликаше от нея, но единственото, което чувстваше той, беше безграничен ужас.

— Май така излиза — каза само.

[1] Непреводима игра на думи. На английски „гаре“ означава и рапица, и изнасилване. — Б.пр. ↑

Десет минути

Гледани долу от Земята, звездите премигват, „блещукат“, когато светлината се пречупва през слоевете на атмосферата. Но горе, в космоса, те стоят неподвижни, като точки, и заобикалят Макс и Карис, докъдето поглед стига. По-наблизо ги огражда облак прах и каменни късчета, както и по-големите сиви метеороиди, които се въртят бавно, докато гравитацията ги тегли към Земята.

— Удивително е да видиш цветовете на планетите със собствените си очи — казва Карис; гледа далеч наляво, където може да се види синьото на Венера. — Повечето хора не осъзнават, че първите снимки от марсианската повърхност са били предадени на Земята в черно-бяло и оцветени в червено от НАСА.

— Забавно.

— А Сатурн изглеждаше целият в оттенъци на сивото, когато го гледахме от дома.

— Вярно.

— Макс? Отговаряш ми с по една дума.

Той се размърдва неловко в скафандъра си.

— Така ли? Съжалявам. Мислех си за това как се озовахме тук. — Те мълчат за момент, унесени в мисли за всичко, което ги е събрало — и задържало заедно — до този момент. — Помниш ли, че в Голямата централна зала онази Представителка спомена нещо, че от двойките ставали най-добрите екипажи.

— Според изследванията — казва Карис. — Не мисля, че са стигнали по-далеч от теорията.

— Мислиш ли, че ние сме я доказали на практика?

— Не сме се убили един друг тук горе — казва тя. — И аз още не съм те пречукала, задето ни вкара в тази бея без тласкачи.

— Но ти каза, че след като двойките са преживели толкова много заедно, е трудно да бъдат лекомислени.

— Така ли съм казала? — Тя се замисля за момент. — Не съм имала предвид това. Пък и за нас беше лесно да сме лекомислени днес.

Как го наричат — черен хумор?

Той кимва — странно движение, защото тялото му все още продължава да се върти бавно, падайки като в някакъв балет на бавни обороти.

— Мислех си, че по някое време ще получим малко отдих — казва той. — Мислех си, че ще има някакъв лесен период, когато ще можем просто да се носим по течението — но всичко беше толкова трудно.

Тя премигва при внезапната дълбочина на тази мисъл и се привежда към него да го успокои.

— Мисля, че е в човешката природа да се бориш, дори и в един съвършен свят. Пещерните хора са се борили, за да намерят храна и подслон. В по-скорошно време хората са водили войни. Но ние? Ние се депресираме, ако кажем нещо тъпо по ОбщУм. Имаме достатъчно, така че няма за какво да се борим. И това ни прави нещастни.

— Ние се борим през последните — той поглежда показанията на кислородната си бутилка и времето на чипа си — осемдесет минути. Така че със сигурност можем да кажем, че да имаш за какво да се бориш, е изтощително. Искане ми се да си бяхме у дома. — Ето, каза го. За първи път след онова, което бе направил, когато я бе завел в Голямата централна зала, което на свой ред ги бе тласнало към месеци тренировки в Агенцията, подробни симулации и пътувания над стратосферата в намалена гравитация, плюс ускорения им курс по напреднала метеорология и оцеляване; след всичко това най-сетне си го беше признал.

— И на мен. — Карис свежда очи към Земята, после ги насочва към въздухомера му.

Макс улавя посоката на погледа й.

— Мислиш ли, че ще боли?

— Кое?

— Като ни свърши въздухът.

„Да.“ Но тя не го казва.

— Казват, че било безболезнено, като да заспиш.

Карис знае, че давенето е всичко друго, но не и безболезнено, че боли, все едно някой изтръгва дробовете от тялото ти през носа, все едно дърпа цялата ти дихателна система — или не, тя сама се дърпа, задъхва се, моли за кислород, но и това също не го казва.

— Вероятно. Просто ще се унесем.

— Добре.

Още един микрометеороид прелита покрай тях и се пръсва безшумно, а кончината му е като навременен възклицателен знак. Карис протяга сребристите си пръсти и неволно включва флекса си.

— Опа.

От включената директна връзка в шлемовете и на двамата се появяват случайни символи и се превръщат във въпросителни, когато речникът ѝ не успява да оформи думи. Макс се засмива от внезапността и глупостта на случилото се.

Карис изключва флекса, така че символите вече не се появяват на екрана на Макс.

— Знаеш ли, опитах се да ти пиша писма — казва тя, — когато бяхме в различни Войводства. Но ти не подкрепи усилията ми.

— Съжалявам. Предполагам, на дългата форма ѝ е минало времето, след като вече имаме СтенРеки.

— Прав си. Просто мислех, че ще е забавно да си имам приятел по кореспонденция.

— През живота ми са ме наричали много неща — казва Макс, — но „приятел по кореспонденция“ е ново.

— Не си ли имал такъв като ученик? На мен ми дадоха приятел по кореспонденция в едно много далечно Войводство.

Макс прави предпазлива физиономия.

— Вероятно защото си навлязла в системата за Ротация малко късно.

— О. Странно. Повечето ми преживявания вероятно се различават от твоите и на всеки друг. Никога не се бях замисляла за това.

— Тъкмо то те прави уникална.

Тя сбърчва вежди.

— Уникална в добрия смисъл ли?

— Уникално щура. — Енергията им се е изцедила и разговорът върви с една четвърт от обичайната скорост, така че тази закачка прозвучава вяло и летаргично. — Карис, какво ще правиш, ако се върнеш у дома след всичко това?

— Ще изнеса публична реч за опасностите от астероидното поле. А ти?

— Не, сериозно.

— Сериозно ли? — пита тя. — Не мисля, че ще се върнем у дома. Остава ни въздух за девет минути.

— Но ако все пак се върнем...

Карис преглъща.

— Жадна съм. А ти? Използвахме един от контейнерите с вода, но ни остава още един. Сигурна съм, че ще имаме време да го споделим.

Лежах на пясъка в различен климат и им се струваше като друг живот. Тренировките им бяха прекъснати за една седмица поради силна метеоритна активност, затова двамата бяха довършили подготовката на жилищния отсек на новия си кораб „Лаерт“ — и се бяха отправили на североизток към плажа.

— Защо си престанал да използваш фамилията си? — попита Карис със затворени очи, докато слънцето танцуваше по клепачите ѝ, нашарвайки ги с ярки петна.

— Ъ?

— Видях я в пилотските наръчници след пътуването миналата седмица. — Наскоро бяха преминали от симулации на истински космически совалки и Карис за първи път ги беше издигнала над озоновия слой. Беше наблюдавала нервно Макс, притиснат към креслото от коланите, докато издигаше вертикално совалката и бученето на двигателите отекваше в ушите им.

— Изненадан съм, че си забелязала това, но не и как ми побеляват кокалчетата.

— Ха — каза тя. — Ти се държеше доста здраво.

Подобните на крпки зелени ниви под тях се бяха смалили, докато се издигаха все по-високо и по-високо, и Макс изстена, когато тя извъртя совалката, ускори към мрака горе и светлините зад тях изчезнаха. Погледна надолу към Земята, която беше започнала да се окръгля, и промърмори:

— Какво направихме?

Но после погледна Карис, която водеше уверено совалката през стратосферата, и прехапа устни, горд въпреки ужаса си.

— Престанах да използвам фамилията си... за да се дистанцирам донякъде от моето семейство — каза тихо Макс, излегнат на плажа. — Освен това сега всички ме знаят просто като Макс. Макс, нарушителят на правилата.

— Можеш да преоткриеш себе си като супергерой — предложи тя. — Да го добавиш в списъка редом с „готвач“ и „астронавт“.

— Или шпионин. — Той направи смешна физиономия. — Казвам се Фокс. Макс Фокс.

— Макс Фокс. Две „кс“ — това ще да е доста необичайно.

— Ще спечели много точки на скрабъл. — Той се обърна към нея. — Защо питаш?

— Мислех си... може и аз да използвам името Фокс.

— Наистина ли? Хората вече не правят така.

Тя се подпря на лакът и отпусна глава върху дланта си.

— Мисля, че трябва.

— „Карис Фокс“. Добре звучи. Мислиш ли, че ще има някакви последици?

— Кой ще ни се меси? Не живеем в полицейска държава. Можеха досега да ни изритат, но не го направиха.

Той зарея поглед към морето.

— Те ни оставиха клауза за измъкване, Кари, но докато правилата не бъдат променени официално, вероятно не бива да правим нищо, което би ги подразнило.

По целия бряг плажуващите се плацикаха в океана или се бяха изтегнали на пясъка. Няколко по-стари двойки се разхождаха по пешеходната алея, хванати под ръка, и проверяваха съдържанието на количките си за багаж, като пингвини, суетящи се около малките си.

— Напускаме Войводствата — каза Карис. — Все още можем да се виждаме, да бъдем заедно. Нали това искахме?

— Мислиш ли, че ще е толкова лесно, горе в космоса?

— Първият полет с мен не беше толкова зле, нали?

— Не — каза той, — излитане и кацане като по учебник. Сериозно, Кари, беше безупречно. Само дето... Никак ли не си уплашена?

— Всичко друго ще е по-лесно от Ротацията. — Тя се наведе да го целуне — нежна, лека целувка — а после в последния момент излякутия вода върху главата му. Макс изкрещя и я грабна, изтича до най-

близката надуваема лодка, поклащаща се в плитчините, и я хвърли вътре. Разлетяха се пръски и въздушните възглавници заподскачаха и се издуха, подхвърляйки Карис във въздуха.

— Копеле гадно — възкликна тя задъхана.

— Просто трябва да изкараме тази космическа мисия — каза той. — И всичко ще е наред. — Сведе поглед към нея, докато тя загребваше пясък от морското дъно, за да го замери. — Всичко ще е наред.

Карис затваря отново очи; усеща силата на слънцето върху тънките си клепащи, но стъклото на шлема я предпазва.

— Това не е стъкло, нали? — пита тя и посяга да удари с ръка по шлема си. — А перспекс.

— Вероятно е много неща.

— Колко въздух ни остава?

Той проверява.

— За около осем минути.

— Не е много.

Макс не ѝ казва, че тя има осем, а той — дванайсет; не сега. Ще намери начин да ги изравни.

— В такъв случай, предполагам, че това е край. Почти. — Не. Той няма да го допусне. Трябва да има някакъв изход.

— Помниш ли онзи ден на плажа? — пита тя. — По време на обучението? Ти го прекара в игри на чипа си и петите ти изгоряха на слънцето.

Денят, в който Карис бе поискала да вземе името му.

— Не биваше да ти го позволявам.

— Кое?

— Не биваше да ти позволявам да си смениш името. Съжалявам.

Тя свива рамене.

— Няма защо. Ти не искаше да го правя, разбирам това.

— Не е там работата! Просто... ти ме подтикваше да се бунтувам все повече.

— Аз ли? — В гласа ѝ има неверие. — Повечето ти го свърши сам.

— Бунтувах се толкова, колкото мислех, че ми е по силите, Карис. Бяхме прекалено млади, за да се чувстваме по този начин.

— И все пак се чувствахме — казва тя тихо.

— Да, но не се получи толкова страхотно за нас, нали? Искам да кажа — той посочва към необятната пустота наоколо, — ето ни тук. — Хваща я за китката и поглежда пак нивото на въздуха ѝ.

— Не мога да повярвам, че ще умрем — казва тя тихичко.

— Трябва да го направим.

— Кое?

— Да вземем едно и също име.

Тя изглежда изненадана.

— Наистина ли?

— Определено.

— Ако ни спасят, на Земята може и двамата да сме Фокс...

— Никой няма да дойде, Кари. — Гласът му секва. — Няма да ни спасят, а времето ни изтича. Трябва да вземем едно и също име сега, преди да е станало прекалено късно.

— О, мамка му. — Тя заплаква. — Край на опитите ми да изглеждам смела. — Падат заедно в ужасено мълчание. Вързани са един за друг с въжето, а Макс още стиска китката на Карис.

— Искан ми се да можехме да се докоснем — казва тя.

Отчаянието плъзва по бръчките от смях върху лицето на Макс.

— Искан ми се да можех да те прегърна. — Протяга ръка да я докосне, но докосва само стъклото. Започва да дърпа ръкавицата на скафандъра си.

— Какво правиш? — пита тя.

— Искан да те докосна, истинската теб.

— Не можеш! Не нарушавай херметизацията, Макс — ще умреш!

— Остават ни само няколко минути, Кари. — Той има девет. — Нищо не пречи да си отидем с гръм и трясък, заедно. Така поне ще си го изберем сами. Ще изберем смъртта.

— Не! — Но вече е прекалено късно: Макс изтръгва ръкавицата си, все едно е гипс, и двамата се взират с ужас в ръката му, чакайки я да се сгърчи, да се издуе или да посинее — но не става нищо. Вместо това скафандърът му се запечатва при китката и той спокойно размърдва голите си пръсти в космоса.

Споглеждат се изненадано.

— Предполагам, че не знаем толкова, колкото си мислим — отбелязва Карис.

— Още един космически мит. — Той сплита пръсти с нейната ръкавица, а тя продължава да зяпа ръката му.

— Какво усещаш? Жега? Студ?

— Нито едното, нито другото. — Той извърта ръката си с дланта нагоре и я подканва с жест. — Технологията е изминала дълъг път. Аз взимах от онези хапчета. Освен това сме в сянка, зад „Лаерт“, и няма начин тук да е абсолютна нула. Хайде. Още не съм мъртъв.

— Но на директна слънчева светлина ще се овъглиш.

— Едва ли ще стане в близките няколко минути. Хайде, Карис — моли я той. — Избери да го направиш с мен.

Тя кимва и бавно хваща сребристата тъкан, обвила ръката ѝ. Дръпва я. Очаква да я чуе как се къса, с раздиращ звук, и усеща как тъканта се разделя под докосването ѝ, но с изключение на аудиовръзката между тях цари тишина. Тя пхва откъснатата ръкавица в джоба си и протяга голата си ръка към Макс, който вместо да я хване, бързо връзва един конец около безименния ѝ пръст.

— Какво е това? — пита тя.

— След като имаме едно име, трябва да се съединим в едно семейство.

— Колко старомодно! — Тя се засмива, но е трогната.

— Винаги съм си падал по големите жестове — казва той. — Трябваше да го направя още преди цяла вечност. — Двамата сплитат голите си ръце и допират леко стъклените си шлемове един до друг. — В старите времена бих ти подарил диамант.

— Боже! Представи си да имаш толкова енергия на пръста си. Те не са ли знаели?

— Мислели са, че е просто въглероден алотроп, който блещука.

— Ако исках нещо, дето да блещука, не бих могла да съм на по-подходящо място, нали? — Карис посочва към звездите около тях. — Заобиколени сме от блещукащи точки.

— Намираме се в скапано астероидно поле. Заобиколени сме от блещукащи точки, замръзнала вода, амоняк, въглероден диоксид. Погледни нататък — още от тях се насочват към Земята. — Двамата

гледат известно време астероидите, които набират скорост, за да се врежат в атмосферата и да озарят нощното небе.

— Отдолу изглеждат като падащи звезди, нали? — казва Карис.
— А тук горе са просто горящи камъни.

— Ето една падаща звезда. — Макс посочва в мрака. — Искаш ли да си пожелаеш нещо?

Карис мълчи.

— Не е лош начин да си отидеш с пожелание към една звезда.
Кари?

Тя все така мълчи и гледа дъгата, по която падащата звезда се движи бавно през полето.

— Карис.

Тя брои под нос, като продължава да наблюдава.

— Току-що зави, за да се скрие зад онази голяма скала. Откъде знаеше, че трябва да го направи? Щеше да се блъсне право в нея.

— Може да е от земното притегляне?

— Не мисля. — И двамата се взират в светлинката. — Тя следи извивката на Земята.

— Гравитация?

— Не. Погледни я. Това определено е орбитална равнина...

— Това да не би да означава...?

— Движи се по елиптична орбита — извиква Карис. — Това е сателит, Макс, скапан сателит.

18.

Шест минути

Светлината се движи бавно към тях, като призрачна надежда.

— Не полудяваме, нали? — казва Макс. — Това не е мираж?

— Как да стигнем до него? — Карис е обзета от нова енергия, протяга ръце и рита, опитва всичко, за да накара тялото си да се придвижи към светлината, вместо да пада през мрака. — Наблизо ли ще мине?

— Може да халюцинираме — казва Макс. — От липса на въздух.

— Как да изчислим траекторията му? Изглежда, че идва насам...

— Вероятно са програмирали кислорода ни да се изпуска по-бавно в самия край. Дишаме разреден въздух.

Тя посяга и го удря.

— Макс, стегни се най-после! — Той отлита от нея, преди свързващото ги въже да го дръпне обратно. — Това се случва наистина. Реално е. Трябва да действаме, преди да е станало прекалено късно.

— Вече е късно, Карис. Нямаме време...

— Макс Фокс. — Тя го поглежда право в очите, непоклонливо и уверено. — Това е последният ни шанс.

Той преглъща, сухо и дрезгаво вдишване, и отстъпва.

— Добре.

— Можем да го направим.

— Добре — повтаря той.

— Онзи гигантски астероид под нас, отляво. Мислиш ли, че има достатъчна маса?

— По-голям е от теб — казва Макс и тя се втренчва в него. — Изглежда ми доста едричък — поправя се той.

— Виж как стои съвсем неподвижно. Трябва да е дълъг колко, сто метра? Наоколо лети сума ти прах, обаче този големият е неподвижен. Защо?

— Не мога да повярвам, че говориш за междупланетен прах в този момент.

— Млъкни, ако обичаш. Познанията ми по физика може да са ограничени, но се опитвам да преценя дали този астероид не се намира в точка на Лагранж.

— Я ми обясни пак какво значи това?

— Става дума за петте точки, в които гравитацията не ти влияе... нямаме време за това — казва Карис. — Да се надяваме, че е в Лагранж. Иначе ще продължим да падаме и онзи сателит ще мине точно над главите ни.

— Хайде да проверим. Идва след пет, четири, три, две... — Дватама инстинктивно свиват крака, като балетисти, които се приземяват върху дъските на сцена, и когато се изравняват с каменния астероид, за първи път от близо деветдесет минути спират да се премятат. — Не мога да повярвам — казва смаяно Макс. — Физика, а? Винаги е права.

— Освен когато са мислили, че Земята е плоска — казва разсеяно Карис, докато оглежда небето. Стисва голата му ръка в своята. — Мислиш ли, че има хора на борда?

Той отвръща на стискането ѝ.

— Кой знае? Опитай да се свържеш. Пиши им по флекса. Човечеството праща в космоса апарати с животински екипаж още от Лайка през 1957 година. Пробвай, побъбри си с някое космическо куче.

— По-скоро космически скелет. — Тя проверява дали мрежата си е на мястото върху пръстите ѝ и започва да пише.

„Помощ. Тук е Карис Фокс от «Лаерт», искам незабавна помощ. Приемате ли?“

Изчаква.

„Повтарям. Тук е Карис Фокс от «Лаерт», искам незабавна помощ. Приемате ли, край!“

— Нищо не получавам — казва на Макс.

— Продължавай да опитваш.

„Моля, помогнете ни. Ако не го направите, ще умрем тук навън.“

Аудиоканалът ѝ пропуква и оживява с мощен звън.

Здравей, Карис. Тук е Озрик.

— Озрик! — извиква тя, когато синият текст се появява отстрани на стъклото ѝ.

Комуникирам директно с компютъра на сателита, за да ти предам това, Карис.

„Липсваше ни, Озрик. Има ли някой на борда?“

Опасявам се, че не, Карис. Това е един от нашите дронове.

— По дяволите. — Тя се обръща към Макс. — На борда няма никой — апаратът е от нашите.

— Може ли той да носи някого? Може ли Озрик да го прати до нашето местоположение?

„Озрик, можеш ли да пренасочиш сателита към нас?“

Ще бъде при вас след шест минути.

— Кари? — пита Макс. — Какво става? Вече не виждам разговора ви. Мисля, че си го изключила.

— Сателитът идва към нас и ще е тук след шест минути.

— Шест? — Макс се запъва. Шест минути: времето, необходимо за сваряване на идеално рохко яйце; средната продължителност на секса между повечето двойки; времето, което е отнело унищожаването на Ню Йорк Сити.

Карис също се запъва.

— Колко ни остава? Нямаме шест минути, нали? — Тя се отпуска и се спихва. — Нямаме достатъчно въздух. О, боже...

— Чакай...

— Можем ли да затаим дъх? Възможно ли е? Предполагам, че ще сме загубили съзнание, докато той се приближи, и няма да можем да отворим въздушния шлюз...

— Аз имам достатъчно въздух.

Тя трепва.

— Какво?

— Едва-едва. Аз имам за шест минути, а ти — за две — казва Макс. — Кари, толкова съжалявам — когато се опитвахме по-рано, когато използвахме твоята раница, за да създадем някаква двигателна тяга...

— Аз гледах твоя въздухомер, не моя. Той ми беше пред очите. — Тя се взира с мътен поглед. — А моят беше отстрани. Боже. — Тя потиска един задавен хлип. — Е, поне ти ще се спасиш.

— Не говори глупости. Можем да си разделим въздуха — казва Макс. — И двамата ще имаме по около четири минути и ще задържим дъх за две. И двамата ще се доберем до въздушния шлюз на сателита и ще се върнем с него на „Лаерт“. Можем да го направим.

— Наистина ли?

— С лекота. — Макс стисва ръката ѝ още веднъж. — Хайде да се приготвим. — Минава зад нея и започва да опипва демонстративно раницата ѝ и да нагласява ремъците и кабелите. — Готово. — Много внимателно вдига своята раница, все още свързана към скафандъра му, и я слага на Карис. Тя не забелязва: раницата няма тегло тук. — Само още малко.

— Не мога да повярвам, че ще се спасим. — Тя извива глава към него, усмихната. Под тях светът се върти, над Африка се заражда циклон. — Всичко ще бъде наред. Ще се върнем у дома.

Той остава зад нея. Тя вдига голата ръка към рамото си и той я стисва, може би за последен път.

— Чуй ме, Карис. Ще трябва да смениш бързо тръбичките, когато ти свърши въздухът. Аз вече съм разхлабил твоята — трябва само да я откачиш и да я завинтиш към другата раница, ясно? Завивай я, докато щракне. — Все още я държи за ръката. — Разбираш ли?

— Защо да...

— Ти не можеш да си задържаш дъха, Карис. Спомни си Игрите.

През ума на Макс пробягва образът на Карис, легнала край тюркоазения басейн, с неестествено извито тяло и бяла като лед кожа, докато медиците се мъчат да я върнат към живота.

— Никога не си можела да си задържаш дъха.

— Но...

И през ум не му е минавало, че можеш да се удавиш в космоса. След последния път се е заклел да я пази.

— Карис. Не мога да рискувам да не се спасиш. Смени тръбичката. — Макс пуска ръката ѝ и започва да развързва въжето.

— Не, моля те, Макс...

— Съжалявам. Това е единственият начин.

— Спри, не мога...

— Не, аз не мога, не разбираш ли? — Разделят се и Макс вдига ръка към шлема си. Въздухът на Карис спада до опасно ниско ниво и от въглеродния диоксид тя започва да се унася.

— Моля те...

Макс развинтва своята въздушна тръбичка, задържайки я на мястото ѝ, докато поглежда Карис за последен път.

— Виждаш ли? Спасих те, когато се запознахме — усмихва се колебливо, — и сега пак те спасявам.

С ужасен прощален жест дръпва тръбичката си и блъсва Карис с всички сили към приближаващия се сателит. Докато тя се отдалечава по спирала от него в мрака, го вижда да изрича с устни: „Обичам те“.

— Не! Макс!

ТРЕТА ЧАСТ

19.

— Карис, чуваш ли ме?

— Не е нужно да говориш за това, Карис. — Топлият женски глас се поколебава. — Не е нужно да говориш за... — млъква и се консултира тихо с настоящия лекар — Макс.

Тя се взира в стената. Една пукнатина в боята, магнолиево петънце, е задържало вниманието ѝ или по-точно празния ѝ поглед — през последните двайсет и осем минути.

Сега всичкото време се измерва в минути.

Ако можеше само да си пъхне нокътя под него, да го изчовърка. Може би петънцето ще се разрасне в черна дупка. Магнолиева мъглявина.

Постоянно ѝ повтарят, че не е нужно да говори за това, така че тя не говори, което е точно обратното на онова, което те искат. Хората, които ти казват, че не е нужно да говориш за нещо, обикновено си умират да го изкопчат от теб.

На следващия ден тя се покатерва по стената, за да потъне в черната дупка и да изчезне за няколко часа. Гледа иззад своето магнолиево петънце как лекарите и сестрите идват и гледат спящото тяло на леглото ѝ.

— Откога е така?

— От около три часа. Морфинът я прати в безсъзнание.

„Озрик?“

Събужда се през нощта, както и всяка сутрин: с писък, докато кучешкият скелет се хвърля към нея в нулевата гравитация.

— Лайка!

С разтуптяно сърце посяга към лампата, но кучето се разпада, щом светлинните частици докосват костите му.

— Карис, мислиш ли, че днес трябва да опиташ...

— Моля те, не ми казвай, че трябва да си среща косата. — Тя не вдига глава от леглото, нито се опитва да се обърне към гласа на майка си. Тук всички гласове са еднакви. Еднакви по това, че всички са тук, но нито един не е неговият. — Знам. Не мога.

Лежи на една страна, с гръб към вратата в тъмното.

— Наистина мисля, че трябва поне да сменим чаршафите. Лежиш на тях от дни. — Карис не отговаря. — Моля те!

— Така ми харесват. — Леглото мирише земно. На сол, на човек — успокоителни миризми, като потта и паниката.

Гуен се приближава от вратата, натиска чипа на стаята и СтенРеките оживяват със снимки от пътуване до морето, преливащи от рамка на рамка из цялата стая.

— Ето. Така не е ли по-добре?

Различен климат, сякаш в някакъв друг живот. Тя помни слънцето върху лицето си, топлината на неговото тяло до нея на пясъка. Не вдига очи, но дръпва завивката над главата си.

— Моля те, мамо. Не днес.

— Ще остана с теб за известно време, Кари — казва майка ѝ. — Само докато се оправиш.

Да се оправи ли? Как би могъл човек да се оправи от нещо толкова животоразтърсващо? Но тя само кимва.

— Помислих си, че може би ще е добре да имаш компания.

Измъкната от леглото и принудена да излезе на слънце, Карис пренебрегва предложението за компания и вместо това тръгва през Войводство 6; върви към един малък градски плаж, където се взира във вълните, далеч от навалищата.

Позорната слава е най-лошият враг на скръбта и Карис се отърсва от нея като от нежелана ръка, хванала я за рамото, слой от съчувствие и симфония от шепоти, които нито я интересуват, нито ги

иска. Известността я ядосва, прорязвайки си път през недосегаемата ѝ апатия. Тя знае, че хората я гледат с почит, иска им се да я попитат какво е станало и как се чувства, но тя върви с широко отворени очи и разрошена коса по улиците на Войводството със стария пуловер на Макс, без да спира и без да среща погледите им. Апатията я прави безчувствена. Това означава, че не е нужно да скърби. Гневът я съживява, а тя не иска това.

Отива в кучешкия приют на Войводството, за да потърси лицето, което я преследва в сънищата. Намира го в облика на мърляв териер и анемично се интересува от осиновяването му.

— Не можете да го вземете вкъщи днес — казва администраторката. — Можете да го посещавате няколко седмици, за да свикнете с него, и ще трябва да дойдем в дома ви, за да видим дали е подходящ за куче.

Карис не казва нищо, взира се в очите на мелеза — призрачно зелени — и се опитва да прецени душата му.

— Фъдж ли ще го наричате? — пита любезно жената.

— Моля?

— Името му. Тук той е Фъдж, но не сте длъжна да запазите името. Макар че препоръчваме имената да звучат подобно, за да се избегне объркване.

— Лайка. — Карис посяга да го погали и кучето потреперва под допира ѝ и се отдръпва. — Името му е Лайка.

— Ще бъдете добра с малкия Лайка, сигурна съм. Преживял е тежки времена.

— И той, и аз — казва Карис, макар че администраторката решава, че ѝ се е счуло.

— Чудесно. — Тя изключва екрана и поглежда Карис. — О, боже, вие не сте ли...? Бедничката.

Карис посещава Лайка всеки ден, носи му жилавите териерски лакомства. Отначало той не ѝ се доверява, но наранените създания могат да усетят сродната душа и тя бавно го приласкава и го привързва към себе си; палето не долавя заплахата у жената, която влиза на четири крака в стаята му и лежи до него. След две седмици вече изприпква

навън, за да я види, и двамата седят заедно в центъра на градината, докато часовете за посещения изтекат.

— Той е готов да дойде в дома ви — казва администраторката и Карис кимва. — Вие двамата изглеждате сродни души.

„Сродни души“. Тази мисъл я разкъсва на парченца и тя се оттегля пак в безмълвието.

* * *

— Трябва да се върнеш към света, Карис. Не можеш да държиш всички далеч от себе си.

Тя се е настанила отново в тръстиковия стол с лице към морето, а Лайка похърква в скута ѝ, но хората просто не я оставят на мира. Не я оставят да мълчи.

— Допуснах Лайка. — Гласът ѝ е загубил всякаква интонация. Сега е равен като океана, когато няма прилив.

— Това е куче. — Майка ѝ опитва различен подход. — Не можеш да оставиш всичко да отминава покрай теб, все едно се случва на някой друг.

Ако имаше достатъчно енергия, Карис щеше да обясни, че наистина се е случило на някой друг; случило се е на Макс и е превърнало Карис в страничен наблюдател на собствения ѝ живот.

— Утре е поменът.

Тя се визира в една шамандура, поклащаща се леко във водата. Никога не е виждала водата толкова неподвижна.

— Карис? Наистина трябва да отидеш.

— Ще отида.

— Значи ще бъдеш там? Професор Алина питаше.

Трябва ѝ малко време да разпознае името и тя трепва. Майка му. Утре ще се изправи срещу всички, които са го обичали, и няма да има какво да каже или да направи.

— Ще бъда там.

Усетил прилива на чувства в нея, Лайка се размърдва и се надига да я близне ласкаво по носа, което ѝ идва като добре дошло разсейване. Кученцето още е малко, но наедрява от ден на ден.

Утре: двајсет и четири часа. Хиляда четиристотин и четирийсет минути — шестнайсет пъти повече, отколкото имаха заедно в края.

* * *

— Не можете да вкарате кучето тук. — Разпоредителят е настоятелен, но Карис не му обръща внимание, а минава покрай него, притиснала Лайка до гърдите си, крачетата му висят от ръцете ѝ. — Моля ви, госпожице, това е... — Мъжът млъква, щом тя се обръща да го изгледа и сваля тъмните слънчеви очила от лицето си. — Можете да седнете на втория ред — довършва той малко притеснено.

Тя кимва, без да забележи как той оглежда дрехите ѝ. Облякла е стария пуловер на Макс над единствената черна рокля, която има, косата ѝ е навита на кок на тила. Лайка дъвче разнищения ръкав на пуловера.

— Карис — Бащата на Макс я посреща на пътеката. — Не знаехме дали ще си в състояние да дойдеш. — Не казва нищо повече, само слага ръка на рамото ѝ в официален поздрав и тя долавя значимост в този жест, пък макар и само уважение към ранга ѝ.

— Благодаря, Праней. — Не е съвсем сигурна за какво му благодари, но е наясно, че използва първото му име, за да ги постави на равна нога. Сяда мълчаливо и слага кучето в скута си. Семейството на Макс е положило всички усилия и Карис си мисли спокойно колко неприятно би му било това.

Засвирва музика, от онази, на която той би се присмял, и влизат майка му и Кент, професорката е с фин черен воал. Карис завърта очи от този драматизъм. Те се стараят да демонстрират всячески скръбта си, но нищо не показва, че наистина скърбят.

Кент спира до нея.

— Иха, готино куче.

— Благодаря.

— Може ли да седна до теб?

— Разбира се.

Професор Алина го дръпва настрани.

— Ела, Кент, твоето място е отпред, със семейството.

Думите жегват Карис и тя се свива, докато обидата изпепелява вътрешностите ѝ, забила поглед надолу към памучния конец, вързан около пръста ѝ. „Семейство“. Майка му кимва на Карис и тя ѝ отвърща предпазливо. Докато Кент се озърта с копнеж назад към Лайка, Карис скришом се премества лека-полека по пейката, докато не се озовава зад момчето и Лайка почва да го дращи с лапички по гърба. Кент се усмихва и тя отвърща на усмивката му. Неописуемо е колко прилича на Макс.

Някой се плъзга на пейката до нея и тя се усмихва полусърдечно, щом вижда, че това е Лиу, който я наблюдава с любопитство.

— Ти дойде — казва само тя.

Той погалва Лайка по нослето.

— Това ли ти е заместителят?

— Моля?

— Обичайно е да си вземеш куче. — Върху лицето му няма нелюбезност.

— О. — Чувства, че по някое време може да ѝ се наложи да каже повече, така че се хвърля в дълбокото: — Не осъзнавах, че съм толкова банална.

Той я хваща за ръката и я стисва, и в този жест тя съзира корените на скръбта му, празнота, изписана в бръчките около очите и устата му от загубата на скъп приятел.

— Съжалявам — прошепва тя. — Толкова съжалявам.

— За какво? Вината не е твоя.

— Трябваше да го спася...

Бащата на Макс хвърля поглед през рамо и Лиу ѝ изшътква тихичко.

— Хайде да не поемаме вината, когато могат да ни чуят лишени от въображение роднини. — Подава ѝ кърпичка, но очите ѝ са сухи, както и през цялото време, откакто се е върнала на Земята.

— Той ме спаси и пожертва себе си — прошепва тя и най-после се чувства добре да говори с някой, познавал същия онзи Макс, когото е познавала и тя.

— Разбира се. Да не си очаквала да постъпи другояче? — Лиу свива пръстите на Карис около предната лапичка на Лайка за утеха и тя я хваща и започва да гали козината. — Тогава какво?

Млъкват, когато Праней дава знак за начало на службата. Карис слуша с любопитство, докато той разказва истории от детството на Макс, които не е чувала. Тонът му е равен, но не и безизразен, и тя усеща, че от всички тях може би за него е най-тежко, макар че всички те са толкова единни, че е почти невъзможно да се определи.

— Нашият син винаги трябваше да знае как работи всичко — говори той. — Винаги питаше как или човъркаше, за да разбере защо. Помня как веднъж като беше малък го заведох на брега. „Защо не мога да си карам колелото по тази оградена част от брега, татко?“ питаше той отново и отново, и едва след дълго и подробно обяснение какво представлява това синът ми се съгласи да приеме думите ми и да не се опитва да си кара колелото в карантинната зона на Северния Атлантик.

Карис се усмихва на това описание на младия Макс — първият момент от церемонията, в който може да го разпознае. Баща му разперва пръсти, за да затвори бележките си.

— Последния път, като видяхме Макс, нещата не минаха добре, а ми се иска да беше другояче.

Карис се привежда напред, внезапно заинтригувана.

— Но не беше и ще трябва да живеем с това. Той направи своя избор. Макс би искал да продължим да живеем, без да му се сърдим за нещо от случилото се.

Тя се отпуска назад обезсърчена, а Праней се връща на мястото си. Това е бил моментът, в който баща му е можел да признае, че са могли да се държат различно със сина си. Но те не са поели вина и не са показали угризения — запазили са външното си лустро — и на Карис започва да ѝ се гади.

Високопочитаемата докторка става и започва да размишлява на глас за живота на сина си. Думите ѝ са безстрастни. Представлението ѝ е безупречно, професорката явно е свикнала да говори пред публика и Карис я мрази за това.

— Войводствата загубиха важен гражданин и бих искала да благодаря на членовете на ЕКАВ, че дойдоха да го почетат днес. — Карис вдига очи — по задните редове са насядали много хора от помощния екип и администраторите, които двамата с Макс са опознали по време на подготовката. — Макс беше талантлив млад мъж в челните редици на своята област. Той намери своето място в Европа и беше възнаграден с вълнуваща възможност. — Карис гледа

невярващо, докато жената продължава да реди думи, думи, думи, за едно момче, което почва да ѝ се струва, че изобщо не е познавала.

Кент се присъединява към професорката, за да поговори за „моя Мак“, макар че рамката на детските спомени е болезнено тясна. Той се запъва, мърда неспокойно, млъква, после изведнъж казва:

— Мак ми каза, че момичето е най-добрата му приятелка.

Всички в залата вдигат сведените си глави и слисаната Карис се усмихва, докато майката на Макс отпред се вцепенява. Карис повдига лапичката на Лайка и помахва леко с нея на Кент, който също ѝ махва. Хората в залата поглеждат опърпаното момиче на втория ред.

— Мак ми каза, че нищо не е толкова важно като най-добрия ти приятел — казва момчето, сега по-голямо, отколкото когато Карис го е видяла за първи път. — А той беше моят най-добър приятел.

В стаята се разнася мърморене, сърцата на хората са докоснати, а професорката се взира с каменен поглед в Карис.

— Това разбуни духовете — прошепва Лиу. Поглежда я и забелязва колко е изпито лицето ѝ. — Кога за последно си яла като хората? — Карис свива рамене. — Хайде да се махаме оттук и да вървим да хапнем нещо.

— Да провалим церемонията?

— Той така би искал. Виждаш ли Макс в нещо от това?

— Не. — Само в лицето на малкото му братче отпред.

— Той не е тук, Карис. Тук няма нищо от него.

Тя се колебава.

— Те така или иначе приключват. Ние ще му организираме собствен помен. Достоеен за него.

Тя изчаква секунда, преди да се измуши от пейката и да тръгне към изхода в дъното, навела глава и гушнала Лайка. Докато излиза, един мъж на задните редове вдига ръка, опитвайки се да привлече вниманието ѝ, но тя не иска никой да го привлича, нито сега, нито никога.

Не и след като него го няма.

20.

Чарът на Лиу им осигурява маса в Ротационния ресторант, макар че са с куче. Като по някаква магия Лиу получава от една сервитьорка купичка с малко остатъци и я слага на пода. Лайка се нахвърля лакомо върху тях.

— Не забравяй да го храниш — казва той меко и гневът на Карис лумва.

— Мога да се грижа за собственото си куче.

— Не съм сигурен дали се грижиш и за себе си, миличка, само това ти казвам. Дори ти да не си гладна, кучето все пак трябва да яде.

Тя гледа как Лайка жадно лочи налятата след излапаната храна в купичката вода и усеща пристъп на угризения.

— О, боже. Не мога да се грижа за никого. Убивам всичко, което обичам.

— Шшшт — казва Лиу, хваща я за китките и слага в ръцете й едно меню.

— Задушавам го.

— Той е куче спасител, харесва му и има нужда от теб.

— Не мога... — Тя се взира в менюто, без да чете.

— Знаеш ли — казва Лиу, — наистина е трудно да си логичен и да се оправяш със сложни чувства, когато не си ял. Хайде — поръчай.

Тя отстъпва и поръчва спагети, протягайки ръката си към чиповия скенер. Налага се да запретне ръкава на износения стар пуловер на Макс, за да оголи китката си.

— И малко чеснов хляб — казва Лиу. Карис понечва да протестира, но той само махва с ръка. — Въглеводородите помагат. Това е наука. А сега — казва той, — разкажи ми любимия си спомен за Макс. Определящият анекдот за този славен момък.

Тя го поглежда изненадано.

— Да не мислеше, че ще те оставя да тънеш в униние? — Той поклаща глава. — Случилото се там горе вече е минало. Трябва да продължим напред, с уважение към паметта му, а не да се самоубиваш от вина и тъга заради онова, което би могло да бъде.

— Лесно ти е да го кажеш — прошепва тя.

— Той не би искал това. Би искал да теглиш чертата. И по някое време да се натряскаш до безпаметност. — Тя прави гримаса, но го разбира. — Е, разкажи ми любимия си спомен.

— Не мислех, че го одобряваш — казва тя.

— Това между вас ли? Не — или по-точно, по-рано не го одобрявах. Но пък неотдавна напуснах една потисническа култура, така че знам какво е да се опълчиш на обществените норми.

Карис затваря очи.

— Разкажи ми любимия си спомен за Макс.

— Не знам — казва Карис, замисляйки се за първи път за Макс. Умът ѝ витае по границите на неговата светлина, отказвайки да навлезе изцяло в нея, където може би ще му се наложи да се изправи срещу тези емоции. — Имаше толкова много неща, свързани с него — толкова много истории.

— Ето го моя. Ще ти дам съкратената версия. — Лиу си налива вода и си подрежда приборите и подправките. — Когато се запознахме, той ми помогна с някои запитвания за храна, както вероятно знаеш. Толкова красиво момче — каква загуба. Връщах се в супермаркета всеки ден, но той отказваше да бъде омаян. Убедих го да ми помогне да се науча да готвя — мен, клиента номер едно на ресторантите. — Вдига чашата си като за тост. — Предложи да ми даде урок в своята кухня, защото аз нямах кухня. Оттам нататък се появявах в дома му повечето вечери и той ме пускаше. Седяхме и гледахме филми в приятелско мълчание.

— Това ли ти е най-яркият спомен за Макс? — пита тя объркано, когато Лиу млъква.

— Да. — Лиу побутва към нея една чаша. — Защото беше толкова типично за него. Той не търсеше активно приятелството ми, просто го остави да се случи. Аз го исках и той позволи на чувствата ми да пренесат желаното в реалността.

Карис си мисли, че нейният опит с Макс е напълно противоположен на този на Лиу. Вярно, след като се запознаха, той също не я беше потърсил и бе оставил една почти случайна среща да ги събере отново. Но беше искал да го направи. А пред Представителите... С нея — това ли беше първият случай, когато Макс активно бе избрал свой собствен път?

— Предполагам, че направи същото и с мен — казва тя, но мисли точно обратното.

— Дрън-дрън — изпръхтява Лиу, разчупва току-що пристигналия чеснов хляб с пръсти и ѝ подава половината. — С теб се държеше различно и точно затова ти се оказа истинската.

Тя е изненадана.

— Благодаря.

— Яж, а после ще ми разкажеш твоя спомен.

Тя гризва едва-едва крайчеца на парчето хляб и усеща как чесънът парва бездействалите ѝ вкусови рецептори.

— Наистина не знам.

— По дяволите, Карис, разкажи ми някоя хубава история за Макс.

— Добре. — Тя избърсва устата си със салфетка. — Когато бяхме на борда на „Лаерт“ — нашия кораб — понякога имахме цели часове за убиване. Макс разполагаше със своята оранжерия и геоложкия център, но имаше процеси и експерименти, които изискваха чакане. Един ден Макс поиска да разбере откъде идва името „Лаерт“ и провери в корабния компютър. Беше абсолютно очарован — *очарован!* — като разбра, че не само „Лаерт“ е взет от „Хамлет“, но и името на корабния компютър, „Озрик“. Мислеше си, че разплита някаква вътрешна шега на ЕКАВ. Беше страшно развълнуван.

Лиу мълчеше и чакаше.

— Преди да се усетя, беше извикал скрипта и бе проектирал цялото нещо из кораба. Настояваше да чета пиесата с него, за да се „обогатяваме“, докато сме сами там горе. Известно време мислех, че иска да провери дали и някое от другите имена не е от Шекспир. Човекът, който никога не четеше книги, беше решил, че трябва да разиграем една от великите пиеси. Беше смахнато.

— Започна във всеки свободен момент да учи речите на Хамлет. Стигна се дотам, че се будех — казва тя с усмивка — с „Да бъдеш или не“ и заспивах, докато Макс упражняваше реакцията си при появата на призрака.

— В последния ни ден управлявах ръчно кораба, когато той ми поднесе маргаритка от оранжерията. Опитвах се да се съсредоточа, но Макс се приведе над мен и бодна цветето в косата ми. Четеше сцена между Хамлет и Офелия и ме умоляваше да сложа кораба на автопилот

и да чета на глас с него. — Запъва се, докато си спомня. — Но на мен ми се стори, че видях... стори ми се, че виждам...

Лиу я хваща за ръката, подканвайки я нежно да продължи.

— Зазвъня алармата. Корпусът на „Лаерт“ беше пробит от метеороид и кислородът излиташе през помещението за екипажа на мощни струи. Грабнахме скафандрите и се втурнахме към въздушния шлюз, за да излезем и да запушим пробойната...

Като продължава да държи ръката ѝ, Лиу слага с другата си ръка парче чеснов хляб в чинията ѝ.

— Навсякъде имаше микрометеороиди. Докато се опитвахме да стигнем до пробойната, ние също бяхме ударени...

Тя полага усилия да продължи.

— Така и не разбрах какво точно казва Хамлет на Офелия. Макс носеше червена тениска с Космически нашественик отпред, смачкана, все едно тъкмо е излязъл от леглото, косата му беше рошава и рецитираше гордо „Хамлет“...

— Никога не съм смятал Макс за голям ентузиаст на тема театър — казва меко Лиу. — Сигурно е вярно онова, дето разправят, че космосът те променял.

Карис свежда очи към Лайка, кръстен на частица космическа митология, толкова могъща, че не може да се насили да отговори. „Космосът наистина те променя.“ Тя не смее да погледне себе си през тази леща.

— И какво ще правиш оттук нататък? — пита той, когато пристига основното ястие.

Тя свива рамене.

— ЕКАВ ще се грижи за мен до живот след това, което преживяхме... преживях.

— Но със сигурност ще ти е скучно. Не може да прекараш остатъка от живота си в бездействие.

— Ротацията ми идва скоро — казва тя. — Ще разбера къде отивам и ще видя какво има там.

— Карис. Трябва да се стегнеш. — Гласът му е твърд. — Трябва да работиш.

— Така ли?

— Ти си една от най-съсредоточените личности, които съм срещал. Вбесяващо съсредоточена. Трябва да се върнеш към това.

— Рано или късно ще го направя.

— Очаквам доклади за напредъка.

Тя го поглежда изненадано. Никога не си е представяла, че той ще иска да продължат да поддържат връзка.

— Наистина ли?

— Да. Ти ще ми пишеш и аз ще ти пиша. Мога да ти бъда приятел по кореспонденция... Карис, какво толкова казах? Нещо лошо ли има в тази фраза? Карис? — Лиу не е очаквал, че след тези простички думи ще трябва да вдига Карис от купата ѝ със спагети и да избърсва пороя ѝ от сълзи.

Срещат се още няколко пъти преди местенето на Карис, уж за да изведат Лайка. При една от последните им разходки преди Ротацията Лиу най-после успява да я разсмее.

— Ти също ли ще се местиш скоро? — пита тя.

— Да. В-17. — Той прави физиономия. — Нищо, с което да се хваля у дома. Пък и няма на кого да се хваля. В Средното царство не е останал никой, на когото да пиша.

— Тъжно. — Тя подсвирва на Лайка, който лудува под едно лимоново дръвче.

— Ами ти? Къде е твоят дом?

— Ако „дом“ и мястото, където живеят семействата ни, са две съвсем различни неща — казва тя, — то баща ми и майка ми са във Войводство 14. Брат ми е в бившите Съединени щати, а сестра ми се радва на живота на слънце. А „у дома“ беше в планините, където прекарах половината си живот.

— Значи Гари от Уелс си има дом. Ти си наистина рядък случай. Семейството ти с теб ли беше по време на всичко това?

— Да — казва тя тихо. — Майка ми се нанесе при мен. Не мисля, че е очаквала да ме храни с лъжичка и да ми реше косата.

— Завръщане в бебешка възраст. Мечтата на всяка майка — казва Лиу. — Аз не бих се тревожил. Изглеждаш много по-добре — не беше в твой стил да си кльоцава.

— Не свалях онзи пуловер с дни — казва тя. — Мислех, че ми отива да съм мършава и изпита.

— Не.

Тя го поглежда внимателно.

— Лиу, да не би да... носиш очна линия?

Той отмята глава.

— Може би.

— Заради мен ли? — Тя е несигурна и малко загрижена.

— Не. Макар че си чудесна, никога не си била мой тип. Дори и в апогея си като Тибетски изгрев. Всъщност тази вечер ще излизам. — Той си приглажда косата. — Искаш ли да дойдеш? — добавя, като знае, че тя няма да се съгласи.

— Да.

— Моля?

— Бих искала да дойда.

— Боже!

— О, благодаря. Сега вече знам, че не беше искрен. — Тя протяга каишката към Лайка и я закопчава на нашийника му. Кучето пощръклява и опъва каишката в опит да се сприятели с друго куче, което души наблизко. Карис го издърпва назад и почва да го гали.

— Искрен бях. Просто се изненадах. — Тя не казва нищо и той добавя: — Разбира се, че трябва да дойдеш.

— Ще ми дадеш ли назаем малко очна линия?

— Да.

— А ще ме гримираш ли, ще ми сплетеш ли косата и така нататък?

— Може би.

Тя се усмихва.

— Звучи страхотно. Къде отиваме?

Той се колебава, но само за милисекунда.

— В „Капандурата“.

— Чудесно. Хубаво ще е да изляза, да си създам малко пресни спомени. Ще ме вземеш ли в осем?

— Осем — присмива се той. — Като пенсионерка си. Аз излизам в единайсет — можеш да дойдеш вкъщи в десет да се приготвим. Донеси вино.

Прекарали са в клуба само половин час, когато Карис осъзнава, че е допуснала ужасна грешка. Мястото е неразривно свързано с Макс.

Тук тя е говорила за първи път с Лиу в нощта, когато е видяла Макс, но той не я е видял. „А ето го и самия него, най-великият жив и все още неумрял астронавт...“ Защо човек може да открие резонанс във всичко след нечия смърт, дори в една глупава реплика?

Тя седи на разпадащите се честърфийлдски дивани и се оглежда. Портиерът пуска шумни групи развълнувани момичета и небрежно изтупани момчета; тя вижда как непълнолетни тийнейджъри се вмъкват и се поздравяват за успеха с пляскане на ръце. Съставената от Лиу група е болезнено класна и всички полагат големи усилия да са мили и да я включват в разговорите си. Но Карис носи клеймото на скръбта на един външен и макар да се опитва, те постепенно се откъсват от нея. Тя се вира в бара, където е чула за първи път Лиу да обявява влизането на Макс.

„Човек толкова неземеен, че ще ви отведе до луната и обратно...“

Неколцина от групата отиват до олтара със сменено предназначение и чакат да бъдат обслужени. Карис се чуди защо Европа е така вманиачена по фетишизирането на стари постройки и оригинални черти. Може би американската фиксидея по новите сгради е накарала Европа да стегне редиците си и да боготвори старото. Може би има нещо антикорпоративно в това да седиш в една развалина с модерен стъклен интериор, който ѝ вдъхва нов живот, без да скрива оригиналната структура, а само възхвалява наследството. Единственото естетическо престъпление, ако има такова, е, че е твърде преднамерено.

Групата на бара се засмива и тръгва обратно към диваните, понесла стари дървени стативи за епруветки, пълни със стъклени капкомери. Когато едно момиче с прекалено големи очила ѝ подава един, Карис го взима и след кратко колебание капва от лепкавата течност върху роговицата си. След няколко секунди групата избухва в смях, когато ефектът обхваща телата им, и Карис забелязва, че всички в клуба са весели, и се чуди как досега го е пропуснала.

— Това е по-добро за теб от пиенето — извиква Лиу в ухото ѝ, прегръща я и тя отговаря на прегръдката му.

— Какво прави?

— Временно възбужда нервната ти система — извиква той. — Напълно безопасно е. А сега, танци! — Хваща я за ръка и тя тръгва след него, и изведнъж двамата се клатушкат, клатушкат, политат нагоре

по стъкленото стълбище към дансинга и от гърдите ѝ бликва кикот, сякаш изтръгнат от гръдния ѝ кош. Лиу надава крясък, карайки всички да погледнат към него, преди да се хвърли на дансинга и да се плъзне на колене по него, а цветните кубове по пода грейват подире му като глисандо на пиано. Тълпата аплодира и той вдига триумфално ръце и се завърта на колене обратно в посоката, откъдето е дошъл. Приветства останалите от групата, които се втурват радостно към него. Започват да танцуват и Карис гледа пода под нозете си, хипнотизирана, докато се извива и върти, стъпвайки върху кубове с различен цвят.

Едно друго момиче — Мейзи? Марси? — ѝ протяга нов капкомер и Карис покорно отмята глава назад, позволявайки ѝ да капне пак от течността в окото ѝ. Премигва, за да я поеме, част от нея се плъзга по очната ѝ линия и оставя линия надолу по бузата ѝ, като на мим. С тъмното си трико и слабата си жилава фигура тя изглежда страховито в мрака.

Сърцето ѝ се разтуптява, щом втората доза стига до нервната ѝ система, и тя се хвърля в бесен танц, размятвайки крайниците си толкова рязко, че близките членове на групата се отдръпват със смях.

— „Човек толкова неземеен, че ще ви отведе до луната и обратно...“ — напява тя, отново и отново, и се движи, сече, къса и танцува, преди да осъзнае, че се препъва, препъва и всяка погрешна стъпка се озарява от стъкления под долу. Оглежда се за някое познато лице, но Лиу е зает да танцува с някакъв красив испански тип в другия край на стаята, а тя пада и сърцето ѝ сякаш ще изскочи от гърдите, когато зърва едно лице... лице...

— Какво? — Мейзи или Марси се привежда към нея.

— Видя ли онова лице?

— Лице ли?

— Онзи човек?

— Кой човек?

— Ей там. — Карис посочва, но ръката ѝ трепери и Мейзи или Марси посяга да я закрепят. — Той ме зяпаше.

— Вероятно защото си прекрасна — казва момичето и дръпва Карис обратно на дансинга, но тя се изтръгва от нея.

— Не. Не беше...

— Прекрасна си — повтаря момичето.

— Не... Онзи човек...

Мейзи или Марси губи интерес, обръща се и отива при момичето с големите очила, а Карис пропълзява до стълбището, търсейки собственика на лицето, което я е гледало толкова замислено, че се е почувствала гузна от състоянието си. Него обаче го няма никъде.

21.

При Ротацията Карис се мести във Войводство 18 само с малка част от суетнята на предишните трансфери: без сълзи и прегръдки с приятелите, вторите братовчеди или съседите, без обещания да поддържат връзка, да си ходят на гости и така нататък. Просто си стяга багажа и хваща самолет до северния край на Европия, с Лайка, увит в новото си кожено палтенце, което да го пази от студа.

Слиза от самолета и вдишва мразовития въздух. Сякаш всяко поемане на дъх образува ледени висулки в гърлото и дробовете ѝ. По дяволите, колко е студено. По-добре да научи някои местни ругатни. Нанася се в новата си квартира, просторен бял апартамент в руините на някогашна фабрика, с електронни рамки от пода до тавана, които тя този път оставя незапълнени. Пратила е на север тръстиковия си стол и когато той пристига, го слага пред камината по средата на хола.

Всяка сутрин извежда Лайка на разходка и всяка вечер го храни с едно бъркано яйце и малко сос. Щом се наяде, той се изтяга до нея край камината. Вече е доста по-голям, а коремчето му е закръглено и се закръгля все повече след вечеря. Тя вече не се опитва да готви за себе си, доволна е да си взима храна от ресторантите — особено от онези, които доставят вкъщи.

За първи път Карис се е преместила, без да научи местния език. Пристигнала е на сляпо и със съжаление осъзнава, че е добре да включи в програмата си малко уроци за наваксване. Със закъснение се наслаждава на общото наследство на скандинавските езици, откривайки, че с лекота може да усвои всичките три, а после може би и другите северногермански езици. Спомня си табелата в езиковата лаборатория на предишното Войводство: „Научаването на пет езика ви позволява да говорите със 78 процента от земното население“. Прекарва часове в лабораторията, това е единственото ѝ истинско убежище освен апартамента ѝ. Също като в повечето лаборатории из Войводства, тук се сервира силно препечено кафе, каквото всеки лесно би могъл да си направи вкъщи, но има и разпенено мляко. Карис решава, че разпененото мляко е тайната на националната мания по

кафето — пристрастяващо гориво, което захранва обществото с енергия. Всеки ден плаща на някого да ѝ разпени млякото. Докато чака, забелязва с раздразнение, че хартиените чашки изискват над средната им част да се плъзне отделно парче нагънат картон, и небрежно пуска в ОбщУм предложение за цели чаши. След няколко месеца с удоволствие вижда, че идеята ѝ е приета и започва да се разпространява из Войводството.

Рано една вечер, като си тръгва от лабораторията, Карис зърва някакъв мъж от другата страна на улицата и спира изненадана. Сигурна е, че той е седял до вратата по време на помена и се е опитал да привлече вниманието ѝ, когато това е било невъзможно, и сега ѝ минава през ума, че може би именно неговото лице е зърнала, докато залиташе онази нощ в „Капандурата“, с черти, озарени от проблясващите разноцветни кубове на пода. Но сега може да види, че не го познава. Разочарована, тя осъзнава, че в дъното на сърцето ѝ ѝ се е искало това да е... Е, няма значение.

Мъжът тръгва към нея, неуверено, и при този знак на нежелано разпознаване тя се напруга инстинктивно. Надявала се е, че с това може вече да се е свършило. Той спира, явно размислил, после пак тръгва към нея. Висок и слаб е, като дърво, огъващо се под вятъра. Понечва да заговори и гласът му звучи по-прямо, отколкото би очаквала от някой толкова... грациозен.

— Извинете. Вие не сте ли Карис Фокс?

При тази фамилия тя се сепва.

— Откъде...

— Вие сте, нали?

— Никой не ме нарича така. — Предпазлива е. — Откъде знаете?

— Съжалявам, не исках да ви обидя. Само исках да ви нарека с последното ви известно име. — Той отмята косата си на една страна. — Аз работя за ЕКАВ.

— Ама разбира се. — Тя протяга ръка. — Вие сигурно сте един от многото, на които дължа живота си.

Той се усмихва.

— Не, моля ви...

— Или от онези, с които трябва да си поговоря сурово за протоколите за безопасност.

— Имах предвид, че исках да ви нарека... — тя се кани да го прекъсне пак, затова той изтърсва бързо края на изречението: — с последното име, под което ви познавах.

Тя се поколебава.

— Срещали ли сме се?

— Не точно. Може ли да прием едно кафе?

— Съжалявам, аз... — Тя махва извинително по посока на дома си.

— Карис, аз се казвам Ричард — Рик. Грижех се за комуникационните системи на борда на „Лаерт“ вместо теб... и Макс.

При името тя премигва.

— Комуникационните системи?

— Аз разговарях с теб през оперативния си модул, Карис. „Озрик“.

— Моля?

— Аз се казвам... Аз съм Озрик, Карис.

— Добре ли си? — Загриженото му лице е надвиснало над нея и той я хваща за ръката да ѝ даде опора. — Нямах намерение да те стряскам.

Тя премигва, шокът от казаното я залива отново.

— Озрик? Компютърът?

— Тъкмо щях да се шубелисам и да ти кажа само, че се казвам Рик, и нищо повече — казва той, говори по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Трябваше да ти го поднеса постепенно.

— Озрик?

— Дай да ти помогна. — Той прави крачка, но Карис остава на мястото си. Той пуска ръката ѝ.

— Ама сериозно, каква е тая идиотщина? — Тя го поглежда, бясна и изненадана, и той отвърща на погледа ѝ с разкаяние в очите. — Ти не си компютър.

— Не съм.

— Не си ИИ.

Той се озърта.

— Може ли да отидем някъде да поговорим? — Светлината гасне и мракът настъпва бързо, а с него и ледените сталактити на

вятъра в това Войводство. Няколко души бързат, привели глави, за да се приберат в топлината на домовете си, и улиците опустяват с изчезването на светлината. — В лабораторията?

Тя кимва.

— Добре. — Докато вървят назад към езиковата лаборатория, добавя: — Но съм объркана.

— Извинявай за това, Карис.

— Аха — казва тя, долавяйки позната интонация, — ето го. — Сяда в едно старо кожено кресло и отклонява с жест предложението му за кафе. — Защо лабораториите винаги са кафенета?

— Войводства обявиха още преди години, че свободните професии се чувствали най-уютно в кафенета — казва той и Карис завърта очи. Рик отива до бара, поръчва кафе и студена напитка, връща се с любимото ѝ и тя се втренчва любопитно в него.

— Откъде знаеш?

Той свива рамене.

— На кораба знаех много неща — какво харесваш и какво не, алергиите и предпочитанията ти.

Тя се изчервява, после побеснява.

— Всичко ли слушаше?

— Не — казва той бързо. — Нещата не стават така. Нека ти обясня. Моля те.

Изведнъж Карис е обзета от силна предпазливост към този непознат, който ѝ говори какво харесвала и какво не.

— Най-добре да започнеш от началото, защото имам чувството, че са ме фраснали в лицето. И под „начало“ имам предвид как така Озрик не е изкуствен интелект.

Рик отпива бавно от чашата си, хваща я в две ръце и поглежда Карис.

— Не бива да говоря за това — казва той. — В ЕКАВ всичко е извънредно секретно. Но исках да се срещнем... исках да знаеш, че не си сама, че има някой, който те разбира, знае какво си преживяла от първа ръка. Толкова съжалявам за онова, което се случи там горе, Карис.

— Благодаря. Та значи ЕКАВ си падат по тайните?

— Надявам се, не възразяваш, че излязох от скривалището си. Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Добре — казва той и се намества в стола си. — Не исках да те натоварвам прекалено. — Тя въздъхва и той бърза да обясни. — Сигурен съм, знаеш, че космическата надпревара винаги се е състояла в това кой може да направи нещо пръв. Кой пръв ще прати ракета в космоса, човек на Луната, апарат на Марс. Стратегически първата нация, която го направи, винаги печели. Съгласна ли си?

Карис кимва.

— По време на взаимното унищожение на Съединените щати и Близкия изток става ясно, че всяка нация на света търси начин да автоматизира войната. Битките с дронове стават нещо обичайно. Следващата еволюционна крачка очевидно е изкуственият интелект. Да стигнем от дистанционно задействане на бомба, носена от дрон, до машина, която решава да детонира бомбата вместо нас — така ние като хора ще бъдем изцяло освободени от вина за военните действия. И не само това: първата държава, която демонстрира практическата употреба на изкуствения интелект, ще прати послание до всички земни нации.

— Като атомната бомба — казва бавно Карис.

— Да. Пускането на атомната бомба е показало ужасяващо технологично превъзходство, но също и воля то да бъде използвано. От това няма връщане назад.

Тя се привежда напред.

— Значи ИИ...

— Когато Европейският съюз се мобилизира, за да се защити от катаклизмите, вихреци се на другите континенти, Европа взема важното решение да не бъде агресор.

— Говориш за избирането на Кент. — Тя се насилва да пренебрегне името на по-малкия брат на Макс, а се съсредоточава върху съименника му: политика, който се е застъпил за мира, а не за войната.

— Точно така — казва той, явно доволен. — Не сме искали нито да укротяваме Съединените щати, нито да ги нападаме. Просто сме защитавали границите си. Важен избор. — Млъква, за да отпие от чашата си. Карис също отпива от своя мътен ябълков сок, наслаждава се на вкуса.

— Следеше ли ме? — пита тя, играейки си със сламката.

— Да. Но не в зловещия смисъл. Искях да ти обясня и ако мога, да помогна. Но ти си трудна за намиране.

— Не излизам много.

— Да, разбирам. Но предположих от развитите ти езикови умения, че може би рано или късно ще се появиш в лабораторията на новото си Войводство.

— Това е зловещо — казва тя.

— Нима? Съжалявам. Аз го мислех за логично.

— Ох — въздъхва тя. — Ти наистина си Озрик. Разкажи ми повече за ИИ.

Той кимва.

— Воюващите континенти погрешно приемат нашата неагресивна позиция за развяване на бяло знаме — атаката е единствената форма на защита, на която се възхищават в съвременното военно дело. Хвърлят око на териториите ни и се е наложило да действаме. Ала мнозинството от Европейския съюз е било абсолютно против влизането ни във войната и сме знаели, че никога няма да успеем да координираме офанзива с множество отделни държави. Така че вместо това... сме разкрили едно технологично предимство по прост, безвреден начин.

— Космическата надпревара? — вмята Карис.

— Да. Включваме изкуствен интелект в тогавашните си мисии, без много шум, освен съществено медийно отразяване. Космонавтите в орбита започват да общуват с корабните си компютри, които осигуряват комуникациите и изпълняват основни системни функции на борда на совалките.

Тя се отпуска назад и той я поглежда.

— Само че е било фалшификация — казва тя.

— Естествено. Но се е получило. Желаетелите да ни нападат започват да си търсят по-слаби мишени, а след световната война Европа става Европия и са задействани ранните етапи на Войводската система.

— Как може да е фалшификация, след като толкова много неща във Войводства са с отворен код? Как са успели да имитират изкуствен интелект?

— Информацията е защитена. Не можем просто да я връчим на съперниците си. Всичко, което дава стратегическо предимство на

Европия, е защитено.

— Но щом сме „имали ИИ“ още от основаването на Войводствата — казва Карис, след като обмисля внимателно всичко, — не сме ли могли да го създадем наистина оттогава насам?

— Какво да ти кажа, тази работа е доста трудна.

Тя го поглежда с очакване.

— И само това ли?

— Сериозен съм.

— Сериозен Озрик — ум да ти зайде. — Той се усмихва, но тя изглежда сурова. — Все още съм ядосана.

— Знам. Съжалявам. — Ръцете му са отпуснати в скута, а светлата му коса е сресана грижливо на една страна — макар че едно непокорно кичурче отпред се е извило в неправилната посока. Тя поглежда дългите му крака, обути в джинси, внимателно закопчаната му риза, брадата му, проблясваща в русо. Не е непривлекателен, но по-скоро би го описала като „спретнат“ или „деликатен“.

— Кажи ми тогава — казва тя, — защо не можеше поне ние да знаем? Защо ни оставиха да залагаме живота си там горе на нещо толкова крехко?

— Може би пиар? Не знам. Не са могли да рискуват, че някой, който е толкова често във фокуса на общественото внимание, няма да се изпусне. Мисля, че му викат „убедително отричане“. Не можеш да потвърдиш или да отречеш нещо, което не знаеш. — Той избърсва ръцете си със салфетка.

„Добре измислено“, решава тя.

— Значи си дошъл чак от В-18, за да ми кажеш, че си бил там, докато сме умирали.

Той трепва.

— Опитях се да ви помогна, Карис. Наистина се опитах.

— Така ли? — Тя се опитва да си спомни за станалото в астероидното поле, докато излизаха от обхват. *Не губи време. Какво искаш да попиташ?*

— Ако можех да направя още нещо, щях. Ако можех да ви кажа нещо, което ще ви спаси... Но вие бяхте направо гениални. Опитайте и най-малката възможност, колкото и невероятна да беше. — За кратко двамата седят заедно, спомняйки си загубата на време с черния кислород. — Жалко, че нищо не свърши работа.

— Ти ли го казваш? — Тя се взира в масата; по стените на чашата ѝ са полепнали нежелани остатъци ябълкова кашица.

— Когато излязохте от обхват, опитах всичко. Всъщност... — Гласът му заглъхва и тя вдига поглед.

— Какво?

— Опитах всичко — довършва той и тя свежда отново очи. В другия край на стаята барманът започва да чисти машините в края на деня и свистенето на пара през дюзите изпълва стаята с неприятно силен шум и миризма на горещо мляко.

— Трябва да тръгвам — казва тя и посяга към чантата си. — Трябва да се върна при кучето си.

— Аха — казва той недодялано. — Онова от помена?

— Лайка. Взех го от приют — казва тя. — Дълго ли ще останеш в района?

— Да. Мога да работя отвсякъде.

Тя е изненадана.

— Представях си те натикан в някой бункер, под ключ.

— Не, ние работим гъвкаво. Имам един главен кораб, освен това се грижа за комуникациите на три-четири други мисии по всяко време.

— Ами ако всички ти зададат въпрос едновременно?

— Тогава моментално го маркираш, за да го поеме някой от помощните екипи. Забавянето е почти нулево.

— Защо ми казваш това?

— Заслужаваш да знаеш — казва Рик.

— Аз ли бях главният ти...? — пита тя и той кимва. — Някога говорила ли съм с други Озриковци?

— Не — казва с усмивка Рик. — Ти не беше много взискателна, винаги успявах да се справя със запитванията ти. Виж, Макс задаваше повече въпроси, особено нощем.

— О?

— Говорехме си много — започнах да мисля за него като за приятел.

— Не знаех. — Тя се навежда да си вземе нещата. — Ще те видя ли пак?

— От теб зависи — казва той.

— Какво имаш предвид? — Тя престава да тършува за вещите си.

— Европа не ме кара да се местя, защото на хартия аз не съществувам.

— Не се налага да се местиш, защото си в ЕКАВ? — Карис е зашеметена. — Това се казва ирония!

Рик свива извинително рамене.

— Само да се бях включила в друга част от програмата. — „И Макс също“, мисли си тя, но не го казва. Ако не им се беше наложило да се местят, нямаше да има връзка от разстояние в далечни Войводства, нито молба за отмяна...

— Наистина бих искал да си поговорим пак — казва Рик, — ако си свободна. Искане ми се да обсъдя нещо с теб.

Тя поглежда към вратата, неуверена. Той хем я познава, хем не я познава — не и наистина.

— Карис. — Гласът му е мек. — Нямах ли нужда от приятел?

Минава секунда, после още три, и тя казва:

— Да, предполагам, че имам. — Посяга да стисне ръката му. — Ричард. Рик. Беше объркващо и изненадващо да се запозная с теб.

— На мен също ми беше приятно, Карис Фокс.

Когато си тръгват, той ѝ задържа вратата и я оставя да се затвори леко зад тях.

22.

Карис и Рик седят на тъмните скали над тесния залив, издълбан от ледниците, докато Лайка гони не особено въодушевено някаква врана, както правят кучетата, когато знаят, че не могат да хванат плячката си, но често ще бъдат възнаградени от собствениците си за усилието.

— Е — казва Карис, — „Озрик“. Значи името не идва точно от „Хамлет“.

— И да, и не — отвръща Рик. — Да, това е името на герой от „Хамлет“, също както и името на кораба, но означава и „ОС Рик“^[1]. Вероятно щастливо съвпадение. — Той се размърдва. — Светът е свикнал ОС да е съкращение за „операционна система“, така че звучеше подходящо за ИИ.

Карис се засмива.

— Значи ако аз бях специалист по комуникациите, моят корабен компютър щеше да се казва „Оскар“?

— Да. И името на кораба ти вероятно щеше да е поклон към Оскар Уайлд или нещо такова. — Той хвърля един камък във фиорда долу и Лайка се втурва след него, преди да се закове рязко на ръба. Бедното куче е ужасено. — Извинявай, Лайка — казва тихо Рик.

— Не бива да го дразниш. — Разхождат се по този път всеки ден през последните няколко седмици; Карис се е отказала да пита Рик кога ще замине за някоя база на ЕКАВ или за централното Войводство. Той, изглежда, няма къде да ходи, нито желание да го прави, а и честно казано, тя се радва на компанията му. Намира го за странно непринуден като за толкова спретнат и деликатен човек. При запознанството им е взела тези черти за мекота, но той е изненадващо упорит, когато спорят надълго и нашироко за идеология и за Войводства, и все пак го прави невероятно учтиво.

— Карис, имам една идея, за която искам да поговорим. — Тя повдига вежда, но не казва нищо, така че той продължава предпазливо: — Съжалявам, че повдигам темата, но... Ти си единственият пилот,

който е преминал през астероидното поле и е излязъл от другата му страна.

Тя мълчи.

— Аз знам, че си го направила. Ти знаеш, че си го направила. При всякакви други обстоятелства щеше да се гордееш с постижението си — Войводствата щяха да те славят нашир и надлъж. А може би и целият свят. Само че те не знаят, в хаоса на случилото се тогава и след това.

Тя не казва нищо.

— И ти не си им казала — разбирам защо. Но след като „Лаерт“ е загубен завинаги, ти си единствената, която знае как и къде. Опитът ти от първа ръка е безценен — всъщност е жизненоважен. Знам, че не искаш да си спомняш — казва той, — но ако ти помогна...

— О — казва тя с мрачен глас.

— Бих дал всичко, за да не питам.

— Обаче аз съм единственият човек, който може да ни изведе от тази планета.

— Ами, общо взето — казва той. — Да.

Взират се заедно във водата.

— Дали ще можеш да го направиш, ако възпроизведа някои данни или си припомня маневрите, или нещо такова? — пита тя.

— Записите на ЕКАВ показват само дълъг поток от параметри. Ти си единственият човек на Земята, който знае какво си направила — казва той извинително и тя въздъхва. — Помисли си. Ще ти помогна с всичко, което ми е по силите.

Майка й, която я посещава от време не време, идва с тях на една от разходките им до фиорда с Лайка. Всички се гушат в пухени якета с кожени качулки, за да се предпазят от хапещия вятър. В студения зимен ден, обагрен в същото сиво като скалите около залива, Гуен и Рик спорят за новите мерки на Войводствата в бившите Съединени щати. Карис мълчи: съзнава, че и най-малкото отклонение от темата може да прати разговора в чувствителна територия.

— С цялото ми уважение, Гуен...

— Би трябвало да знаеш, Ричард, че хората, които започват отговора си със „с цялото ми уважение“, обикновено нямат намерение

да проявяват никакво уважение.

Той се изчервява.

— Извинявай.

— Започни отново. — Леко очарована, тя си го командва и той ѝ позволява.

— Гуен — казва той. — Несъмнено Европа, Китай и Африка са длъжни да се намесят и да помогнат на нациите, разпокъсани от войната, нали?

— Да — съгласява се тя, — ако единственото, което правехме, е да оказваме помощ. Но не можеш да вярваш на мотивите на никоя нация, която се мисли за по-добра от онази, на която се натрапва.

— Ние сме в най-добро положение да осигурим помощ. Това е нормалната човешка реакция. — Рик хвърля една пръчка за Лайка през камънаците и кучето доволно хуква след нея. — Може би се чувстваш така, защото си възпитала семейството си извън утопията...

— Да не си посмял, господин Империализъм. Няма нужда да съм част от някакъв си клуб, за да анализирам стойността му, много благодаря.

— Удар под кръста — казва Рик и вдига извинително ръка, когато Лайка дотичва с плячката си. — Извинявай.

— Независимо къде са отгледани децата ми, синът ми сега е там и помага.

— Разбира се — казва Рик. — Може би ние тримата сме тези, които са малко извън системата, тук горе.

Гуен изпръхтява.

— Скоро може да останем без система, ако минат всички искания за отмяна.

— Искания ли? — проговаря за първи път от доста време Карис. — Какви искания?

Гуен и Рик се споглеждат.

— Някои жители повдигат въпроси относно някои от правилата. Нищо, за което да се тревожиш — казва спокойно Гуен.

— Нищо, за което да се тревожиш — повтаря Рик. Среца погледа на Карис и ѝ намигва лекичко, което я кара да се усмихне. Тя посяга да разроши козината на Лайка и издърпва пръчката от устата му.

— Изглеждаш ми по-щастлива. — Майката на Карис мие съдовете, тигани и чинии дрънчат в пълната със сапунена вода мивка.

— По-щастлива? — пита Карис с леко приглушен глас.

— Не толкова опустошена емоционално. — Гуен оставя две чинии на сушилнята. — Малко по-доволна.

— По-доволна.

Майка ѝ прекъсва работата си и я поглежда.

— Да не смяташ да повтаряш последните думи, които казвам, цял ден?

— Цял ден.

Гуен се усмихва снизходително.

— Добре.

— Добре. — Карис спира и този път се засмива. — Извинявай, това последното беше случайно. Не мислех.

Гуен се отпуска на кухненския стол и бутва една чаша чай с лимон към Карис.

— Сериозно, изглеждаш доста по-щастлива. Радвам се. Трябва да продължиш да живееш.

— Залавяй се да живееш или се залавяй да мреш — казва замислено Карис.

— Точно така. Работиш ли пак?

Карис не е имала желание да си го признае, но кимва.

— В известен смисъл. Ще работя. Питаха ме вече.

— Чрез Рик ли? Какво ще ти даде да правиш?

Точно там беше проблемът. Програма, основана на уникалното ѝ преживяване в астероидното поле, а тя знаеше, че не е готова за това. Блокирането на този период бързо се превръщаше в най-лесния начин да продължи напред.

— Да пиша обучаващи програми, да чертая карти.

Гуен кимва.

— Мислиш ли, че някога пак ще отидеш там горе?

— В космоса ли? Не мисля.

— Поне даваш своя принос тук долу. — Гуен избърсва масата с кърпата за миене на чинии и се усмихва на дъщеря си. — Това е, което има значение. Явно всички трябва да дадем своя принос.

Дните стават по-студени, много по-студени, отколкото някога са си представяли, че може да падне температурата. В най-мразовития следобед досега, с небето притъмняло още в два часа, Рик изследва скалните образувания с Лайка, когато Карис, изостанала назад, казва тихо:

— Ще го направя. Ще напиша летателна симулация за астероидното поле.

Рик се обръща да я погледне, ръцете му си играят с косматата муцуна на Лайка.

— Чудесно.

— Мислиш ли, че мога да получа запис на мисията?

— Да. Информацията е публично достояние.

— Какво? — изненадва се Карис.

— В случай на катастрофа в космоса... — Те се взират към мястото, където Лайка се опитва да изрови каменна плоча, която няма никакъв шанс да премести. — Опасявам се, че смъртта на Макс направи нещата за ЕКАВ доста публични.

— О.

Той подръпва Лайка, хвърля му един камък и кучето хуква след него.

— Какво те накара да се решиш?

— Нещо, което каза майка ми: че всеки трябвало да даде своя принос. — Карис се взира във водопада в далечината, където дантелени струи от белите бързеи политат към ледниковите води долу. След малко добавя: — Ще изградя основната структура на симулацията. Но не мога да се насия да си припомня всички индивидуални маневри.

— Аз ще ти помогна.

Карис издава неопределен звук.

— Искаш ли да поговорим за това?

Тя изчопля буца кал с върха на ботуша си.

— Не особено.

— Добре. Ще се надбягваме ли до водопада? — Той се затичва и тя неволно се засмива на недодяланата му преднина и се втурва да го

настигне. Замръзналата кал се пука под нозете им.

— Време е — казва Гуен при следващото си гостуване, когато двете с Карис седят един ден пред камината.

— Ще се прибираш у дома ли? — пита Карис.

— Време е — повтаря Гуен. — Трябва да помислиш за задомяване.

Карис прави измъчена физиономия.

— Правилата казват, че трябва да почакам.

— Забрави правилата. Мен никога не са ме интересували! Ти си на подходящата възраст, каквото и да казват те.

— Определено първо трябва да срещна някого. — Майка ѝ повдига вежда. — Какво?

— О, нищо.

— Живея наред нищото. Освен това...

— Да?

— Няма никой, който... искам да кажа, не мога, защото...

— Макс.

Карис подскача от тази прямота. Повечето хора още внимават да не споменават името му.

— Моля те, не говори за него.

— Защо не? — казва Гуен. — Той изигра голяма роля в живота ти. Не е неуважително да изричаме името му.

— Мамо, не мога.

— Разбирам защо поискахте промяна на правилото, Карис. Знам какво е да обичаш някого повече, отколкото е приемливо. В моя случай това бяха децата ми. Не можех да ви отделя от себе си.

Карис не казва нищо, няма желание да води този разговор.

— Можеше да поговориш с мен за решението ви да поискате отмяна.

— Той ме изненада с него — казва Карис. — Нямах време.

Гуен претегля тази нова информация.

— Значи не е било по твой избор?

„Опитах без нея и не се получи. Така че ще продължим да сме заедно.“

Тя се отърсва от спомена.

— Не наистина. Искам да кажа, вероятно щях... — Млъква, не може да говори за...

— Говори за него, Кари. Ти все още обичаш Макс.

— Разбира се, че го обичам.

— Разбира се. Макс беше първата ти любов.

— Макс е първата ми любов — поправя я деликатно Карис — и не мисля, че ще го преодолеея някога.

— О, ще го преодолееш.

Карис е възмутена.

— Не мисля.

— Твое право е да имаш партньор и семейство и да бъдеш обичана в настоящето. — Гуен става и я целува по главата, после излиза от стаята. — Не се превръщай в затворничка на миналото.

Карис започва с главните неща. Симулацията е трудна и основните маневри ѝ отнемат по-дълго от строго необходимото, защото припомнянето им извиква в съзнанието ѝ откъслеци от разговори и частици време, които болят като порязвания с хартия: коварно в началото, с продължителна болка. Рик ѝ помага, както е обещал, работи със записите, търси дните, от които тя има нужда, но понякога задава прекалено много въпроси и на нея ѝ се иска да избяга с Лайка и да се скрие някъде.

— Ана? — повтаря въпросително той.

Тя поклаща глава. Не. Името е изскочило в главата ѝ неканено и устата ѝ оформя едно изненадано „О“, а Рик я поглежда — тя не е искала да го произнася на глас.

— Извинявай — казва Карис. — Не знам къде ми е умът днес.

— Не се тревожи. Справяш се чудесно.

— Не мисля, че мога да го направя сама — казва тя, благодарна за компанията му, макар понякога да е прекалено любопитен. Рик се размърдва неловко и в нея се надига ужас. — Какво има?

— Трябва да се върна на континента за няколко месеца — казва той. — В Космическата агенция предстои голямо изстрелване.

— О — казва тя.

— Ще дойда пак напролет.

— Ясно.

— Трябва да отида — казва той. — Съжалявам.

— Няма нищо.

— Може ли да ме погледнеш? — пита Рик и повдига брадичката й.

Карис трепва при докосването.

— Трябва да отида, но не искам.

— Защо?

— Защото се тревожа, че Лайка ще тъгува по мен — казва Рик и оставя ръката си да падне от лицето й. На лицето му се изписва нещо като смущение.

— Ще се оправи — казва тя. — Ще го разсейвам с храна. Не знам обаче какво ще прави майка ми без теб.

— Ами ти? Ще продължиш ли с летателния план? Ще излизаш ли на разходки всеки ден? — Тя кимва. — И ще ми съобщаваш, когато се съмне?

— Да.

— Ще поливаш ли кокичето ми, като пристигне?

Тя се усмихва.

— Имаш наистина неоправдана вяра в градинарските ми умения.

— Сигурен съм, че докато се върна, ще е цъфнало. Може би пролетта ще е ново начало за всички ни. — Докато го казва, сърцето й се изпълва с вина, която заплашва да прелее и да учетвори мраза на зимата във Войводство 18.

Карис продължава да очертава основните рамки на астероидния пояс — работи по записите на мисията, получени от ЕКАВ. За щастие Рик е премахнал всичко лично, оставил е само системи от координати, взети от архива на „Лаерт“. Тя пише редове симулационен код и множество практически съвети за пилотите.

Гуен продължава да й идва често на гости. Прави й спагети, които са отвратителни, така че започват пак да поръчват от ресторанта.

Лайка става все по-едър — особено след като излапа цяла чиния изхвърлени спагети.

— Защо продължаваш да ми идваш на гости, мамо? — пита Карис един ден. — Искам да кажа, харесва ми, но със сигурност предпочиташ да си стоиш вкъщи?

Гуен — седи на пода и бърше с парцал прагчетата на акустичната китара, а до нея лежат купчина резервни струни — преценява отговора си.

— Реших, че не бива да оставаш за дълго сама в годината след това изпитание.

— Ами татко?

— О, той е добре. Говорим си по ОбщУм, докато съм тук.

— Хубаво. — Карис прави пауза. — Мамо, работата е там, че вече мина една година.

— А ти по-добре ли си? Още си сама. Ще продължа да ти гостувам, докато се върне Рик, а после може би...

— Мамо — казва Карис, — не мисля, че Рик ще се върне.

— Разбира се, че ще се върне. Нали ти остави кокичето да се грижиш за него. Ще се върне.

— Гуен, чуй ме. Не мисля, че Рик ще се върне.

— Не ми викай „Гуен“. — Майка ѝ оставя китарата, докато преценява отново как да отговори, обмисляйки думите си, така че да засегнат Карис минимално, но да окажат максимален ефект. — Хрумвало ли ти е, скъпа, че той може би иска да го помолиш да се върне?

— Не мога... той не би... — Тя млъква. — Той не е такъв манипулатор.

— Вярно е, че този мъж няма никакви планове. Той е светец, безгранично верен. И може би е време ти също да му отвърнеш с вяръност.

Карис е ужасена.

— Нещата между нас не са такива.

— Защо не?

— Не чувствам... — Изречението ѝ няма завършек. — Да, точно това е. Нямам други думи. *Не чувствам.*

Как би могла някога да почувства нещо отново? Тази мисъл ѝ е чужда. Карис размишлява над предложението на майка си и извода, че може да има чувства от страна на Рик, а после се намразва, когато след известно време открива, че е любопитна. По дяволите. Мислила е, че се е изолирала от всичко това.

Седи с Лайка в скута и с летателната симулация на компютъра и се пита дали наистина ще го направи. Накрая вдига ръка да включи СтенРеките. Тъкмо се кани да пише по флекса на Рик, когато...

„Помощ, тук е Карис Фокс, искам помощ. Озрик, чуваш ли ме?“

Карис. Има много смущения и излизаш от обхвата.

Мисълта начупва съзнанието ѝ, умствените ѝ блокировки падат като камъни. Жлъчка се надига в гърлото ѝ, докато стената изчезва и се появява лицето на Рик, по-голямо от живота, със загриженост, отпечатана в ъгълчетата на очите.

— Добре ли си? — пита той.

— Аз ли ти се обадох? — Тя е сепната, все още неокопитила се от спомена. — Смятах да ти пиша, но...

— Кога?

— Ей сега. — На заден план може да види редиците сини работни станции, всичките празни, с маси и столове, простиращи се в далечината. Вдишва, за да се успокои. — Исках да ти кажа здрасти.

— О. — Той се обляга. — Здрасти.

— Можеш ли да говориш?

— Разбира се — казва той. — Тук е пусто като в призрачен град.

— Изглеждаш добре — казва тя, съвземайки се, макар че не е вярно: блед и изпит, с провиснал рус перчем, той изглежда сякаш е спал на бюрото си.

— Лъжкиня.

— Веднъж някой ми каза, че е учтиво да си учтив.

Той се усмихва.

— Докато ти, от друга страна, наистина изглеждаш доста добре. Как е кучето?

Карис посяга за Лайка и го издърпва в кадър. В отговор той се отпуска, обърнал пълното си коремче към камерата.

— Здрасти, приятел — казва Рик. — Ама колко е пораснал!

Тя кимва.

— Имам напредък със симулацията.

— Така ли?

— Всъщност мисля, че успях.

Лицето му грейва и тя усеща как щастието му я сгрява.

— Ти ще си спасителката на Европа.

— Не аз, а ние. Двамата... Добре ще ми дойде малко помощ, ако си на разположение — казва тя.

— Кари, за теб винаги съм на разположение.

Рик разбира през какво е минала и как се чувства. Самият той е съкрушен от загубата на Макс и никога не засяга спомените ѝ или присъствието на Макс в живота ѝ. Той разбира. В някаква степен загубата на Карис е загуба и за Рик. Да оставя Макс неприкосновен е неговият знак на уважение и движен от това уважение, Рик решава да не казва на Карис как е препрограмирал сателитните дроне да се върнат за тях, в нарушение на всякакви протоколи на ЕКАВ за изкуствения интелект. Не ѝ казва как му се е наложило да прикрива промените в кода, нито защо сега работи от разстояние, за да стои далеч от всевиждащия взор на ИИ програмата. Ако си припише заслугите за спасяването ѝ и гибелта на Макс, ще си присвои нещо, което тя смята за категорично и сърцераздирателно свое.

Също така в дъното на подсъзнанието си той се страхува от укори и обвинения: успял е да спаси единия, но не и другия.

Рик никога не би казал на Карис нещо, което ще я нарани, но Гуен чувства, че това е неин майчински дълг. Тя си поема дълбоко дъх и потупва по пода до себе си — сега търка с шкурка дъските: да го правиш сам отнема много време и тя работи върху апартамента на Карис при всяко свое гостуване през зимата.

Карис покорно се отпуска до майка си и започва да си играе с парче шкурка. Двете седят така, големите прозорци, протягащи се от пода до тавана, се издигат над тях, а по другите стени стоят празните рамки на Карис.

— Кари, искам да поговорим за Макс.

Това ѝ се струва познато. Женски глас, мек, витаещ някъде над нея. „Не е нужно да говориш за Макс.“

— Карис. — Гуен изглежда загрижена.

Карис се връща духом в стаята.

— Смяташ пак да ми говориш, че трябва да продължа ли? Защото чувам какво ми казваш, наистина. Но какво да правя, ако все

още не ми се иска?

— Може никога повече да не усетиш пърхането на пеперудите, но ще получиш стабилност. Или пък може да усетиш пърхането, но не и осакатяващата несигурност къде е той или как изглеждаш.

— Искаш да кажеш да се примиря с по-малко?

— Да се примириш — казва насмешливо Гуен. — Всички се „примиряваме“. Няма човек на този свят, който да отговаря на всяка частица от нашата жадувана фантазия. Всеки, който е във връзка с някого, се е „примирил“. От теб зависи на какви компромиси си готова.

— Казваш ми да се задоволя с някой, когото не обичам толкова.

— Не, не ти казвам това — възразява Гуен, — но както казах, повечето хора не изпитват повторно огъня на първата любов. Не жертвай щастието си, за да го търсиш.

„Виждаш ли? Спасих те, когато се запознахме, и сега пак те спасявам.“

Карис захвърля шкурката и става.

— Знам за какво говориш, мамо. Имаш предвид Рик.

— Помисли си. Опитай. Той е добър човек, Кари, и няма нищо срамно да обичаш добър приятел.

— Трябва да ти призная нещо ужасно. — Карис посяга зад стола си и изважда една саксия, напукана от лед.

— О, не. Какво си направила? — Рик се привежда напред от СтенРеките, присвил очи. — Това лед ли е?

— Убих го. Ужасно съжалявам.

Докато той гледа как Карис държи кокичето му, лицето му се разлива в топла усмивка.

— Кари, зиме кокичетата разцъфват, като пробиват леда с втвърдените си листенца.

Тя се запъва.

— Значи не е мъртво?

— В никакъв случай. Чувства се отлично под суровата си външност.

— Не съм го убила с недодяланите си грижи?

— Дай му още няколко дена и вероятно ще пробие замръзналата почва. Скоро ще цъфне отново.

— От всички метафори... — промърморва тя, но той не я чува.
— Ще приключваш ли скоро там долу?

Той прави пауза.

— Бих могъл.

— Наистина ли?

— Мога да пристигна другата седмица, ако искаш — казва Рик. И макар че тя обикновено ръси банални възражения, този път кимва със спотаено в сърцето чувство за вина.

— Той ще се върне — казва на Гуен, хванала заледената саксия, и се разплаква.

— О, Кари. — Майка ѝ взима кокичето и я слага да седне, а Лайка се стрелва през стаята, за да се свие в скута на Карис, и лизва една солена сълза, капнала от брадичката ѝ. — Това сълзи на щастие ли са, или на тъга?

— Не знам — казва Карис. — Не знам какво да чувствам. Макс веднъж ми каза, че животът след смъртта е онова, което оставяме у другите. Но ако у мен е останала единствено тъга, тогава какво?

— Не е. — Гуен я погалва по косата.

— Не ми е останало нищо, мамо. Нямам какво да дам.

Гуен се опитва да намери правилните думи.

— Вече над година си мисля как да обсъдя това с теб. Трябва да гледаш на Макс позитивно, скъпа. Не позволявай да бъдеш погубена от чувствата си към човек, с когото не можеш да продължиш напред.

Карис трепери, докато сълзите ѝ пресъхват.

— Ако първата ти любов свърши зле, тогава самочувствието и увереността ти, начинът, по който се доверяваш и обичаш — всички тези неща в бъдеще са повлияни от сянката на това как си обичала или си била обичана в миналото. Първият никога не се превъзмогва, Карис. Тялото ти не знае как. Но ако го превърнеш в нещо позитивно, можеш да използваш чувствата и опита, за да израснеш и в известен смисъл да направиш следващата глава от живота си още по-добра. — Карис не казва нищо, така че Гуен продължава. — Проблемът с първата любов, Кари, е, че тя те разчупва. Променя всичко в теб за следващия човек.

— Там е работата, мамо. Аз съм счупена. — Карис заплаква пак. Знае, че се намира на кръстопът, когато трябва да поеме или назад, или напред в живота си и във времето. Стояла е замръзнала на едно място от онзи момент в космоса, когато...

[1] На английски Озрик се пише със „с“. — Б.пр. ↑

23.

Шест минути

Светлината се движи бавно към тях, като призрачна надежда. Заобиколен от искрици — замръзнала вода, амоняк и въглероден диоксид — сателитът пълзи през астероидното поле, следвайки извивката на Земята по елиптична орбита.

— Не полудяваме, нали? — казва Макс. — Това не е мираж? — Двата гледат как онова, което са смятали за падаща звезда, пътува по стабилна орбитална равнина. — Може да халюцинираме — продължава той. — От липса на въздух.

— Макс, стегни се най-после! — казва бързо и настойчиво Карис. — Това се случва наистина. Реално е. Трябва да действаме, преди да е станало прекалено късно.

— Вече е късно, Карис. Нямаме време...

— Макс Фокс. — Тя го поглежда право в очите, непоклатима и уверена. — Това е последният ни шанс.

Той преглъща, сухо и дрезгаво вдишване.

— Добре.

— Можем да го направим.

— Добре — повтаря той.

— Онзи гигантски астероид под нас, отляво. Той е в точка на Лагранж.

— Какво значи това?

Карис го поглежда намръщено.

— Този астероид е в точка на Лагранж, където гравитациите на Луната и Земята се уравновесяват. Сигурна съм. След пет секунди, когато се изравним с него, ще спрем да падаме.

— Хайде да проверим. Идва след пет, четири, три, две... — Те инстинктивно свиват крака, като балетисти, които се приземяват върху дъските на сцена, и когато се изравняват с каменния астероид, за първи път от близо деветдесет минути спират да се премятат.

— Не мога да повярвам — казва смаяно Макс. — Физика, а? Винаги е права.

— Освен когато са мислили, че Земята е плоска — казва Карис, докато оглежда небето. Стисва голата му ръка със своята. — Ще се опитам да се свържа по флекса със сателита.

Той свежда поглед към ръката ѝ.

— Добра идея. Да провериш дали има хора на борда?

— Няма да има.

— Изведнъж взе да си много сигурна във всичко.

— Както казах — заявява тя, — това е последният ни шанс. Хайде да се възползваме от него. — Проверява дали мрежата си е на мястото, надяната върху пръстите ѝ, и започва да пише: „Помощ, тук е Карис Фокс от «Лаерт», искам незабавна помощ. Приемате ли?“.

Изчаква.

„Повтарям, тук е Карис Фокс от «Лаерт», искам незабавна помощ. Приемате ли, край!“

Нищо.

„Моля, помогнете ни. Ако не го направите, ще умрем тук навън.“

Аудиоканалът ѝ оживява с пропукване и мощен звън.

Здравей, Карис. Тук е Озрик.

— Озрик! — казва тя с ясно доловимо облекчение, когато синият текст се появява отстрани на стъклото ѝ.

Комуникирам директно с компютъра на сателита, за да ти предам това, Карис.

„Благодаря, Озрик. Дронът напълно функционален ли е?“

Да, Карис.

„Пренасочи ли го към нас?“

Ще бъде при вас след шест минути.

„Благодаря ти.“

— Карис? — пита Макс. — Какво става?

— Озрик праща сателита право към нас. Ще е тук след шест минути.

— Шест? — Макс се запъва и Карис кимва. — Кари, нямаме шест минути. Запасите ни от въздух не са еднакви. Толкова съжалявам — когато се опитвахме по-рано, когато експериментирах с твоята раница, за да създам някаква двигателна тяга...

— Няма нищо.

Той я поглежда.

— Така ли?

— Ами, да.

— Но аз ти казвам, че имам повече въздух от теб.

— Разбирам. Моля те, не се тревожи. Значи ти имаш...

— За шест минути — казва Макс, — а ти — за две. Толкова съжалявам. — Лицето му се сгърчва леко при последната дума.

— Добре. Щом имам две минути въздух, ще трябва ти да ме вмъкнеш вътре. След като загубя съзнание, ще отвориш шлюза и ще ме хвърлиш през него, а после ще ме съживиш.

Той се замисля върху това.

— Рискът е доста голям.

— Става дума само за три-четири минути, а въздухът в скафандъра сигурно ще ми стигне за още около минута. — Няма да стигне.

— Но ти ще загубиш съзнание. Не мисля, че... — Той млъква, неспособен да се изправи отново срещу ужаса как Карис едва не е умряла на Войводските игри преди толкова много месеци. — Никога не си можела да си задържаш дъха, Кари.

— Упражнявах се. — Тя се усмихва, леко повдигане на устните, което е по-високо от едната страна, отколкото от другата, и слага ръка върху неговата. Оръфаният конец е вързан на голия ѝ пръст. — Хайде. — Знае, че не бива да му позволява да мине зад нея или да прави нещо с раницата ѝ, така че вместо това насочва вниманието му към пристягане на свързващото ги въже за последен път.

Не може да каже със сигурност откъде знае всичко това, защо е толкова убедена какво трябва да направи и защо то ѝ се струва правилно. Но в сърцето си знае, че не може да позволи на Макс да се жертва заради нея. Знае какъв ще е животът ѝ без него: една безкрайна скръб. Скръб, която тя ще потиска през годините и ще вярва, че е отминала, но никой не превъзмогва току-така загубената любов и това ще я промени. Тя никога няма да обича отново по същия необуздан начин, никога няма да почувства яркото сияние на своята личност, когато той я гледа, привличайки светлината на прожекторите върху нея, и тя му отвръща, окъпана в блясък.

Тя го поглежда и го прегръща импулсивно и той спира, за да ѝ позволи.

— Хей, всичко ще е наред. — Макс стисва ръката ѝ още веднъж. — Хайде да се приготвим. — И през ум не му е минавало, че можеш да

се удавиш в космоса. След последния път се е закълел да я пази.

Понечва да мине зад нея и Карис казва бързо:

— Нека да го направя аз. — Тя започва да опипва демонстративно раницата му и да наглася ремъците и кабелите. — Готово.

— По-добре да проверя...

— Макс, проверих всичко. Трябва да се съсредоточиш върху това как ще мъкнеш безчувствения ми задник през космоса.

Той държи свързващото ги въже. Гледа я неспокойно.

— Сигурна ли си, че ще стане? Малко съм притеснен...

— Да.

— Да, сигурна си, или да, прав съм да се притеснявам?

Тя се обръща към него. Под тях светът се върти, над Африка се заражда циклон.

— Всичко ще е наред. Така можем да оцелеем и двамата.

— Какво? — пита той, но тя вече не е там, проверява кабелите и присвива очи към сателита, който се носи към тях по елиптичната си орбита през астероидното поле.

Скафандърът на Карис започва да пиука, остър сигнал за тревога в лявото ѝ ухо, на който тя не обръща внимание.

— Пригответи се — казва тя, когато светлината става по-ярка.

— Готов съм. — Макс се напруга.

— За мен е време. Въздухът ми свършва.

На лицето на Макс е изписано страдание.

— Сигурна ли си?

— Да. — Червена аварийна светлинка премигва в центъра на стъклото на шлема ѝ и тя я изтрива с движение на флекса. — Знаеш плана. Бъди готов да сграбчиш сателита както можеш. — Макс кимва. — Знаеш ли къде са аварийните люкове?

— Мисля, че да.

— Влез вътре и ме свържи бързо към кислородната система.

Макс премигва.

— Ами ако този дрон няма такава система?

— Има. — Главата на Карис почва да се замайва, понеже рециклираният въздух в скафандъра ѝ губи свежестта си.

— Ясно.

— Уф. — Тя се чувства гроги и главата ѝ се върти; тъмното нощно небе, осеяно с точиците на звездите, като светодиоди, се простира над нея.

— Карис?

— Съсредоточи се.

— Голяма си командаджийка — казва Макс и се усмихва, когато чува прошепнатия ѝ отговор:

— Просто имам властен характер.

Той потърква ръце, едната гола в космическия студ, другата увита в сребриста тъкан и топлина. Трябва да го направи, при това добре, и заради двамата. Докато сателитът се приближава, той оглежда страните му за входния люк и щом го вижда, си поема шумно дъх.

— Какво има? — пита Карис. Гласът ѝ сякаш идва от много далеч.

— Тесничко ще е.

— Гледай и на теб да не ти свърши въздухът. — Гласът ѝ е отпаднал и оформянето на думите отнема дълго време.

— Ммм — отвърща неопределено той, докато през ума му прелитат планове и идеи.

— Ще пристигне, когато скафандърът ти вече е започнал да пиука, Макс.

— Ммм — повтаря той и отново потърква ръце, едната увита, а другата гола.

Тя знае какво означава това и не може да му го позволи. Не и този път. Знае, че ако Макс оцелее, ще се оправи: системата му от вярвания ще му помогне да се съвземе; ще се върне към начина си на живот отпреди тя да го обърка. Не. Няма да му позволи.

Докато главата ѝ се люшва отново назад и съзнанието започва да я напуска, Карис насилва ръката си да се раздвижи и изпитва смътно облекчение, щом нервните ѝ окончания реагират.

Пъхва голата си ръка в джоба на бедрото си и опипва предметите вътре, търси нещо, което знае, че е там.

Намира го и свива пръсти около него, призовава един последен изблик на сила, за да направи необходимото.

— Макс — прошепва тя и той се обръща да я погледне. — Не е нужно да правиш големия жест да ме спасяваш.

— Какво?

— Моля те.

Той се раздвижва, но...

— Живей добре — казва тя, — заради мен.

С едно последно движение изритва Макс, така че той отлита от нея, и същевременно вади ръката от джоба си и я протяга към въжето. Докато Макс се носи към приближаващия се дрон, а Карис в обратната посока, малкият нож от ремонтния комплект на всеки космонавт на ЕКАВ срязва въжето. Двамата продължават да се премятат отделно един от друг и ножът се изплъзва от голата ѝ ръка, докато тя се отдалечава от него в мрака.

— Карис! — Сателитът се приближава и Макс надава гърлен животински рев. Посяга с една ръка към дрона, а с другата към космоса, но Карис вече е изчезнала.

24.

Макс се размърдва на дивана и се събужда, премигва срещу ярката светлина. Протяга врат, който е лежал изкривен върху подлакътника, и посяга да намали звука на СтенРеките. Новините се въртят в безкрайно повторение, просмукват се в подсъзнанието му. Отново е сънувал кошмари; сънува нищото. Известно време е имало само нищо — нито въздух, нито звук... нито тя. Той променя решението си и усилва звука на новините.

Едни и същи лица се появяват по медиите в обществени и частни сгради, в ресторанти и езикови лаборатории, във всекидневните на хората из всички Войводства. Отново и отново се канят експерти, които да обсъждат, разясняват и критикуват по горещата тема. Макс слуша, намирайки утеха в нещастieto на другите.

— Днес Европа утрои помощта за бившите Съединени щати. Експерти прецениха, че оцелелите в Юга са изложени на най-голям риск, тъй като известни бунтовнически групи, действащи в района, завързват битки с доброволците и затрудняват работата им по осигуряване на храна и вода за най-нуждаещите се.

Макс измъква изпод себе си една смачкана картонена кутия и я хвърля на пода; усеща мазнината, попила през гърба на тениската му. Страхотно. Водещият интервюира някакъв експерт и Макс гледа апатично, по лицето му личат признаци на неспокоен сън.

— Свен, за Европа ще е трудно да попълни тези нови екипи. Те се пращат на недостъпни места, дълбоко в мочурливите райони, където условията за живот са невъзможни и оцелелите са отчаяни. Подложени са на нападения на бунтовнически групи — това не е примамлива сделка. Утопията ще има нужда от силна кампания за привличане на доброволци, иначе може да се наложи въвеждането на задължителна повинност. А като добавим към отчайващата ситуация в Съединените щати и постоянното присъствие на астероидното поле над главите ни...

Макс изключва, защото не иска да слуша за проклетото астероидно поле — не иска да му напомнят. Посвещава цялото си

внимание само на ситуации, които не са свързани с трагедията му, на кризи, които не са негово дело; гледа как светът се върти и новините кипят и някак си знае, че той няма място във всичко това — нищо, което някога е правил или ще прави, няма да повлияе по някакъв значим начин върху света.

Когато се върна, беше безчувствен: изслуша безчувствено инструктажа на ЕКАВ; също толкова безчувствено прие предложения му „отпуск по състрадание“. Но тази безчувственост премина в гняв, когато му показаха, доста извинително, документа, подписан от двамата с Карис, преди да бъдат пратени в космоса — в него те освобождаваха Европия от всякаква отговорност за здравето и безопасността си.

Отпуск по състрадание, мисли си Макс. Какъв оксиморон! Майка му го нарича „уволнение без почести“. Макс не се е върнал веднага към Ротацията или някакво друго подобие на нормален живот и това за неговите родители е показателно колко се е отдалечил от идеала.

Достатъчно е да помисли за родителите си и ето че баща му цъфва на вратата на кухнята с кафеварка в ръка.

— Кафе? — пита той.

— Да, благодаря.

— Оправи си дивана преди да дойдеш. И махни тази мазна кутия от килима преди майка ти да я види.

Макс се заема да си оправи леглото. Ядосан е, а още е само осем сутринта. Грабва кутията за храна за въщи, раздразнен, че родителите му вече му досаждат със своите критики, но най-вече раздразнен, че е тук. Не е сигурен как се е озовал при тях: никой не е искал той да е тук, включително и Макс, но след като медиците на ЕКАВ са обявили, че има посттравматичен стрес, не му е оставал кой знае какъв избор.

— Какво ще правиш днес? — извиква баща му от кухнята и вдига очи, когато Макс влиза, за да изгледа мазното петно на тениската му.

— Мислех си да поработя малко в магазина — казва Макс и трепва, когато кафето опарва гърлото му. Не е свикнал с горещи напитки, макар че кофеинът дава на организма му енергията, от която отчаяно се нуждае след пълните с ужаси нощи. Той се задушава насън, кислородът сякаш бива изсмукван от стаята му, докато той гледа

отново и отново как ръката на Карис се изплъзва от неговата и тя изчезва в мрака. Няма въздух и нея също я няма. — После си мислех да отида при Кент в болницата.

Баща му се въси.

— Това ще разстрои майка ти.

— Нямам такова намерение.

— Хmmm.

Макс хвърля чашата в мивката и дрънченето отеква силно в малката стая.

— Тя ще ми прости ли някога?

— Сигурен съм, че ще ти прости. — Праней прокарва ръка през оредяващата си коса. — Дай й време.

— Време поне имам в изобилие — казва Макс и премигва, за да прогони видението на въздухомер, отброяващ назад от деветдесет към едно.

Тръгва на работа. Върти бясно педалите на колелото, натиска ги свирепо към земята, сякаш ще се ударят в нея, вместо да се завъртят и да се върнат към него. Пулсът му се учестява и той усеща как сърцето му блъска в гърдите и го изгаря. От болката му става хубаво — ако не може да си го изкара на пътя, то поне може да застави тялото си да му се подчинява.

„Живей добре — казала е Карис, — заради мен.“ Но как да го направи *без нея*? Как е очаквала да го направи, как е могла да пропусне очевидното...

Макс тегли един ритник на тухлената стена на някаква ниска развалина и парчета от нея се сриват на паважа в купчина жълт прах и варовик.

— Не осквернявай миналото — казва му друг велосипедист, докато заключва колелото си с течна ключалка до това на Макс.

— Опитвам се — промърморва Макс, но вдига извинително ръка.

Машините са програмирани да зареждат рафтовете целодневно, но Макс предпочита тази несъзнателна работа пред това да стои на касата и да му се налага да е учтив с малкото клиенти, които влизат в супермаркета. Магазинът не е същият, тъй като сега живее с родителите си във Войводство 2, но достатъчно прилича на онзи, за да го боли.

От магазинерче до астронавт и обратно до магазинерче. Облича престилката и отива в склада.

Изкарва оттам количка, пълна с червен боб, и се заема да трупа кутиите на рафта. Навлиза в ритъм: една отляво, една отдясно, две отляво, две отдясно. Времето минава незабелязано. Той изтиква количката обратно и този път я натоварва с ананасови консерви. Откарва я до друг рафт — за десерти — и започва да ги подрежда: една отляво, една отдясно, две отляво, две отдясно.

Когато натоварва на количката третия вид консерви, забелязва етикета. Взира се в него за момент. Вдига една от консервите към лицето си, чете всяка дума, после я запраща безцеремонно в кошчето. Грабва целия кашон с консерви и изхвърля и тях. Шумът е оглушителен.

— Какво им е на тези?

Макс се обръща, вижда Линди, работничка с избеляла престилка на червено-зелени райета, и изсумтява:

— Изтекла годност.

— Аха. — Линди кимва. Не изтъква, че повечето стока тук е с изтекла годност. Това е част от гениалността на консервираната храна.

Макс се навежда да вземе от пода една търкулнала се консерва. Хвърля поглед назад и вижда, че Линди още го гледа от вратата.

— Чай? — предлага тя, без да помръдва.

— Добре. — След минута той става и тръгва след нея към меламиновата кухня — работен плот, затиснат между два скелета от останали тухлени стени. Тя слага чайника да заври и се обляга на стената. Отзад на краката ѝ полепва розов тухлен прах. Макс не ѝ го казва.

— Значи така — казва Линди.

— Така.

— Как си иначе?

— Чудесно.

Тя се взира в него малко закачливо.

— Не си от приказливите, а?

— Не особено.

— Това е хубаво, понякога. — Тя започва да барабани с пръсти по тухлите, а той поглежда към кухненския плот и казва:

— Гледан чайник.

— Моля?

— Нали казват, че гледаният чайник никога не завира.

— Щом казват.

Тя налива две димящи чаши воднист чай и му връчва по-малко очуканата.

Той я взима и решава, че трябва да положи някакво усилие.

— Отдавна ли работиш тук?

— Откакто се преместих — аз съм от Втория жребий — казва тя и той забелязва, че говори така, сякаш е прекалено натоварващо да модулира интонацията си, все едно е вечно уморена. — Баща ти ме направи управителка, докато не се появи ти.

— Съжалявам.

— Няма проблем — казва тя. — По-добре да се връщаме на работа.

Той кимва.

— Благодаря за чая.

— Няма защо. — Тя посяга надолу да изтупа праха от крака си. — По дяволите.

Той продължава с подреждането на консерви, връща се към ритъма си: една отляво, една отдясно, две отляво, две отдясно. Бръква пак в количката и вижда още от онези кутии, които е изхвърлил по-рано. Разсеян, дръпва рязко ръка — една дефектна консерва с назъбен метален ръб се е впила в пръста му. Червена струйка бликва и потича по ръката му. Той гледа ядосан как кръвта му тече; болката го прорязва и той избухва. Запокитва виновната консерва през помещението. Гъшата мас се пръсва върху дебелото стъкло на витрината и се разплисква по пода.

— Да го еба, като че ли искам да ми се напомня...

— Максимилиан.

— Лельо Прия — казва Макс.

Дребната женица слага ръка на гърдите му.

— Баща ти каза, че ще те намеря тук — казва тя някъде малко над пъпа му, преди да го прегърне. Той понечва да се дръпне, но тя го задържа и прошепва: — Това е само храна.

— Но...

— Това не е тя. Това е само една консерва.

— Да — казва Макс и я погалва по косата. — Предполагам, че е така.

— Ела — казва тя, отдръпва се и го задържа на ръка разстояние, сякаш за да го разгледа. — Да поговорим за минутка.

— Трябва да почистя. — Той посочва към прозореца, но спира, щом вижда, че Линди вече бърше локвата мас с един парцал. Кимва му и след секунда той също ѝ кимва признателно.

— Трябва да поговорим. Имам да ти казвам нещо — нещо, което трябваше вече да съм ти казала. — Прия го хваща за ръка и оглежда внимателно кръвта, съсирваща се около китката му. Завежда го в кухнята, пуска водата и посяга да се подпре на стената.

— Внимавай — казва Макс, чиито добри обноски най-после са се върнали. — Прахът от тухлите цапа. — Пъхва ръка под струята и гледа как размитата кръв се оттича в канала. — Как я караш?

Тя отхвърля въпроса с махване.

— Все същото.

— И при мен.

— Ще извиняваш, миличък — казва тя любезно, — при теб е всичко друго, но не и същото.

— Да... предполагам, че е така.

Тя му посочва да седне. Той се курдисва върху една разгъната стълба, а Прия се настанява в единствения сгъваем стол.

— Искях да ти обясня за последния път, когато се видяхме, преди да се върнеш.

— О? — казва Макс, разсеян от кървящата си ръка.

— Когато дойде да кажеш на родителите си, че възнамеряваш да поискаш отмяна на правилото, аз ти показах някои снимки през прозореца. Помниш ли?

— Да. — Макс е твърдо решен да не си спомня как Карис стои до него, усещането за дъха ѝ върху рамото му, докосването на студените ѝ ръце, когато закрива очите му.

— Направени са преди трийсет години. Снимки на мен и Франческо, първата ми любов. — Тя се усмихва. — Също като вас, ние решихме, че искаме да сме заедно в дългосрочен план. — Макс е изненадан, но не я прекъсва. — Запознах се с него, когато двамата с баща ти помагахме на дядо ти да направи ресторанти във всички Войводства. По онова време хранителната система беше калпава и

баща ни имаше идея да централизира ресторантите и закусвалните, така че жителите да могат да се хранят заедно, да направи това действие по-социално за хората в новите им Ротации.

— Франческо доставяше пресни продукти. Беше нещо като фермер и ни караше плодове и зеленчуци всяка сутрин между шест и осем. Аз изтичвах да посрещна хибрида му — казва тя с обич — и гледах винаги да съм там първа. След известно време той започна да се връща следобед, като свърши с работата си, и се разхождахме. — Тя поглежда Макс, чието изражение е цинично. — Далеч по-целомъдрено, отколкото в свалките на вашето поколение — казва тя. — Знам, знам, това не си ти и тогава не е сега.

— Разхождахме се, хванати за ръце, и започнахме да градим планове — продължава тя. — Аз трябваше да основа ресторант във Войводство 10 и Франческо беше решил да ме последва. Искяхме да сме заедно. Не искахме да чакаме, докато правилата ни позволят да станем двойка. Не искахме да чакаме, докато остареем.

Макс се привежда напред, заинтригуван.

— И какво стана?

— А ти какво мислиш? — казва тихо Прия. — Бях на двайсет. Баща ми и брат ми бяха бесни. Майка ми, изтъкнатата генетичка, беше толкова разочарована — те искаха да се придържам към Правилото за двойките. Имаше конфликти, спорове... Мисля, че ти е познато, нали?

— Значи когато се появих с Карис, това е било като повторение на историята.

— Да, само че ние така и не направихме дръзката крачка да се опитаме да променим Правилото. Това беше прекалено смело.

— Или пък глупаво.

— Смело. Но има още нещо, което трябва да знаеш, нещо, което твоето поколение не разбира. — Тя става от паянтовия стол, приближава се към него и се опитва да го хване за ръката. — То е, че няма тайна полиция, която да се нахвърли на една „нелегална“ връзка. Няма да те докладват и отлъчат за нарушение на Правилото. Най-голямата истина за Европа е, че е почти невъзможно да живееш тук, ако не се придържаш към утопичните принципи. Разбираш ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Франческо не можеше да го понесе. Не търпеше да го принуждават да живее по определен начин против желанията му,

затова напусна Войводствата. Никой не го е карал да си тръгва — той го направи доброволно.

Макс потрива слепоочията си.

— Значи не е бил принуден да си тръгне, защото е нарушил Правилото с теб, така ли?

Прия свива рамене.

— Както казах, няма тайна полиция, няма отлъчване. Няма да те накажат. Хора, които не могат да живеят по правилата на една утопия, обикновено откриват, че тя не е истинска утопия за тях. Така че сами тръгват да търсят нещо друго.

Стълбата под Макс потреперва.

— Мислех, че правилата са като Светото писание.

— Родителите ти искат да са такива. Затова живеем, все едно са. Но да си личност означава също така да знаеш кое е правилно за теб.

— Точно това се опитвам да им обясня непрекъснато — казва той.

— Ти си този, който трябва да избере Европия. А не Европия да избере да те махне.

— Божичко. Защо не ми каза?

— Ти беше толкова решителен, искаше да промениш правилата. Вярвах, че това е за *общото благо* — мислех, че ще успееш. Не знаех... — Гласът ѝ заглъхва.

— Не — казва навъсено Макс, — предполагам, никой от нас не е знаел докъде ще доведе всичко. — До космоса. С оставащи им деветдесет минути въздух.

Гласът ѝ е тъжен.

— Не знам къде е сега Франческо.

Макс слага ръка на рамото ѝ.

— Това е несправедливо, лельо. За всички ни.

— Така е. И сега, и тогава. Но той не беше смел като теб. Не искаше да предизвиква системата. Вместо това загуби илюзиите си и напусна.

— Бях толкова уплашен, когато съм с нея — казва той. — Не можех да живея така още десет години. Все се страхувах, че ще ни хванат и ще ни изгонят.

— Само ти би могъл да вземеш това решение.

Макс ритва сгъваемия стол и той пада. Прия гледа как късият фитил на гнева му пламва и на лицето ѝ е изписана само състрадателна тъга.

— Беше ли на помена на твоето момиче?

— Да.

— Жал ми е за теб. Знам какво е да загубиш човек, когото обичаш.

Макс кимва, лицето му е сурово.

— Тя беше специална за теб. На помена сигурно ти е било тежко.

— Семейството ѝ не си пада по такива работи. Беше „празненство на живота“.

— Мили боже.

— Знам. — Той за първи път се усмихва истински, макар че лицето му е измъчено. Поменът е бил болезнен за него. Сякаш го е разкъсал, прорязвайки тялото му с назъбени линии, докато ребрата му щръкнат и разкрият смачканото му сърце, което все още бие — бавно, но бие. Защото, изглежда, така стоят нещата, каквото и да ни подсказва скръбта: сърцата ни продължават да бият дори да се молим да спрат. Животът си върви напред.

— Благодаря, лельо Прия. — Той импулсивно посяга и я прегръща.

Тя го потупва по гърба.

— Просто мислех, че трябва да знаеш — казва му. — Имаш нужда да поговориш за чувствата си.

Той потиска въздишката си.

— Сигурно си права.

— Някои път трябва да се изправиш срещу тях, Максимилиан. Иначе ще те разкъсат отвътре. По тялото ти ще зейнат рани, в които ще е изписано нейното име.

— Чувството е точно такова. — Той я поглежда с неохотно възхищение.

Тя се усмихва.

— Те никога няма да те разберат, нали знаеш?

— Може би — казва той. — Но поне знам, че ти ме разбираш. — Навежда се и лепва една целувка върху темето ѝ, а тя го пропъжда с жест.

— Мислил ли си да поговориш с някого?

Макс свива рамене.

— Подложиха ме на терапевтичен курс. Седях в ъгъла и говорех с някаква автоматизирана услуга по СтенРеките. Идеалният начин да се почувстваш с всички си.

— Посттравматичният стрес е сериозно нещо, Макси. Трябва да се грижиш за себе си.

Той отмята косата от челото си с ръка, по която се съсирва кръвта от одевешната му битка с гъшата мас.

— Понякога да седиш неподвижно не изглежда най-добрият начин да продължиш напред.

— Не възразявам. Обаче трябва да се увериш, че си не само физически, но и *емоционално* силен. — Тя посочва слабото му тяло. — Не се впускай в нещо прекалено натоварващо.

— Аз никога няма да бъда отново астронавт, лельо Прия. Това вероятно е най-натоварващото нещо, което ще правя някога.

— Вероятно. Но не можеш да прекараш живота си на дивана на мама и тате — тя не би искала това.

Той не казва нищо, макар да признава пред себе си, че е права.

— Какво смяташ да правиш? — Прия се взира в синеокия си племенник с известно очакване.

— Не знам — казва той, оглеждайки супермаркета докато се връщат към търговската му част, — но не мисля, че бъдещето ми е тук.

25.

Макс се насочва към блестящия бял куб на болницата. Отделенията са съвсем същите като при миналото му посещение, само с различни имена на табелките и различни деца в леглата. Наоколо гъмжи от пациенти, търсещи уменията на лекарите, и от лекари, търсещи болестите на пациентите. Той изпитва гадно чувство при тази мисъл, но майка му все по-често поражда у него такива идеи. Гневът прави двамата раздразнителни, влага лична острота във всеки разговор, раздалечава ги, когато би трябвало да потърсят примирие.

Отива право в стаята на Кент на най-горния етаж и среща майка си в коридора. На лицето ѝ има същото презрение както и при последния им сблъсък на това място.

— Ти дойде — казва само тя.

— Искам да видя брат си.

— Аха, значи сега това ти изнася. По-рано никога не ти е пукало.

Ето пак, мисли си Макс. Колко е лесно да пренебрегнеш истината, когато ти е изгодно за целите на един спор.

— Сега съм тук.

Тя взима един електронен бележник, оставен до вратата на Кент, а анимираното мече върху СтенРеките на коридора започва да подскача весело към тях.

— Не беше тук, когато той имаше нужда от теб.

— Той или ти? — За първи път Макс се чуди през какво ли е минала майка му, когато се е отправил към астероидния пояс. Толкова силно е искал те да разберат *неговата* болка, че не се е замислил за тяхната. Предполагал е, че не изпитват болка.

— Кент — натъртва тя — няма никаква вина за всичко това.

— Знам. — Макс затваря очи, неспособен да се сдържи да не раздуха пламъците. — Някога ще ме попиташ ли през какво минах там горе?

— Ти отиде. Провали се. Не съм сигурна, че си струва да го обсъждаме.

— Тя умря, мамо. Умря, за да ме спаси. Не можеш да отхвърлиш това.

— Съжалявам за теб, Макс, но това не те извинява, задето наруши правилата.

— Не сме нарушили правилата, поискахме да ги променим. И те ни изслушаха — казва той. „За разлика от теб.“

— Да — казва тя и се привежда напред в клаустрофобичния коридор, докато лицето ѝ се озовава съвсем близо неговото, толкова близо, че той долавя аромат на кафе във въздуха, когато тя издишва. — И не си ли забелязал, че след завръщането ти нещата са... *малко различни?*

— Какво имаш предвид?

— Всички искания за отмяна, анализите, препирните?

— Искания за отмяна ли?

— Не си забелязал — казва тя с безизразен глас.

— Не. Какво имаш предвид?

— Колко типично. — Тя отстъпва назад и пак се обръща към вратата на Кент. — Да се опълчиш на правилата на една утопия, а после дори да не забележиш какво става.

— Но...

— Не знам кое е по-лошо: да се опълчиш на правилата или да осигуриш най-лошия възможен резултат за малкото хора, на които си дал надежда...

— О — казва Макс и смръщва вежди.

— Ето какво става — заключава тя, — когато оставиш едно дете да търчи наоколо и да върши каквото си иска.

Като знае, че това ще я вбеси, той казва много тихо:

— Не съм дете.

Професорката трясва дигиталния бележник на пода и шумът е оглушителен.

— Продължаваш да се държиш като дете, затова ние се отнасяме с теб като с дете. — Анимираното мече се изстрелва над вратата и тя махва ядосано с ръка към него. — Защо не ме слушаш? Аз се опитвам да ти помогна. Не знам дали някога изобщо ще се научиш.

Той не казва нищо, мускулите му са напрегнати.

— Максимилиан, знам, че сме строги с теб, но Войводствата са създадени от хората за хората. Все още можеш да се реваншираш за

онова, което направи.

Макс мълчи, обмисля думите й.

— Татко хареса Карис, когато я видя.

Майка му е объркана.

— Какво?

— Мислехте я за страхотна, докато не разбрахте, че я обичам.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Той въздъхва.

— Харесвахте и мен, когато живеех както искахте вие.

— Максимилиан. Слушаш ли ме? Трябва да се реваншираш за онова, което направи. Трябва да покажеш на хората, че си сбъркал и че ще живееш по правилния начин.

Тези думи докосват нещо в Макс. „Живей добре — бе казала тя, — заради мен.“ Въпреки волята му коварните думи на майка му проникват в него и се преплитат с тези на Карис, докато той вече не може да удържа напора в главата си и надава крясък, за да ги заглуши.

Майка му се взира изненадано в него.

Макс излива гнева си в този крясък, докато не остава празен отвътре.

— Не мога повече така.

— Моля?

Макс затваря очи.

— Как да поправам това, мамо?

— Наистина ли питаш?

— Наистина.

Изражението й е скептично.

— Ти наистина искаш съвета ми.

— Какво да направя? Каж ми.

— Като начало, можеш да помагаш на хората, вместо на себе си.

Макс не разполага с хаплив отговор; в дъното на съзнанието си знае, че е започнал да оправя нещата, вместо да ги разгаря. Казва тихо:

— Аз съм нещо повече от това, което си мислиш.

— Всички се надяваме, че е така, Макс.

— Ще го докажа.

— Браво — казва тя. — Най-сетне.

— Може би ще имам нужда от твоята помощ — казва той с напълно прекършен боен дух и тя кимва.

— Всичко, което ти е нужно, за да оправиш нещата.

— Добре — казва Макс. — А сега може ли да видя брат си?

С неохотно съгласие тя отваря вратата и го пуска да влезе, но остава на входа да гледа двамата си синове.

Кент вдига замаяно очи от леглото и нащърбената му усмивка грейва.

— Здравсти, Макс.

— Олеле. Да не си загубил още зъби?

— Всичките ми млечни вече ги няма. — Кент е толкова горд, че сърцето на Макс го заболява за момченцето в голямото легло, гордеещо се, че е стигнало до един крайгълен камък. Макс се надява, че Кент ще стигне всички крайгълни камъни, че ще има шанс да надвие болестта си и да живее дълъг, пълноценен живот. „За разлика от Карис.“

Отсъствието ѝ го халосва като юмрук в корема. Скръбта го пронизва и той отново си мисли колко е несправедливо, че мозъкът може да забрави всичко случило се за секунда, само за да те цапардоса отново с него като нещо ново. Как е могъл да забрави, дори и за момент, че нея я няма?

— В моята стая ли спиш? — пита Кент и Макс поклаща глава.

— Не, приятел. Не ми се струваше редно, след като се прибиращ вкъщи толкова често. Спя на дивана. — Очите на момчето са ококорени, докато си представя такъв бунт, и Макс разрошва косата му. — Но не мисля, че ще се задържа още дълго.

— Заради момичето ли пак?

„Ох.“

— Нещо такова. Нали помниш, че тя беше пилот?

— Пилотираше совалки.

— Точно така. И ми намери работа в ЕКАВ, космическата агенция.

Кент кимва.

— Татко ми каза.

Изненадан, Макс поглежда към майка си, после пак към Кент.

— Тя мислеше, че мога да стана астронавт...

— Яко!

— ... но не мога. Тя грешеше — аз съм готвач. — Макс поглежда брат си, чуди се защо споделя житейските си избори с едно малко

момче. Ами, няма с кой друг, осъзнава той. — Аз съм просто готвач. Бива ме да готвя. А има много хора, които се нуждаят от помощ с храната.

— Като тук ли? В болницата?

— Като тук — казва Макс и хвърля отново поглед към майка си, — само че в чужбина. Където има гладуващи хора и войници, и много хора, уплашени от астероидното поле.

Кент се мъчи да схване.

— Заминаваш ли?

— Заминавам, но ще ти се обаждам всеки ден. — Протяга китка, така че чипът му да се синхронизира с този на Кент, и хваща ръката на брат си. — Ще ти пращам съобщение всеки ден, защото си най-добрият ми приятел.

Кент се надига в леглото и опира глава в рамото на Макс.

— А Карис ти е втората най-добра приятелка.

— Ти си най-добрият ми приятел — повтаря Макс, — а Карис е моето винаги.

Макс отива право в центъра за набиране на доброволци, за да провери дали ще го вземат. Отговаря на всичките им въпроси, после минава лекарски преглед. Трепва, когато жената му казва, че има отличен капацитет на белите дробове — де да го е знаел по-рано — и клати глава, докато го разпитват за медицинската му история.

— Някакви очни заболявания, мускулно-скелетни заболявания, инфекции?

— Не.

— Някакви психични заболявания?

Той се колебава само за секунда.

— Не.

— Чудесно. В добро физическо състояние сте. Не би трябвало да имате проблеми.

— Благодаря.

Жената плъзва бележките настрани и на екрана се появява дълъг списък от доброволци, всички от които трябва да бъдат проверени и отменати.

— Имате ли препоръки от предишен работодател?

— Тренирах в ЕКАВ — признава той, — но ако времето ви притиска, професор Алина от южната болница на Войводство 2 ще ви каже всичко, което искате да знаете.

— Идеално. В такъв случай вероятно ще ви пратим в центъра за обучение утре.

Той не знае коя страна на характера му го подтиква да прави това; не е сигурен дали доказва нещо, или угажда на някого, но Карис го е помолила и той е обещал. Обещал е и проклет да бъде, ако...

— Макс? — Гласът прекъсва мислите му, докато седи на твърда пейка в невзрачен коридор и зяпа някаква снимка на чипа си, която бърза да махне. — Можеш да се отправиш към залата за екипировка, където ще те снабдят с всичко необходимо.

— Благодаря.

— Не, аз ти благодаря. Наистина имаме нужда от хора като теб за доброволци в хуманитарните ни екипи, особено в конфликтните райони.

— Няма проблем.

Време е да направи нещо. Време е да живее.

26.

— Какво има в менюто днес — нещо вълнуващо?

Макс вдига поглед от осемте големи казана, между които се мести, за да ги разбърква. Няма черпак, затова импровизира с каквото намери. Мисли си, че може би това е част от изпитанието.

Тренират във Войводство 9 от месец и половина и през това време ги подлагат на повече физически упражнения, отколкото Макс някога е очаквал. Сега разбира, че да се цаниш за готвач на хуманитарните екипи не е много по-различно от това да се цаниш за астронавт. Пак те искат във върхова физическа форма, където и да отидеш. Даже тренировките в космическата агенция бледнеят пред тукашните: тук той прави лицеви опори, подскоци и набирания, плюс маратони по два, пет и десет километра всеки ден, и през цялото време му крещят. ЕКАВ го е вкарвала във форма на хартия с помощта на тренажори, но на него му харесва безмозъчността на старомодните тренировки на открито. Харесва му да може да се изключи и да се съсредоточи върху справянето с настоящия момент. Едно време са го наричали „дзен“. Той чувства „дзен“. Ендорфините са нещо страхотно.

Макс се приготвя за подигравки.

— Яхния.

— Пак ли?

— Чудесна питателна яхния. Ако имаш късмет, може дори да добавя няколко кротона.

— Не се опитвай да пробутваш тези парчета застоял хляб като кротони. Ти и твоите изчанчени приказки — казва мъжът, който се обучава за ръководител на хуманитарния екип, и Макс се усмихва.

— Това е добра подготовка за моментите, когато ще имаме ограничени запаси.

— Не остава много — казва новият ръководител на екипа. — Скоро ще ни пратят на крайбрежието, където е центърът на военната зона.

Макс му подава една купичка.

— О?

— В крайбрежните райони на САЩ е пълен хаос — казва мъжът.
— Всички се бият за по-високия терен и за водата.

За миг Макс се зачудва къде ли може да е братът на Карис, но изтласква тази мисъл.

— С какво си се занимавал преди?

— Бях дърводелец. Ами ти?

— Готвач.

— О — казва ръководителят на екипа. — Аз пък си мислех... — Макс го поглежда, но онзи решава да не довърши изречението. — Не забравяй за кротоните ми.

Спят в най-стария университет на Европия, красива сграда от червени и жълти тухли, пълна със стаи от стъкло и стомана. Спалните на горния етаж имат големи стъклени стени без щори, така че на Макс не му се удава да спи много, но това поне означава по-малко кошмари. Неумолимото ежедневие от готвене и тренировки го е отвлякло от обичайните му мисли. Нощем той се предизвиква да я види, като вади изтърканата снимка: Карис сгушена в сгъвката на ръката му, с развените дигитални флагове на Войводските игри зад тях. Различен климат, сякаш в някакъв друг живот.

След като сервира закуската, Макс взима участие в едно упражнение в двора на университета, включващо първа помощ и основно хранене. Автоматично забърква лъжица сол с осем лъжици захар и добавя пет чаши питейна вода, за да направи рехидратиращ разтвор. Инструкторката — Кели — кимва одобрително.

— Разбираш си от работата.

— Тренирал съм в ЕКАВ. Хидратацията е много важна в космоса.

Инструкторката, която е преглеждала историята на Макс, казва меко:

— Да, макар че предполагам, че е по-трудно да се оправяш с водата в безтегловност.

— По-голямата част я вкарват в тялото ти по тръбички. Можеш да се удавиш в собствените си сълзи, ако изпълнят шлема ти по време на някоя разходка в космоса.

За момент инструкторката изглежда шокирана, после се окопитва, потупва Макс по рамото и продължава към следващия обучаем.

— Прекалено много сол — казва тя. — Пациентът ти ще изповръща цялата тази солена вода.

Макс приготвя храната за своя екип — редува се с другите готвачи на закуска, обяд и вечеря. Доброволците са готина групичка, макар че разбираемо умовете им са погълнати от предстоящото местене в бившите Съединени щати. Всяко изречение започва с „когато“, а не с „ако“; има много наперени приказки какво ще правят, когато се изправят срещу бунтовниците. Лагерът се нахвърля жадно на малкото новини от първа ръка, докато слуховете се ширят и докарват новобранците до лудост. Много от тях в свободното си време звънят вкъщи или на любимите си, а СтенРеките огряват стените на общите помещения.

Макс жадува да поговори с някой, който е познавал Карис. Не някой, който знае за нея, не леля Прия или дори Кент, които знаят какво е означавала тя за него; иска да говори с някой, който е познавал смеха ѝ или амбициите ѝ, който я е докосвал. Уплашен е, че тя ще се превърне в призрак, и отчасти причината да гледа толкова често снимката от Игрите е да поддържа лицето ѝ ясно в паметта си. Минава му през ума да пише на Лиу, но Лиу не се е обаждал от доста време. „Разкажи ми любимия си спомен за Карис“, е казал на помена ѝ и Макс го е фраснал. Лиу се е опитал отново и отново, но на Макс му е било прекалено тежко да мисли за това. Явно Лиу се е оттеглил, за да му даде малко простор.

Веднъж в свободното си време Макс пише на Лиляна по ОбщУм. Изненадана, тя отговаря бързо. „Кралят на десерта“, отвърща тя и думите се появяват в червено върху малка част от стената на общата стая, където Макс седи с неколцина други и разговарят с приятели и роднини на отделни СтенРеки. „Вече не си ли астронавт?“

„Очевидно не — пише в отговор Макс. — Сега съм кралят на яхнията.“

„Е, поне си крал на нещо.“

„Ти как си?“

Пауза. „Тя ми липсва.“

Той затваря очи. „И на мен.“

„Никой не ме нарича Лили, откакто нея я няма.“

„Разбирам какво имаш предвид — пише той. — А на мен никой не ми се обажда.“

Настъпва пауза и той я гледа как пише, и чака текстът да се появи.

„Можеш да ми се обаждаш, ако някога имаш нужда.“

„Благодаря. Ти също — добавя той в последния момент. — Ако вече не съм в каквото е останало от Америка.“

„Лек път — пише тя — и се пази.“

За Макс всяко чувство за опасност се свежда до слухове или неясно, мъгляво бъдеще — докато другарите му говорят с „когато“, а не с „ако“, Макс мисли само в минути. Следващите десет минути са посветени на двукилометров маратон. Следващите двайсет минути са за готвене на вечеря.

Един ден Макс мие шестнайсет тенджери, върти ги под водната струя — девет минути. Старшата инструкторка, която е похвалила рехидратиращата му техника, идва в кухнята. Макс продължава с ножовете и ги точи един след друг, докато тя му излага молбата си.

— Искате да им разкажа за астероидното поле — повтаря той.

— Моля те — казва Кели и му подава следващия нож. — Ти имаш личен опит. Много хора се страхуват.

Макс потърква слепоочието си с една ръка, хванал неподвижно точилото в другата.

— Нали знаете, че се цаних за готвач? Това няма връзка с работата ми в Космическата агенция.

Тя преценява внимателно думите си.

— Макс, работата е там, че с твоето обучение за ЕКАВ и твоя опит ти си най-подготвен от всички ни.

— Не съм.

Кели се усмихва кротко.

— Чувал ли си някога какво е станало с първите астронавти, които видели Земята от Луната?

Той преравя мислите си.

— „Една малка крачка“. Нищо друго не ми идва наум.

— Те погледнали към малката ни планета и видели, че националните граници всъщност не съществуват и конфликтите между хората не са важни, защото всички сме тук заедно. Даже измислили термин за това: Ефектът на погледа отгоре. — Подава му следващия нож. — Хората, които са били в космоса и са гледали надолу към Земята, имат поглед, какъвто другите нямат.

Макс въздъхва.

— И мислите, че аз също го имам.

— А не е ли така?

На него не му се иска да каже, че това е промяна във възприятията, каквато той вероятно никога не би изпитал. Не му се иска да каже, че единствените промени във възприятията му, причинени от космоса, са скръб, чувство на загуба и хроничен умствен хаос, който се опитва да потисне с рутинни действия.

— Виждала съм те да надбягваш и най-добрите тук. Ти можеш да импровизираш. Приспособяваш се. От всички тях — Кели обхваща с жест стаята, макар че са сами в нея, — ти си най-подходящ да ръководиш екипа. Би трябвало ти да си ръководителят.

Макс се забавя за минутка, плъзгайки кухненския нож по стоманения прът на точилото, докато мисли как да формулира отговора си.

— Виж, Кели, работата е там, че... нали мога да ти викам Кели? Работата е там, че аз не съм войник. И със сигурност не съм герой. — Повечето геройски дела не включват печени картофи, признава той пред себе си.

— Няма да се налага да се биеш.

Той си поема дълбоко дъх.

— Не мисля, че хуманитарните екипи трябва да бъдат въоръжени.

— Това е единствено за самозащита.

— Самозащитата не би трябвало да изисква сила. Да използваш сила в името на Европа с нищо не е по-хубаво от воденето на война.

— А ти кой мислиш, че спечели войната? — пита тя.

— Кой спечели ли? — повтаря Макс. — Ами, никой. Не можеш да си победител, след като си опустошил цял един континент.

— Именно, Макс. Именно. А си мислиш, че не притежаваш Ефекта на погледа отгоре. — Тя поклаща глава и се засмива тихичко. — Защо тази вечер не дойдеш на събранието на ръководителите и не видиш как ще се почувстваш?

— Ще си помисля.

Кели отстъпва назад.

— И ще поговориш за астероидите?

— Ще си помисля.

— Добре. Ела в квадранта в осем.

— В чие име правите всичко? — извиква Кели и ръководителите на екипи млъкват и се обръщат към нея.

— Не за бог, не за крал, не за държава — извикват в отговор.

— В чие име?

— В свое собствено.

Любопитен, Макс излиза от кухнята, развързва готварската престилка и се подпира на тухлената стена отзад. Кели извърта китката си и включва външните СтенРеки от четирите страни на двора и стените на университета трепват и оживяват.

— Време е да видите малко повече от света, който ще посетите. Предпочитам да разберете истинската ситуация от мен, отколкото да продължите да се побърквате от разни слухове.

По четирите стени тръгва живо предаване и хората, подготвяни за ръководители на екипи, се оказват заобиколени от прожекцията. Започват да се оглеждат във всички посоки.

— Не е нещо, с което да не можете да се справите — казва Кели, — но искам да сте готови.

Голяма табела на университета на Южна Джорджия, подпухнала и лющеща се, лежи захвърлена на пътя. Белите дървени сгради отдавна са изгнили, но градините и рушащата се часовникова кула още ги има. Камерата се задържа неподвижно на този кадър — дава възможност на очите им да се приспособят, преди картината да се завърти, за да разкрие останалата част от пейзажа.

Всички ахват.

— Какво, за бога, се е случило? — пита ужасено някой.

— Хора — казва тихо Макс с разтуптяно сърце.

Земята е осеяна с дупки и кратери, с черни ями на мястото на сградите и градовете — тучната зеленина на Джорджия отдавна вече я няма. Те виждат съсипани лица там, където ги няма, защото тук липсва всякакъв признак на живот. Пепел покрива всичко като сив прах, разнасян от вятъра на височината на глезените, прахът се вихри от движението на камерата. Отнема им време да осъзнаят, че се вихри над човешки останки.

— Шест бомби — казва инструкторката. Нейният глас също е тих. — Шест ядрени бомби, разположени достатъчно близо една до друга, за да предизвикат верижна реакция. — Тя оглежда поред всеки от тях, докато те протягат шии да видят опустошението върху четирите стени. — Ето как са го направили хората. Ето какво са си причинили едни на други.

Кадърът се задържа върху останките от череп и Макс усеща, че му се гади, сърцето му блъска в гръдния му кош. Камерата избутва черепа и той се търкулва към тях и от него се развива кафява коса. Макс потреперва.

— Боже.

— Защо са го направили — за петрол ли? — пита някой.

— За петрол — отвръща мъжът, който се е задявал с Макс за кротоните, — за пари, за власт, за надмощие.

— Мамка му — казва един доброволец. — Европа е светлината.

Макс усеща как кожата му настръхва и това чувство плъзва от гръбнака към слепоочията му. Обзема го остро безпокойство. Надига се одобрително мърморене, но тонът е приглушен, докато обучаемите продължават да гледат опустошената земя.

— Помнете — казва Кели. — Единствената ни работа е да помагаме на хората.

Макс се отдалечава от групата. Въздухът в дробовете му започва да пламти от паника.

Не трябва да е така, мисли си той. Това преживяване трябва да е безсъдържателно повтаряне на рутинен режим. Макс е дошъл при хуманитарните екипи като засмукан от вакуум — на място с прости задачи и ясни умения. Не като космоса.

— Не можах да те спася — прошепва той. Вижда отново черепа зад клепачите си, вижда как дългата кафява коса пада към него и в бавен каданс се слива с образа на Карис, вижда как нейната кестенява коса пада над него в нощта, когато си легнаха заедно след Игрите — „Никога през живота си не съм искала нещо по-силно“ — и една сълза се търкулва по бузата му. Не трябва да е така, мисли си той. Войната не трябва да е *такава*.

„Лиляна“, пише той отчаяно по флекса.

„Какво има?“

Отговорът идва бързо и той издишва с облекчение.

„Не можах да я спася.“

„Напротив. Спаси я, когато се запознахте. Тя беше наистина самотна.“

„Аз не оправдах доверието ѝ — пише Макс, споделяйки най-искрения си страх. — И продължавам да не го оправдавам.“

Лиляна включва на гласово предаване и звуковият сигнал го кара да подскочи.

— Ало? — казва той изненадано.

— Не е нужно да оправдаваш нищо — казва тя. — Просто трябва да живееш. Погледни се — помагаш на хората, готвиш за нуждаещите се. Вдъхваш вяра на хора като мен.

— Ти вече имаш вяра. — Той се обляга на червено-жълтите тухли. По гърба и челото му е избила пот. — Идването тук не е каквото си го представях. Мислех, че ме обучават да храня оцелели, да се грижа за тях. Но тук е... като в армията.

Тя изчаква.

— Те искат от мен да бъда войник. — Гласът му натежава. — Мислят ме за герой.

— Макс, ти си човек, който оцелява. Карис те мислеше за герой.

В топлата вечер на Войводство 9 той върви през древните арки на университета и излиза в една градина с павирани алеи.

— Карис мислеше много неща за мен.

— Не смяташ ли, че трябва да се поотпуснеш малко? Струва ми се, че не разбираш съвсем. Тя имаше високо мнение за теб и ти се издигна, за да отговориш на очакванията ѝ. Тя пък направи същото за теб. Не разбираш ли? Когато бяхте заедно, вие бяхте най-добрите версии на себе си. Тя те направи по-мек и по-амбициозен. И на свой ред беше по-силна и по-щастлива с теб.

— Може би — казва той. Продължава да усеща туптенето на пулса в шията си, остатък от пристъпа на паника.

— Така че може да си загубен без нея, но тя щеше да е също толкова загубена без теб.

— Аз не съм войник, Лиляна. — Гласът му изневерява за миг. — Не искам никога да държа два живота на кантара и да решавам кой заслужава да живее.

— Разбирам — казва тя. — Не искаш животът отново да направи този избор в твоя полза.

— Искан ми се да можех да променя нещата — казва той и към първата сълза бързо се присъединява още една, докато сърцето му се къса.

— Едно време хората са вярвали — казва Лиляна, — че получаваме шанс да изживеем отново живота си. Изживяваме го пак и пак, и единственият начин да продължим напред е да вземем различно решение, което да доведе до различен резултат. Едва тогава се издигаме на по-високо ниво. Така че онзи ужасен момент, през който си минал, е момент, който можеш да изживяваш отново, всеки път с различен резултат, докато не стигнеш до *правилния*.

Млъква за миг, после казва:

— Когато този момент настъпи пак, ще направиш избор. Единственият възможен избор.

— Бих го върнал, ако можех — казва отчаяно Макс и докато си мисли за два живота, поставени на кантара, умът му се понася назад, лентата се развива и ролката се откача...

Шест минути

Светлината се движи към тях бавно, като призрачна надежда.

— Не полудяваме, нали? — казва Макс. — Това не е мираж?

— Не, Макс — казва тихо Карис. — Не е мираж. — На двайсетина метра под тях прахът от астероидното поле се вихри около най-големия метеороид. Още по-долу светът се върти, над Африка се заражда циклон. Но Макс не гледа никой от тези природни феномени, нито светлинката на сателита, носещ се бавно към тях. Вместо това гледа Карис, кестенявата ѝ коса, сплетена и навита в стъкления ѝ шлем, с малката маргаритка, забодена в плитката ѝ, и няколко свободни кичурчета около лицето ѝ. Ръката ѝ е бледа и гола в мрака на вселената. Белият конец, зле вързан, плува в микрогравитацията около пръста ѝ и той се взира в него, после връща поглед върху лицето ѝ.

— Защо ме гледаш така?

— Как?

Тя се усмихва, малко неуверено.

— Все едно не си ме виждал от месеци.

— Струват ми се години.

Карис го докосва по рамото.

— Изглеждаш все едно си преживял войните. — Очите му се свеждат към конеца около пръста ѝ и пак се връщат на лицето ѝ, но той не казва нищо. Тя кимва. — Скоро ще спрем в точката на Лагранж.

Двамата инстинктивно свиват крака като балетисти, които се приземяват върху дъските на сцена, и докато се изравняват с каменния астероид, се забавят и спират.

— Физика, а? — казва послушно Макс. — Винаги е права.

— Освен когато са мислили, че Земята е плоска. — Карис стисва голата му ръка в своята и той ѝ отвърща. Остават така за секунда, усещайки ръката на другия, преди Карис да вдигне очи. — Отблизо този астероид е гигантски.

— Гигантски е — съгласява се той. — Не мога да повярвам, че прелетяхме толкова близо до него.

— Съжалявам.

— Недей.

Не съм съм готова да навлезе в това, Карис задава въпрос, чийто отговор вече знае.

— Колко време ни остава?

— В момента ли? — казва той. — Сателитът идва право към нас и ще е тук след шест минути, мисля.

— Шест минути. Не е много.

Макс дръпва ръката си, по-скоро за удобство, отколкото влагайки някакъв смисъл. Шест минути: времето, необходимо за сваряване на идеално рохко яйце; средната продължителност на секса между повечето двойки; времето, което е отнело унищожаването на Ню Йорк Сити.

— Това е цял един живот — казва той. — Съжаляваш ли?

— За кое, за това ли? Не — отвръща тя, малко прекалено бързо. — Може би. Не знам. Понякога се чудя дали нямаше да е по-добре да не искаме отмяна на правилото.

Макс прави физиономия.

— Работата е там, Кари, че не я поиска ти. Аз я поисках. Което ще рече, че всичко случило се е по моя вина. — Тя не отговаря и той прехапва устна. — Сега е мой ред да съжалявам.

— Недей. Не мисля, че сме толкова различни.

Астероидният прах се завихря край тях и скрива сателита за момент.

— Права си — казва Макс. — Не мисля, че сме.

Карис вдига ръка и разперва пръсти.

— Ще се свържа с Озрик.

— Добра идея. — Той ѝ се усмихва.

Тя проверява дали мрежата си е на мястото, надяната върху пръстите ѝ, и започва да пише.

„Тук е Карис Фокс от «Лаерт», искам незабавна помощ. Приемате ли?“

Изчаква.

„Повтарям, тук е Карис Фокс от «Лаерт», искам незабавна помощ. Приемате ли, край.“

— Никакъв отговор — казва на Макс.

— Продължавай да се опитваш.

„Моля те, Рик.“

Аудиоканалът ѝ оживява със звън.

Здравей, Карис. Тук е Озрик.

— Озрик — прошепва тя на глас, когато синият текст се появява отстрани на стъклото ѝ.

Комуникирам директно с компютъра на сателита, за да ти предам това, Карис.

„Благодаря ти.“

Искаш ли да направя нещо със сателита, Карис?

„Не, благодаря.“

Сигурна ли си, Карис?

„Какво си говорихме — пише тя — относно добавянето на името ми в края на всяко изречение?“

Извинявай.

„Няма нищо. Озрик, права ли съм да мисля, че в случай на катастрофа в космоса комуникационните записи на ЕКАВ са публично достояние?“

Пауза.

Да, Карис.

„Всичко, което си пишем с теб в последните ни мигове, е достъпно за гражданите на Войводствата?“

Още една пауза.

Да, Карис.

„Добре. Изчакай.“

— Кари? — пита Макс.

— Сателитът е един от нашите дронове. Ще е тук след шест минути. На теб ти остават шест минути въздух, а на мен скоро ще ми остават две.

— Права си. Съжалявам...

— Няма нищо. Одеве бяхме длъжни да опитваме различни неща. Винаги е имало опасност нещо да се обърка. Ако не беше твоят тласкач, аз щях да ни убия с озон.

— Но може би щеше да успееш да направиш черен кислород, което е впечатляващо.

Тя се засмива.

— Виж, това би било нещо! Да натрия носа на физиката!

— Мисля, че строго погледнато е химия.

— Много смешно. А сега слушай, защото се опитвам да съм делова.

Макс е сериозен.

— Забелязах.

— Ти ще оцелееш и ще оправиш нещата, които започнахме да рушим. — Тя го хваща за ръката. — Защото ние, съзнателно или не, положихме началото на верижна реакция. Привлякохме толкова внимание към правилото, което *ние* не харесваме... че подкопахме чувството за общо благо. — Тя се взира в него, подканва го да разбере. — Не мисля, че Европа беше утопия за мен. Никога не съм се вписвала в идеала на Индивидуализма, но това не значи, че се радвам на разпадането му. Така че моля те, Макс. Трябва да се върнеш и да оправиш нещата.

— Не мога, Кари.

Тя въздъхва.

— Опасявах се, че ще кажеш така.

— Това, което трябва да знаеш, е, че видях живота си без теб и честно казано, той е безрадостен.

— Може пък да се нареди добре.

— Не, аз знам. Видях го — казва той. — Семейството ми няма да ми прости и вече няма да има място за мен там долу. Уменията, които притежавам, нещата, които искам да направя... Никой не се нуждае от мен, ако теб те няма. Без теб не съм герой.

Карис е замислена.

— Но ние го разрушихме, Макс.

— Не сме.

— Разрушихме го. Накарахме ги да се вгледат внимателно в правилата. — Посяга към него.

— Може и да е вярно — казва Макс — и ме боли да го кажа, но всяка система, която може да бъде разрушена от факта, че те обичам, поначало си е била доста крехка.

Тя издишва и слага голата си ръка в неговата.

— Олеле.

— Знам.

— Не го вярвам. Макс Фокс да отхвърля утопията?

— Истина е.

— Освен това — извинявай, — не каза ли току-що, че ме обичаш?

— Разбира се, че те обичам. Съжалявам само, че не ти го казвах по-често. Трябваше да ти го казвам всеки ден.

— Не — промълвява тихо тя. — Така означава повече.

— Опитвах се. Особено на кораба. Винаги съм харесвал онази част от „Хамлет“, където той пише писмо на Офелия, искаше ми се да ти я прочета — точно това се опитвах да направя тази сутрин.

— О?

— Да. — Той прочиства гърло. — „Съмнявай се, мила, в земята, в слънцето, в звездния рой, съмнявай се в правдата свята, но нивга — в това, че съм твой!“^[1]

Карис е видимо трогната.

— Да не би да ми рецитираш Шекспир, Макс?

— Да.

— Мамка му. Може би наистина халюцинираме — казва тя. — Сигурно наистина са програмирали кислорода ни да се изпуска побавно в края.

— Млъквай.

— Извинявай. — Карис се засмива.

— Стига си ме дразнила. — Той я грабва и я притиска към себе си колкото може. — Съсипваш момента.

— Просто съм щастлива, че ми каза, че ме обичаш.

Макс остава неподвижен за момент, после намества скафандъра си в миг на смущение.

— Трябва да те подготвим.

Карис въздъхва.

— Макс...

Той минава зад нея и започва да опипва демонстративно раницата ѝ и да нагласява ремъците и кабелите.

— Готово. — Остава зад гърба ѝ. Тя вдига голата си ръка към рамото си и той я стисва, може би за последен път. — Чуй ме, Карис. Ще трябва да смениш бързо тръбичките, когато ти свърши въздухът. Аз вече съм разхлабил твоята — трябва само да я откачиш и да я завинтиш към другата раница, ясно? Завивай я, докато щракне. Потупва я по ръката. — Разбираш ли?

— Не, Макс. Знам какво се опитваш да направиш и няма да ти го позволя. Няма да ме изоставиш заради някаква рицарска глупост. Няма да ми дадеш своята раница — казва тя и се обръща толкова рязко, че завърта и него. — Няма да ти позволя да го направиш. Не е нужно да ме спасяваш.

— Кари, не — казва той.

— Няма да съм същият човек, ако те оставя тук — така че няма да го направя.

Той е шокиран.

— Да — казва тя и гласът ѝ се връща към нормалната си интонация. — Но все още има време за теб. Можеш да стигнеш до дрона, да се върнеш на Земята. Да видиш пак брат си. — Тя втвърдява сърцето си. — Егоистично е от твоя страна да го изоставиш толкова лесно.

— Лесно ли? — извиква Макс. — Мислиш, че нещо от това е било *лесно*? Защото да живея без теб също няма да е лесно. Няма да ти позволя да срежеш въжето, за да спасиш *мен*. Говориш ми, че съм се опитвал да се правя на рицар, Кари, но и ти не си по-добра.

— Съжалявам, че унищожих кораба — казва тя, като сменя бързо темата, и той се сепва изненадано.

— Ти си го унищожила?

— Да, навлязох прекалено дълбоко. Стори ми се, че виждам — не, наистина видях — път през астероидите. Изход.

Той повдига вежди.

— Път навън? Уха!

— Знам — казва тя. — Но разбих кораба, като се опитах да мина. Корпусът беше продупчен от метеороид, а останалото го знаеш. Наистина съжалявам.

— О, карай да върви.

— Само това ли ще кажеш?

— Ами, вече не можем да направим кой знае какво по въпроса — казва той и се оглежда. — Но път навън? Кари, ти успя.

— Като рискувах живота ни. И сега сме заседнали един с друг.

— За две минути, а може би и по-малко. Сигурна ли си, Карис?

— Сигурна съм. А ти? — Те си поемат дъх и никой от двамата не иска да брой още колко им остават до последния.

— Значи сме го решили — казва той. — Никой от нас не иска да си тръгне със сателита.

— Аз определено не искам. А ти?

— И аз — казва той с примирение. — Без теб съм загубен.

Тя въздъхва.

— Значи това е краят.

— Да.

— Какво ще правим?

— Мисля да поразпуснем малко — казва той. — Да погледаме как северното сияние играе над атмосферата, да помислим за семействата си, да благодарим на щастливите си звезди и да си кажем лека нощ.

— Толкова окончателно?

— Времето ни изтича, Кари. Както ти казах преди час, или ще оставим да ни се случи, или ще вземем нещата в свои ръце и сами ще му сложим край.

— Сами ще му сложим край — повтаря тя. — Да. — Голата й ръка посяга към неговата и Карис си поема дълбоко дъх. — На три?

— На три.

Аудиоканалът им пропуква.

— Едно.

— Две...

— Чакай! — Карис вдига ръце. — Винаги съм искала да си мислиш, че нямам нужда да го чувам или да го изричам. Никога не съм те карала да го произнасяш на глас. Но искам да ти кажа, че те обичам, вероятно от мига, в който спаси картофите ми, досега. Съжалявам, но е така и искам да го знаеш.

Макс си поема дълбоко дъх.

— Любов от пръв поглед? Кари, това се казва романтика. Благодаря ти. Не го заслужавам. — После сменя тона, неспособен да устои. — Но винаги съм знаел, че се преструваш.

— Аз пък винаги съм знаела, че си надут пуяк — отвърща тя, — но някак си сме още заедно.

— Да, заедно сме. Сами в космоса. Без нито звук от Озрик...

— Озрик. За малко да забравя. — Тя бързо пише на Озрик координатите на изхода от астероидното поле, доколкото ги помни. Описва най-кратката маневра и пътя, който ги е извел извън полето, но

е разбил кораба им, когато са излезли от другата страна. Синият текст пулсира и избледнява върху стъклото на шлема ѝ.

— Сами в космоса — повтаря Макс.

— Ние сме в нищото, Макс.

Той се усмихва.

— Предполагам, че е така. Забавно, защото истинското значение на „утопия“ не е „идеално място“, като онова там долу. — Той посочва към Земята, която се върти бавно под тях. — На гръцки „утопия“ означава „никое място“.

— Казваш ми, че въпреки всичкото си позиране Европия ни е пратила в истинска утопия? — Тя се засмива.

— Знаеш ли — казва той, — исках да се прибера у дома още откакто дойдохме тук. Все вярвах, че най-добрите ни дни ще са долу на Земята. Но въпреки всичко бях толкова щастлив тук горе, с теб. Идеалното място не е държава или философско течение. То е тук, това сме ние — казва той и тя тихо заплаква. „Твой съм — ѝ е казал Макс много отдавна. — Кари? Казах, че съм твой“, макар че тя никога не го е вярвала наистина. Но ето го тук, с достатъчно въздух да оцелее и да се върне у дома; а вместо това е избрал...

Тя спира.

„Озрик — пише бързо, — пратих ти координатите за пътя през астероидното поле. Проходим е, макар и трудно. Мисля, че ще можете да напуснете пак Земята, ако искате. Но преди да го направите, кажи им...“

Замисля се какво иска да им каже. За онова, което е казала майка ѝ, или би казала, или би могла да каже, и най-сетне разбира, че Гуен би била само наполовина права.

„Кажи им, че първата любов може да те пречупи. Но може и да те спаси.“

Двамата гледат как северното сияние танцува в атмосферата над Арктика и околните земи, зелен спектър, който се сипе от небето над техните домове в алтернативното бъдеще — бъдеще, което те никога няма да познаят.

Предупредителната аларма на Карис зазвучава.

— Време е.

— Добре. — Той се взира във върха на сиянието, в червените му лъчи, насочени нагоре към космоса, невидими за обикновения

наблюдател, който гледа синьото и зеленото долу в северното полукукло.

— Макс, аз... — Тя посочва извинително към скафандъра си с грейналите в червено предупредителни лампички. — Не мисля, че мога. — Мисълта да откачи кислородния си запас, макар и изчерпващ се, е ужасяваща.

— Хайде да го направим така: аз на тебе, ти на мене. — Той я придърпва бавно в прегръдка и ръката му хваща тръбичката зад гърба ѝ. — Хвани и ти моята.

Тя посяга зад главата му и отпуска леко ръце върху стъклото на шлема му. Внимателно вдига голите си пръсти и ги слага върху тръбичката на тила му. Белият конец, вързан хлабаво около пръста ѝ, виси свободно.

— Без извинения — казва той. — Това е, което искаме.

Тя кимва тъкмо когато зазвучава и втората ѝ аларма.

— На три.

— Стига броене, Макс — казва тя и той я разбира. — Това е краят.

Много внимателно, без да затварят очи или да извързват поглед, с ръце увити около другия, Макс и Карис си откачат шлемовете и вдишват студа на мрака.

Зад тях светлините на Млечния път пламтят като огън, докато тежест обгръща дробовете им; и притиснати в любовна прегръдка, под тежестта на хиляда звезди, Макс и Карис започват да танцуват.

[1] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Дарси Никълсън се труди неуморно над тази история с блестяща проницателност, търпение и добродушие — благодаря ти, Дарси, че ме направи по-добра писателка. Редакторът ми Саймън Тейлър беше фантастична направляваща ръка, заедно с невероятно умния екип в „Трансуърлд“, който включва Софи Кристофър, Никола Райт, Сара Уитакър, Диърдри О’Конъл и Лизи Гаудсмит — благодаря на всички ви.

Джулиет Мъшънс, най-добрият агент и майка квачка, продаде този роман из целия свят и ми държеше ръката, докато го правеше. Благодаря също така на Саша Раскин, Натали Халъм, Сара Манинг и Хауард Сандърс от агенция „Юнайтед Талънт“.

Карън Костолник вярваше отрано в романтиката на „Задръж звездите още миг“ — благодаря на всички от „Галъри“ в Ню Йорк, както и на Нита Проновост от „Саймън и Шустър“, Канада.

През 2013 г. Ричард Скинър, директор на художествената програма в академия „Фейбър“, ми заръча недвусмислено да довърша първата чернова на този роман. Когато казва „животът след смъртта е онова, което оставяме у другите“, Макс цитира поемата на Ричард „изба“, която е използвана тук с позволение и благодарности.

Моите приятелки и първи читателки Кейти Пег и Кейт Маккуейл споделиха ранните си мнения и ми казаха да продължавам. Благодаря ви, че ми дадохте вярата да направя това. Благодаря и на Дан Долтън, че пренареди първата страница.

На Йън Джордж, Джон Флечър и екипа на „Парамаунт Пикчърс“: да имаш две кариери е предизвикателство, но вашата подкрепа го направи лесно.

Родителите ми, Джейн и Дон Уд, вдъхновиха близката връзка на Карис с Гуен. И обратно, ужасните родители на Макс бяха създадени, като си представях всяко възможно нещо, което вие никога не бихте казали. Чудесни сте. Благодаря ви, обичам ви.

Страхотното ми семейство: Сам и Лиз, Амбър и Ела, Финли и Сол, Попи и Марли. Последните две са кучета, но кучетата са част от нашето семейство...

И накрая благодаря на Джонатан Хопкинс за сутрешния чай, настояванията му за крайния срок и шегите му за мързеланата. Тази мързелана взе, че написа книга! Благодаря за всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.